

Pryzmat

Pismo informacyjne Politechniki Wrocławskiej
Nr 168/169 lipiec/sierpień 2003

Związkowiec z PWr w MOPIe

91ST ILC - JUNE 2003 - GENEVA

Widok ogólny na salę posiedzeń

Delegacja RP. Z prawej ambasador RP przy ONZ K. Jakubowski.

Delegacja Polski – strona rządu

Delegacja RP. Z przodu związkowcy – z prawej M. Krzaklewski

Królowa Jordanii

Tomasz Wójcik

Pani Halimah Jacob – Singapur

Reprezentantki Afryki

T.Wójcik przyjmuje gratulacje od dyrektora generalnego MOP Juana Somavii z okazji wyboru na wiceprzewodniczącego 91 sesji.

Obradom przewodniczy T. Wójcik, przemawia wicemin. K. Pater.

Związkowiec z PWR w MOPie

Od 3 do 19 czerwca w Genewie trwała 91 sesja Międzynarodowej Konferencji Pracy, czyli Zgromadzenia Ogólnego Międzynarodowej Organizacji Pracy. Miała ona akcent polski, ponieważ na wiceprzewodniczącego sesji z ramienia pracowników wybrano **dra Tomasza Wójcika** (NSZZ „Solidarność”), pracownika Politechniki Wrocławskiej. W czasie sesji zabrali też głos wiceminister MGPIPS **Krzysztof Pater**, **Ryszard Łepik** (OPZZ) i reprezentant polskich pracodawców **Leszek Karwowski** (Wrocławskie Przedsiębiorstwo Oczyszczania S.A.), od listopada 2001 członek Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych.

Leszek Karwowski poruszył kwestię trudności, jakie polskiemu społeczeństwu sprawiają zmiany ekonomiczne i społeczne. Powodem problemów jest, w jego opinii, niedostateczna elastyczność rynku pracy. Nowoczesne środowisko ekonomiczne, globalizacja, konkurencja i gwałtowny rozwój technologiczny, które kształtują warunki pracy i zatrudnienia zmuszają do wprowadzenia nowych rozwiązań dotyczących rynku pracy, a zwłaszcza zmian w sztywnym prawie pracy. – powiedział. Do pozytywnych czynników rozwojowych zaliczył coraz większą otwartość związkowców na negocjacje z pracodawcami, zrozumienie potrzeby zmian w prawie pracy ze strony rządu i ustawodawcy, proces akcesji do UE, a także fakt, że Trójstronna Komisja Społeczno-Gospodarcza rozpoczęła negocjacje na temat głównych problemów polityki gospodarczej i społecznej. Pracodawcy ufają, że szeroki dialog społeczny przyspieszy porozumienie niezbędne Polakom do przezwyciężenia złożonych problemów kraju.

Mniej optymistyczną wizję polskiego rynku pracy zaprezentował **Ryszard Łepik** (OPZZ). Sytuację pracowników określił jako dramatyczną ze względu na masowo występujące – zwłaszcza w ostatnim roku – przypadki niepłacenia za pracę lub z powodu poważnych opóźnień w realizacji tych zobowiązań. W jego ocenie co trzeci zakład pracy ma takie kłopoty. Szczególnie dotyczy to budownictwa, służby zdrowia i firm produkujących na eksport. Bezrobocie, które

w skali kraju wynosi 19%, w grupie osób do 25 lat przekroczyło 40%. To sprawia, że stosunki pracy przypominają XIX wiek. Sprawę pogarsza fakt, że wymiar sprawiedliwości nie radzi sobie z licznymi roszczeniami cywilnymi.

Ryszard Łepik widzi potrzebę uchwalenia kodeksu postępowania etycznego pracodawcy i praktycznego stosowania dziewięciu podstawowych zasad dotyczących praw człowieka, standardów pracy i ochrony środowiska wyrażonych w ogłoszonym przez ONZ „The Global Compact”. Działacz OPZZ nie widzi chyba jednak nadziei na szybką poprawę sytuacji, bo wezwał, by poruszyć kwestię płac na następnej sesji MKP.

Wiceminister **Krzysztof Pater** w swoim wystąpieniu zadeklarował, że walka z ubóstwem jest jednym z priorytetów rządu, który reprezentuje. Rząd polski nie chce za wszelką cenę bronić każdego miejsca pracy, pragnie raczej ułatwiać tworzenie nowych. Służyć ma temu znowelizowany w 2002 r. kodeks pracy. (Trwają prace nad drugim etapem zmian legislacyjnych.) Intencją ustawodawców było obniżenie kosztów pracy i obciążeń administracyjnych. Środkiem do osiągnięcia zmian jest zwalczanie bezdomności i patologii społecznych, staranie o poprawę poziomu wykształcenia obywateli i przewyższanie niesprawności jednostek. Rząd liczy tu na pomoc organizacji pozarządowych, przygotowuje też strategię walki z ubóstwem i odrzuceniem społecznym.

* * *

Delegaci na MKP omawiali liczne tematy, włącznie z nową, obejmującą cały świat koncepcją walki z ubóstwem, działaniami na rzecz poprawy bezpieczeństwa pracy, zwalczaniem pracy przymusowej i przeciwdziałaniem dyskryminacji w miejscu pracy. Podsumowujące obrady wystąpienie dra Tomasza Wójcika, wiceprzewodniczącego 91 sesji MOP, daje obraz poruszanych tam problemów. Powiedział on:

Było zaszczytem dla mnie i dla reprezentowanych przeze mnie polskich pracowników, że mogłem pełnić funkcję wiceprzewodniczącego podczas sesji Międzynarodowej

25 ►

Klocki z piaskownicy profesora S. Medekszy

Spis treści

Związkowiec z PWR w MOPie	3
ROZMAITOŚCI	4
Z SENATU	5
Uchwała Senatu Politechniki Wrocławskiej	8
Stanowisko J.M. Rektora PWR w kwestii etyki i dodatkowego zatrudnienia pracowników Uczelni.	8
Z prac Rady Głównej SzW	10
SURUZ 2003	12
Zamiast marudzenia – JOW	13
O roli uczelni jako miejsca dyskusji o sprawach kraju	14
Akademicki kodeks etyczny PWR	15
Co lubimy czytać	15
Zapraszamy na Festiwal Nauki	16
Regeneracja miasta	18
Dla chcącego nic trudnego	20
Studiowanie architektury i urbanistyki w Białymstoku tylko odpłatnie?	21
Dom Röbenaw obiektywie – konkurs	21
Nad granicą Unii Europejskiej	22
Distance learning – projekt „CELL TALK – MINERVA”	24
Krajowa Konferencja RRiT 2003	26
Wiadomości z pustyni	28
Każdy student jest tu panem!	31
Konferencja stowarzyszenia AMO	32
Kontakty z cudzoziemcami – absolwentami polskich uczelni	33
Studenci architektury z Aachen we Wrocławiu	35
Pamięci lwowskich profesorów	36
Rekrutacja	37
NA WYDZIAŁACH	37
Witaj Jutrzeńko!	38
Jubileuszowe spotkanie Seniorów	38
Wiceminister, ale i prezydent	40
Będzie dowcipniej	40
Uczelniany Konkurs Wynalazczy	41
Mecz chemików z chemikami	42
Absolwenci '73	45
KSIĄŻKI, które polecamy... ..	46

Pryzmat

Pismo Informacyjne Politechniki Wrocławskiej

Politechnika Wroclawska, Wybrzeże Wyspiańskiego 27, 50-370 Wrocław

Skład redakcji: Maria Kiswa (red.nacz.), Adam Kisielnicki,
Maria Lewowska, Krystyna Malkiewicz, Hanna Waškowska

Redakcja mieści się w bud D-5, pok. 7

tel. 320-22-89 (red.nacz.), 320-21-17, 320-40-67, telefax 320-27-63

e-mail: pryzmat@pwr.wroc.pl, http://pryzmat.pwr.wroc.pl

Opr. graficzne, redakcja techniczna, DTP, skład i lamowanie: Adam Kisielnicki

Druk: Drukarnia Oficyny Wydawniczej PWR • Nakład 1.500 egz.

R O Z M A I T O Ś C I

ŻYWIENIE W LECIE

W miesiącach letnich możemy się spodziewać ograniczeń w dostępie do placówek żywienia zbiorowego.

Bar „Ready`s” w budynku A-1 będzie czynny do końca lipca w godz. 8.00-16.00. Stołówka „Akademicka” po remoncie rozpocznie działalność 18 sierpnia. Tego samego dnia po przerwie urlopowej wznowi działalność klub pracowniczy w bud. A-1. Pozostałe placówki gastronomiczne na uczelni w lipcu i sierpniu będą nieczynne.

DZIEŃ NAUKI

Ministerstwo Nauki i Informatyzacji przypomina, że we współpracy z Telewizją Polską S.A. organizuje 20 września br. (sobota) ogólnopolski DZIEŃ NAUKI. W tym dniu będą odbywały się Festiwale Nauki w kilku miastach Polski: Bielsku-Białej, Kielcach, Opolu, Warszawie i Wrocławiu. Włączenie się w organizację DNIA NAUKI 2003 zapowiedział także ośrodek w Bydgoszczy. DZIEŃ NAUKI 2003 będzie obecny w programach TVP1, TVP2 i TVP3, będzie także prezentowany w telewizji POLONIA (program DNIA NAUKI podamy w najbliższym czasie). Tydzień poprzedzający DZIEŃ NAUKI Telewizja poświęci na prezentacje osiągnięć polskich uczonych.

Szczegóły pod adresem:

<http://www.mnii.gov.pl/pub/kbninfo/20030717.html>

WYCIECZKA ZNP

Związek Nauczycielstwa Polskiego zorganizował w dniach 19-22 czerwca wycieczkę dla pracowników i emerytów PWr oraz ich rodzin. Wzięły w niej udział 44 osoby.

Trasa wycieczki była bardzo urozmaicona począwszy od zwiedzania Wadowic, wąwozów: Homole i Sobczańskiego, przez zdobycie Trzech Koron, udany spływ Dunajcem, aż po zwiedzanie zamków: Nidzicy i Czorsztyna wraz z zaporą. Zobaczyliśmy Szczawnicę i jej okolice, łącznie ze stroną słowacką. W drodze powrotnej byliśmy też w Łagiewnikach i na krakowskim Kazimierzu.

Wycieczkę poprowadził niezawodny pan dr Henryk Wojciechowski, który dzielił się z nami swoją ogromną wiedzą turystyczną i historyczną. Za kółkiem naszego

autobusu był jak zawsze miły i uczynny pan Jurek Pachnik.

Uczestnicy wycieczki dziękują Radzie Zakładowej ZNP za zorganizowanie tak uroczego wypoczynku w przepięknej Szczawnicy.

*Teresa Fruzińska, mgr Anna Dusza,
mgr Magda Kowalczyk,
Krystyna Walkosz, Iza Zasepa*

**NAGRODY
MINISTRA INFRASTRUKTURY
ZA PRACE MAGISTERSKIE,
DOKTORSKIE I PUBLIKACJE
W DZIEDZINIE ARCHITEKTURY****Nagrody za prace magisterskie**

„Rewaloryzacja osiedla Brochów we Wrocławiu”, autor: mgr inż. arch. Alena Kononowicz, promotor: prof. Grażyna Balińska – Wydział Architektury, Politechnika Wrocławska.

Wyróżnienia za prace magisterskie

„Rewaloryzacja osiedla Złotniki we Wrocławiu”, autor: mgr inż. arch. Katarzyna Gryniewicz, promotor: prof. Wanda Kononowicz – Wydział Architektury, Politechnika Wrocławska.

Wyróżnienia za prace doktorskie

„Bazylika biskupia w Novae”, autor: dr Zygmunt Kalinowski, promotor: prof. Stanisław Medeksza – Wydział Architektury, Politechnika Wrocławska.

Gratulujemy!

**KONKURS INNOWACYJNY
MESSER GRIESHEIM GMBH**

Po raz trzeci firma Messer Griesheim GmbH z Krefeld ogłasza konkurs dla młodych naukowców, doktorantów, pod hasłem „Innowacyjne zastosowanie gazów technicznych”. Zainteresowani są proszeni o przesyłanie prac dyplomowych, doktorskich, wyników prowadzonych projektów. Szczegóły na stronach Ministerstwa Nauki i Informatyzacji <http://www.mnii.gov.pl/pub/kbninfo/20030724.html>.

NOWY RAPORT FNP

Fundacja na Rzecz Nauki Polskiej ogłosiła swój coroczny raport podsumowujący jej działalność w 2002 r. Oprócz informacji o realizowanych w zeszłym roku programach i sprawozdania finansowego, zamieszcza również listy laureatów i beneficjentów. Wśród nich są również pracowni-

cy Politechniki Wrocławskiej, którzy skorzystali z pomocy fundacji. Oto oni:

1. Stypendia krajowe dla młodych naukowców:

- mgr Robert Góra – Instytut Chemii Fizycznej i Teoretycznej PWr
- mgr Marek Korkusiński – Instytut Fizyki PWr

2. Krajowe stypendia wyjazdowe:

- dr Leszek Latacz, dr Bogumił Rajkowski – Instytut Chemii Fizycznej i Teoretycznej PWr – Wojskowa Akademia Techniczna, Instytut Inżynierii Wojskowej
- dr Tomasz Misiąszek – Instytut Chemii Fizycznej i Teoretycznej PWr – Uniwersytet Jagielloński, Wydział Chemii
- dr Elżbieta Wojaczyńska – Instytut Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii PWr – Instytut Chemii Organicznej PAN, W-wa

3. Zagraniczne stypendia konferencyjne:

- dr Małgorzata Kabsch-Korbutowicz – Instytut Inżynierii Ochrony Środowiska PWr – Francja
- dr Artur Mucha – Instytut Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii – Włochy
- dr Bożena Frąckowiak – Instytut Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii – Japonia

4. Program TECHNE

- Wydział Elektroniki, Mikrosystemów i Fotoniki PWr – dr inż. Teodor P. Gotszalk – Dokończenie budowy i uruchamiania prototypowego systemu do pomiaru i wytwarzania nanostruktur metodami mikroskopii bliskich oddziaływań.

5. Program SUBIN

- Instytut Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii – prof. Paweł Kafarski – Dofinansowanie naprawy i modernizacji spektroskopu magnetycznego rezonansu jądrowego
- Wydział Elektroniki, Mikrosystemów i Fotoniki – dr Marek Tłaczała – dofinansowanie kosztów zakupu gazowego miernika szczelności.

NOWY INFORMATOR O PWR

Nowy informator (w języku angielskim) o Politechnice Wrocławskiej jest dostępny w magazynie w gmachu głównym (A-1), gdzie należy składać zamówienie.

Koszt jednego egzemplarza - 18 zł.

Z E N A T U

XI posiedzenie Senatu

3.07.2003

• Senat przez aklamację przyjął uchwałę popierającą inicjatywę KRUiWiO, by w roku 25-lecia pontyfikatu Ojca Świętego **Jana Pawła II** i 50-lecia Jego habilitacji nadać Mu Złoty Laur Akademicki – ustanowione specjalnie w tym celu, najwyższe honorowe wyróżnienie środowiska akademickiego Wrocławia i Opola.

• Kolejnemu punktowi posiedzenia przewodniczył prof. **G.Bessler**, ponieważ **JM Rektor** zdawał sprawę z działalności Uczelni w roku 2002. Poinformował, że PWr ma 3810 **pracowników** na pełnych etatach. Po przeliczeniu etatów ułamkowych uzyskuje się w sumie 3989 etatów. Pracownicy naukowo-dydaktyczni i dydaktyczni stanowią 49%, naukowo-techniczni i naukowo-inżynierscy 19%, a służba biblioteczna, administracja i obsługa 32%. Na 1 nauczyciela akad. przypadało 1,01 pracownika pomocniczego. Jest to najwyższy wskaźnik wśród politechnik, ale z roku na rok maleje (w 2001 r. 1,06), gdyż w grupie nauczycieli tendencja jest wzrostowa, w grupie n-t i n-inż. malejąca, zaś w trzeciej z wymienionych grup – stabilna.

Średnia wieku **kadry** z doktoratem (1240 osób) wynosi 49 lat, z habilitacją (240 osób) – 55 lat, a profesorów tytularnych (155 osób, w tym 85 zw., 70 nzw.) Uczelnia ma ponadto 166 profesorów nzw. bez tytułu, 89 wykładowców i 196 starszych wykładowców oraz 29 lektorów i nauczycieli języka.

Proporcja pracowników naukowych do profesorów tytularnych wynosi 3,1. To wskaźnik typowy dla uczelni technicznych w Polsce.

Od ok. 2 lat tendencje rozwoju kadry są dobre. Na studiach doktoranckich jest 997 osób, w tym 69 na zaocznych. W ub.r. 118 osób doktoryzowało się, 31 – habilitowało, a 20 uzyskało tytuł profesora (tu pewien niepokój budzi niewielki spadek.)

Działalność naukowa i badawcza charakteryzuje się w pierwszym rzędzie publikacjami. Zdokumentowano ich w ub. r. 4460, ale publikowanych – 3334 (2351 krajowych, 866 zagranicznych). W tej liczbie jest 86 publikacji zwartych, 21 patentów. W stosunku do potencjału naukowego uczelni mało jest projektów badawczych: 689 tematów badań własnych i statutowych, 314 grantów indywidualnych KBN (w tym 34 ostatnio przyjęte). Od

2000 r. obserwuje się spadek liczby grantów indywidualnych KBN. W 2002 r. pracownicy PWr uczestniczyli w 16 programach celowych, 10 zamawianych i 30 SPUB. Współpracę z podmiotami gospodarczymi cechuje jeszcze szybszy zanik: 2000 r. – 292 umowy, 2001 r. – 201, 2002 r. – 173.

Współpraca z zagranicą w dziedzinie kształcenia (Sokrates/Erasmus) sprawiła, że w toku jest ok. 10 zagranicznych przewodów doktorskich; 2 zakończono. We współpracy z UT w Dreźnie prowadzony jest 1 przewód habilitacyjny.

PWr oferuje kształcenie na 23 kierunkach. Obciążenie dydaktyczne to 622 tys. godz., w tym 182 tys. godz. ponadwymiarowych. Na samodzielnego pracownika naukowego przypada 79 studentów, czyli Politechnice jako całości daleko do przyjętego przez PKA dla większości kierunków technicznych prognozy 90 st. / sam. pracownika nauk. Jednakże 6 lub 7 kierunków kształcenia przekroczyło już tę granicę. Konieczne jest tam wzmocnienie kadrowe.

Nowa ustawa pozwoli na scalanie kierunków studiów, tworzenie makrokierunków.

Na 1 nauczyciela akad. przypada u nas 16 studentów (próg PKA: 18).

Liczba studentów wzrosła w 2002 r. o 6%. W 80% są to studenci dzienni (najwyższy wskaźnik wśród uczelni technicznych). W filiach było 2989 studentów. Liczba absolwentów: 4237 (3118 mgr inż.)

Stypendia socjalne wypłacano 3300 studentów, 4000 miało wyłącznie naukowe stypendia. Uprawnieni do korzystania do DS to 13500 osób, ale uczelnia ma tylko 3190 miejsc w 14 DS (11 we Wrocławiu). Uczelnia nie jest w stanie zrealizować ambicji studentów dotyczących wyjazdów zagranicznych. Bogata działalność studencka owocuje 40 organizacjami studenckimi i ponad 40 kołami naukowymi.

Majątek uczelni to 290 obiektów, w tym 21 podlegających konserwatorowi zabytków i będące w jej dyspozycji 95 ha.

Wśród zakończonych inwestycji, jest modernizacja budynków D-5 i F-4. Trwa przebudowa B-4 i Centrum Naukowo-Badawczego Wydz. Elektrycznego. W sumie w 2002 r. inwestycje i remonty pochłonęły 22, 86 mln zł.

Budżet uczelni (305,545 mln zł) był o 4,5% większy od poprzedniego. Dotacja MENiS to 53% tej sumy, 14% – dotacja KBN, 6% – granty indywidualne, 7% –

własna działalność badawcza, 13% – przychody z dydaktyki, a 7% – z operacji finansowych. Ta ostatnia pozycja maleje, podobnie jak przychody z własnej działalności badawczej. W latach 2000–2002 wzrósł udział zysków z dydaktyki.

Koszty działalności wzrosły o 4,8% i wyniosły 283 mln zł. Działalność dydaktyczna pochłonęła 63%, działalność badawcza 26,9%, reszta – 10,1%. Zysk netto 22,257 mln zł wynika z przychodów z operacji finansowych.

Wykształcenie 1 studenta kosztuje średnio 5900 zł (zależnie od wydziału: od 3100 do ponad 8000 zł), a dotacja MENiS to 5200 zł/st. Koszt ten generalnie maleje od 2 lat, ale są wydziały, które zwiększają go mimo umasowienia studiów.

W 2002 r. spadły koszty pośrednie, ale oczekujemy wzrostu kosztów energii.

Wyniki za rok 2002 można uznać za pozytywne. Na podkreślenie zasługują:

- systematyczny wzrost liczby studentów i absolwentów,
- zmniejszanie się zatrudnienia o ok. 1% w ostatnich dwóch latach,
- wzrost liczby studentów przypadających na jednego nauczyciela akademickiego,
- wzrost liczby profesorów tytularnych, a w następstwie tego liczby osób na stanowiskach profesorów zwyczajnych,
- wzrost liczby zakończonych przewodów habilitacyjnych,
- wzrost liczby uczestników studiów doktoranckich oraz wypromowanych doktorów,
- zmniejszenie (na części wydziałów) średniego kosztu kształcenia w przeliczeniu na jednego studenta,
- wzrost średniej liczby publikacji przypadający na jednego pracownika naukowo-dydaktycznego i dydaktycznego.

Ponadto uczelnia podjęła wiele działań usprawniających organizację. Usprawniono obieg dokumentów, porządkowano zarządzanie bazą materialną, regulowano procedury zamówień publicznych, zmieniono regulamin finansowy i regulamin gospodarki finansowej. Powstał fundusz stabilizacji i rozwoju. Stworzono dobre warunki działania Stowarzyszenia Absolwentów i Funduszu Rozwoju PWr. Przygotowywano się do podjęcia audytu wewnętrznego i procedur z tym związanych. Dokonano też przeglądu warunków BHP. Opracowywano plan zagospodarowania przestrzennego.

Z S E N A T U

Uczelnia podjęła kroki zapewniające dobrą jakość kształcenia (nowa formuła Komisji Akredytacyjnej).

Trwają prace nad studiami dwustopniowymi organizowanymi wspólnie z innymi uczelniami (np. z WSzOficWLąd. i WSz Pożarnictwa w Warszawie). Dąży się do usprawnienia pracy dziekanatów. Rozwiązania wymagają sprawy działalności filii, uniwersytetu otwartego, gospodarki salami. Trwają prace nad „Suplementem do dyplomu”

Dział Nauki koordynuje działania związane z przetargami i zajmuje się kwestiami wynikającymi z praw autorskich. Przygotowuje katalog ofert dla miasta i regionu. Prowadzi grant celowy na koncepcję regionalnej strategii innowacyjnej. Organizowane są konkursy. Przygotowuje się wykaz unikatowej aparatury. Trwają przygotowania do stworzenia biblioteki oprogramowania. Istotnym zadaniem jest rozdzielanie infrastruktury sieci PWr od WASK. Informatyzacja to cały szereg problemów, zakończono przetarg na dostawę i wdrożenie systemu informatycznego wspomagającego zarządzanie uczelnią w zakresie plac, finansowania i rachunkowości zarządczej. Powołano Działu Informatyzacji PWr. Uczelnia weszła do konsorcjum „Wirtualna Politechnika”.

Wiele się dzieje w **sprawach studenckich**. Zmieniono zasady finansowania działalności studenckiej. Zmodernizowano salę w T-9, która będzie przeznaczona na działalność muzyczną. Zaawansowane są sprawy uruchomienia radia studenckiego.

Wprowadzono nowe zasady i algorytm podziału funduszu stypendialnego na wydziały.

Przeprowadzono ankietę na temat warunków życia studentów. Zwrócono uwagę na działalność wychowawczą. Stwierdzono potrzebę współpracy z policją. Znowelizowano regulamin stypendiów specjalnych. Zajęto się problemem dostępu radiowego do Internetu dla studentów mieszkających na stacjach..

We współpracy z Fundacją „Manus” powstaje mini-inkubator przedsiębiorczości.

Powstała Rada Adiunktów, której przewodniczy dr **K.Rudno-Rudziński**.

Prof. **A. Hałas** podjął się opracowania projektu nowego statutu PWr.

Powołano Konwent Godności Honorowych.

Władze uczelni analizowały model **kariery pracowników**. Co ósmy pracownik dydaktyczny pracuje w „instytucjach edukacyjnych”. Rozważa się więc stworzenie systemu motywacyjnego, który zachęcałby do angażowania się w pracę na PWr. Rozważa się zmianę algorytmu podziału dotacji budżetowej na wydziały, zmianę systemu przedmiotów ogólnouczelnianych, uzależnianie awansów, wyjazdów zagranicznych etc. pracowników n-d. od realizowanych zleceń, umów i grantów i uwzględnienie w kalkulacji grantów kosztów osobowych obok honorariów.

W stosunku do osób nie będących nauczycielami akademickimi zostanie wprowadzony (po uzgodnieniu ze związkami zawodowymi i PIP) system motywacyjny, który uzależni wysokość dodatku funkcyjnego od wyników finansowych jednostki w poprzednim roku.

Analizowana jest koncepcja, by w miarę możliwości zatrudnianie emerytów następowało na zasadzie zleceń i umów o dzieło.

W dyskusji zabrał głos dyr. BG dr **H.Szarski**, który stwierdził potrzebę podsumowania sukcesów badawczych i dydaktycznych. Przypomniał też o uruchomionym systemie ALEPH i o Bibliotece Wydziału IZ.

Na pytanie prof. **A.Hałasa** o sytuację filii **JM Rektor** stwierdził, że aspekty ekonomiczne i prawne (m.in. wymogi PKA, która wymaga przypisania kadry do filii) są niesprzyjające. Niebezpieczny jest też konflikt interesów: aktywni parlamentarzyści stworzyli prywatne szkoły w miastach będących siedzibami filii PWr.

Prof. **K.Wójs** podkreślił pozytywne skutki porządkowania procedur zamówieniowych. Poruszył kwestię obiektywnych i subiektywnych przyczyn spadku ilości umów z gospodarką. Zauważył, że system godzin nadliczbowych w dydaktyce wygenerował rynek, który nie zawsze sprzyja kształceniu.

JM Rektor poparł apel o lepszą jakość nauczania, zwłaszcza że przestał obowiązywać algorytm wiążący dotację z liczbą studentów.

Prof. **R.Będziński** podkreślił rolę rozwoju studiów doktoranckich. *Program Sokrates*, jak stwierdził, stanowił wsparcie dla słabych uczelni UE. Pora nawiązać partnerskie kontakty z dobrymi uczelnia-

mi. Należy też pójść śladem czołowych polskich uczelni, które tworzą placówki doradcze pomagające włączyć się w badania europejskie.

Należy dbać o więzi międzywydziałowe, wspierać interdyscyplinarne badania i programy kształcenia.

Prof. **R.Będziński** wyraził też obawę, że przygotowywany projekt statutu może przynieść rozwiązania niespójne z nową ustawą, która przyniesie ma duże zmiany (np. nie stosuje pojęcia „wydział”). W sprawach organizacyjnych zalecał wzorowanie się na prywatnych uczelniach.

W tej ostatniej sprawie **JM Rektor** przypomniał, że prywatne uczelnie są zwykle mniejsze, co rzutuje na ich organizację (np. nie potrzeba wielostopniowego zarządzania). Ponadto istniejącym instytucjom prawo pracy nie pozwala na swobodną wymianę czy selekcję pracowników. (Tu należy odwołać się do pomysłu dziekana **M.Soroki**, że należałoby rozwiązać uczelnię i zacząć nabór od początku.)

We współpracy z zagranicą rzeczywiście należy szukać kontaktu z dobrymi uczelniami. PWr wspiera tworzenie centrów. W kształceniu w dziedzinach podstawowych dobrym zjawiskiem jest stworzenie SPPI (na IZ).

Prof. **A.Weron** podkreślił, że są zjawiska niepoddające się statystyce: np. obecność prawdziwych mistrzów wśród kadry naukowej, złe przygotowanie studentów do podejmowania studiów doktoranckich.

Dr **A.Grzegorzczak** podniósł kwestię przeszerogowań i prosił o odpowiednie dane.

JM Rektor powiedział, że na średnie wynagrodzenie wśród pracowników dydaktycznych znacznie wpływają nadgodziny. Bez tego średnie zarobki wynosiłyby nie 3589 zł, ale 3179 zł (porównawczo: w roku 2001 było to 3241 zł.)

Na słowa prof. **J.Szafrana**, że wobec malejącej dotacji budżetowej i rosnących wydatków potrzebne są plany awaryjne, **JM Rektor** odparł, że władze mają na uwadze ewentualne problemy, nie należy się jednak spodziewać drastycznych kroków.

Prof. **W.Kollek** podkreślił potrzeby finansowe wydziałów.

Dr **M.Pawłowski** (Filia J.Góra) podkreślił, że koszty własne wszystkich filii z dojazdami to zaledwie 3,3 mln zł, czyli ok. 1% budżetu uczelni.

Senat przyjął sprawozdanie za rok 2002 (52:0:1).

Z E N A T U

• Senat poparł wniosek o mianowanie na stanowisko profesora nadzwyczajnego PWr dra hab. **Krzysztofa Bogdana** (W-11).

• Zaaprobowano też propozycję ponownego mianowanie na stanowisko profesora nadzwyczajnego PWr. dra hab.inż. **Michała Lisowskiego** (W-5) i dra hab.inż. **Ryszarda Makowskiego** (W-4).

• Zatwierdzono zaaprobowane przez Komisję Senacką ds. Akademickich, Kadry Naukowej i Etyki kandydatury do Nagrody Senatu za działalność dydaktyczną w roku 2002. Otrzymują je:

W-1 prof. Zbigniew Bać

W-2 prof. Piotr Konderla

W-3 prof. Andrzej Matynia

W-4 prof. Janusz Mrocza

W-5 prof. Janusz Kucharski

W-6 prof. Monika Hardygóra

W-7 dr Józef Kuroпка

W-8 dr hab. Zygmunt Mazur, prof. nzw. PWr

W-9 dr Maria Mazur

W-10 dr Jan Kulczyk

W-11 prof. Tomasz Byczkowski

W-12 prof. Stanisław Osadnik

SNJO mgr Marian Górecki

• Przez aklamację przyjęto wniosek, by nadać imię **prof. Zygmunta Bodnara** sali 322 w A-1. Pismo dyrektora Instytutu Fizyki prof. **R.Poprawskiego** w tej sprawie było oparte uchwałami Rady Naukowej i Rady Wydziału PPT.

Prof. Z.Bodnar, lwowianin, kierował Katedrą Fizyki PWr przekształconą następnie w Instytut Fizyki (poszerzony o fizykę teoretyczną). Był w komisji ds. utworzenia SPPT. Jest na liście zasłużonych dla PWr.

• Przyjęto uchwałę na temat rozliczania badań naukowych realizowanych przez pracowników jednostek organizacyjnych PWr w roku 2003. (49:0:4) Stwierdza się w niej, że obowiązek realizacji prac badawczych w ramach obowiązków służbowych sprawia, że część wynagrodzeń osobowych musi być finansowana ze środków na działalność badawczą. Uchwała ta jest potrzebna z przyczyn formalnych.

• Prof. **J.Szafran** zreferował prace Senackiej Komisji ds. Akademickich, Kadry Naukowej i Etyki nad kodeksem etycznym. We współpracy z prof. **K.Tchoniem** przyjęto, że oprócz zwięzłego dekalogu (opartego na kodeksie IEEE) powstanie Komisja ds. Etyki ad hoc. W skład tej komisji wejdzie dwóch reprezentantów dużych wydziałów i dwóch – z małych. Będą to:

prof. **Bogdan Burczyk** (W-3) prof. **Krzysztof Abramski** (W-4) prof. **Jan Drzymała** (W-6) i dr **Jerzy Szarynger** (W-9).

Prof. **K.Tchoń** podkreślił, że jest to rozwiązanie pośrednie między przyjętym przez UJ (uchwalony dokument) i UW (działa tam Komisja Etyki).

Po drobnych uwagach co do sformułowań przyjęto (52:0:2) opracowany przez prof. **K.Tchonia** kodeks, który zamieszczamy na str. 15.

Przyjęto też (52:0:1) uchwałę wyrażającą zadowolenie w uchwaleniu przez Senat UJ w dniu 25 czerwca „Akademickiego Kodeksu Wartości”, który określa obowiązujące pracowników zasady prawdy, odpowiedzialności, życzliwości, sprawiedliwości, rzetelności, tolerancji, lojalności, samodzielności, uczciwości, godności oraz wolności nauki i uczonych.

• Senat przyjął (52:0:1) dokument „Uwagi do projektu ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym*”. Autorem części zawartych tam uwag jest prof. **A.Hałas**, który jako wieloletni członek RGSzW wskazał na fakt, że tytuły naukowe, zawodowe nazewnictwo stosowane przez uczelnie nie są chronione. Jak podkreślił prof. **J.Szafran**, podobne kwestie były podnoszone w innych gremiach, są nawet przedmiotem uchwały Zjazdu Dziekanów wydziałów Elektrycznych, Elektroniki, Telekomunikacji i Informatyki.

Prof. **R.Łęcki** stwierdził, że RGSzW obecnie również zgłasza szereg zastrzeżeń do projektu. Dyskusyjna jest propozycja, by ograniczenia wieloletowości dotyczyły tylko przyszłych umów. Aktualni wieloletowcy mieliby prawo zachować wszystkie etaty na dotychczasowych zasadach.

Do uchwały Senatu PWr zostanie dołączonych szereg szczegółowych uwag dotyczących pomocy dla studentów (autorstwa prorektora **K.Rudno-Rudzińskiego**), spraw bibliotek i inn.

Grupa 97 pracowników BG skierowała ponadto do min. K.Łybackiej list wyrażający pogląd, że proponowana ustawa narusza status pracownika służby bibliotecznej.

• Prorektor ds. Nauczania prof. **J.Świątek** poinformował, że w Gratzu odbyło się posiedzenie rektorów europejskich uczelni, którzy dyskutowali o wdrażaniu Deklaracji Bolońskiej. Choć minęły już 4 lata od jej podpisania, nie wszyscy mają świadomość, że celem tzw. Procesu Bolońskiego jest utworzenie do 2010 r. – w wyniku pew-

nych ogólnych zasad organizacji kształcenia – Europejskiego Obszaru Szkolnictwa Wyższego.

• Prorektor ds. Studenckich dr **K.Rudno-Rudziński** przedstawił interesującą i obszerną analizę sytuacji materialnej studentów PWr. Jest ona wynikiem badań ankietowych przeprowadzonych na grupie 979 studentów dziennych. Dokonano w niej charakterystyki respondentów, ustalono ich sytuację materialną i badano ich ocenę pomocy materialnej. Ten obszerny materiał wart jest osobnej prezentacji. Stwierdzić można, że co 10. student cierpi biedę, a co 8. nie ma wsparcia z domu. Populacje poszczególnych wydziałów różnią się między sobą, a stypendia socjalne – uważane za niskie, stanowią jednak istotną pomoc. Prorektor uważa, że w tej sytuacji zadaniem uczelni jest usprawnianie i korygowanie regulaminów, troska o dobry system informacji, tworzenie sieci kontaktów między pracownikami i studentami oraz wspieranie dostępu młodych ludzi do kultury.

• **JM Rektor** poinformował, że:

– MENiS ogłosiło nazwiska laureatów nagród ministra. Nagrody indywidualne przypadły prof. **Eugeniuszowi Rosołowskiemu** (W-5), prof. **Adamowi Grzechowi** (W-8) i prof. **Wojciechowi Adamskiemu** (W-7), a zespołowa – prof. **Bożenie Kolarz** (W-3) z zespołem;

– Trwają prace nad systemem wynagrodzeń; wraz ze związkami zawodowymi ustala się kwestie dotyczące systemu motywacyjnego. Pracownicy nie będący nauczycielami są zwolennikami ograniczenia uznaniowości. Rada Adiunktów przedstawiła propozycję, by „skwantowane” grupy zaszerogowania od B do G uległy „upłynnieniu”. Przyszłe podwyżki mają być związane z aktywnością pracownika. Wrześniowe podwyżki wyniosą 15% dla nienauczycieli i asystentów, 25% dla adiunktów, 20% dla profesorów.

– Proponuje się, by w statucie uczelni wprowadzić zapis o stanowisku docenta.

– Inauguracja nowego roku akademickiego nastąpi 1 października.

– KRUWiO objęło patronatem planowane na połowę listopada sympozjum „Wrocławskie środowisko akademickie – jego twórcy i uczniowie”, którego inicjatorem jest prof. **J.Kmita**, a przewodniczącym komitetu organizacyjnego prof. **C.Madryas**.

Następne posiedzenie Senatu odbędzie się 25 września o godz. 9.30. (*mk*)

Uwagi do projektu ustawy „PRAWO O SZKOLNICTWIE WYŻSZYM”

Uchwała Senatu Politechniki Wrocławskiej

Senat Politechniki Wrocławskiej wita z zadowoleniem intensywnie prace zmierzające do opracowania nowej ustawy o szkolnictwie wyższym realizowane przez zespół Prezydenta RP. Odnotowujemy z satysfakcją to, że opracowany projekt jest pozbawiony wielu wad dotychczas obowiązującej ustawy.

Ze swej strony pragniemy też zgłosić kilka następujących uwag.

1. W projekcie Ustawy wprowadzono podział szkół wyższych na uczelnie zawodowe, uczelnie akademickie oraz uczelnie spełniające wymagania określone w art.56 ust.2, bądź w art.58 ust.4. Podział ten nie obejmuje jednak wszystkich szkół wyższych. Pozostają bowiem uczelnie, które prowadzą studia magisterskie, ale nie posiadają uprawnień do nadawania stopni naukowych. Ponadto, wymagania określone w cytowanych wyżej artykułach zostały znacznie zaniżone w stosunku do odpowiednich wymagań, określonych przepisami Ustawy obecnie obowiązującej, co, naszym zdaniem, nie wydaje się uzasadnione.

Ze swej strony proponujemy podział szkół wyższych na uczelnie zawodowe i

akademickie z proponowaną w projekcie Ustawy definicją szkół zawodowych. W grupie uczelni akademickich należałoby natomiast wyróżnić grupę uczelni typu uniwersyteckiego, obejmującą: uniwersytety, politechniki i akademie. Uczelnie te miałyby uprawnienia wynikające z cytowanych wyżej przepisów. W określeniu warunków, jakie powinna spełniać uczelnia, aby używać nazwy: uniwersytet, politechnika lub akademia, można posłużyć się uchwałami Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego, podjętymi w tej kwestii. Objęto by tym samym ochroną nazwy, które w tradycji polskiego szkolnictwa wyższego kojarzą się z wysoką rangą uczelni.

2. W tradycji polskiego szkolnictwa wyższego utrwaliły się pojęcia wydziału jako podstawowej jednostki organizacyjnej uczelni, oraz dziekana jako kierownika tej jednostki. Pojęcia te mają swoje odpowiedniki w większości uczelni europejskich. Stąd też uważamy, iż przepis zawarty w art.64 ust.1 dotychczas obowiązującej Ustawy jest znacznie trafniejszy. Zwraca bowiem uwagę na rozwiązania tradycyjne nie wprowadzając równocześnie krępujących ograniczeń.

3. Przedstawiony w projekcie Ustawy model kariery zawodowej na uczelni typu akademickiego jest wyraźnie jednostronny. Nie skłania bowiem osób posiadających stopień naukowy doktora habilitowanego do poświęcenia się pracy dydaktycznej, choćby mieli ku temu wybitne predyspozycje. Nie skłania też wybitnych praktyków z kilkudziesięcioletnim doświadczeniem zawodowym, ale nie posiadających stopni naukowych, do podejmowania pracy na uczelniach. Problem ten można by w jakimś stopniu rozwiązać wprowadzając stanowisko docenta w grupie stanowisk dydaktycznych.

4. Brak jednoznacznego przypisania stopni i tytułu naukowego do grupy stanowisk naukowo-dydaktycznych oraz niezbędnej stabilizacji (mianowanie na stałe) profesorów zwyczajnych.

5. W projekcie Ustawy nie poruszono kwestii własności intelektualnej wyników prac badawczych, opracowań dydaktycznych, pomysłów, patentów, etc., a szczególnie nie zabezpieczono interesów uczelni oraz uprawnień twórców w zakresie korzystania z praw autorskich.

Senat Politechniki Wrocławskiej wyraża nadzieję i pragnienie aby polskie środowisko akademickie otrzymało nowe prawo o szkolnictwie wyższym przed dniem akcesji Polski do Unii Europejskiej.

W załączeniu podajemy też wiele uwag szczegółowych zgłoszonych przez jednostki Politechniki Wrocławskiej.

Stanowisko JM Rektora PWR

w kwestii etyki i dodatkowego zatrudnienia pracowników Uczelni

Na posiedzeniu w dniu 3 czerwca 2003 Senat Politechniki Wrocławskiej przyjął Akademicki Kodeks Etyczny Uczelni. Jest to dziesięciopunktowy zapis zasad odwołujących się do takich wartości jak lojalność, odpowiedzialność, uczciwość, stanowiących kanon wartości, których winno strzec każde środowisko akademickie.

W specjalnej uchwale, przyjmując ten Kodeks, Senat Politechniki Wrocławskiej wyraził zadowolenie z przyjęcia przez Senat Uniwersytetu Jagiellońskiego, w dniu 25 marca, Kodeksu Wartości Akademickich. Uchwała Senatu UJ w sprawie zatrudniania pracowników jest konsekwencją przyjętego kodeksu Wartości Akademickich, a ponieważ dotyczy zatrudnienia pracowników UJ, Senat Politechniki Wrocławskiej nie wyraża swego stanowiska w tej sprawie.

Problem dodatkowego zatrudnienia pracowników wyższych uczelni to kwestia złożona i musi być rozpatrywana w kategoriach lojalności i odpowiedzialności w stosunku do macierzystej uczelni, ale również w aspekcie postępującej pauperyzacji środowiska. Jako

Rektor uważam, że pracownicy wyższych uczelni powinni być nagradzani w taki sposób, aby mogli wypełniać swe obowiązki dydaktyczne i naukowe w poczuciu godności i satysfakcji. Uczelnia akademicka to przede wszystkim wspólnota studentów i profesorów oraz charakterystyczna dla niej atmosfera.

Nie jestem przeciwny podejmowaniu dodatkowego zatrudnienia przez pracowników Politechniki. Niech będą to jednak aktywności, które ubogacają warsztat badawczy lub doświadczenia praktyczne wspomagające podstawowe obowiązki na Uczelni. Jeśli jest to praca na innej uczelni, to niech będzie ograniczona do funkcji, miejsc i kierunków, w których nie wystąpi oczywisty konflikt interesów a raczej zaistnieje „umowa o współpracy”.

Reakcje rektorów na tzw. wieloletowość to chęć utrzymania prestiżu i autorytetu uczelni, czego nie ułatwia nam ani sytuacja prawna ani poziom finansowania uczelni niepozbierających czesnego. W takim też duchu wypowiedział się Senat UJ.

Wrocław, 7 lipca 2003

Posiedzenie Prezydium KAUT

27 czerwca br. odbyło się posiedzenie prezydium KAUT, w którym jako zaproszony gość uczestniczył prof. Piotr Wach (PO).

Wśród omawianych tematów była kwestia weryfikacji przyjętych standardów kształcenia dla kierunków technicznych. Dyskutowano nad możliwością wszczęcia procedury akredytacyjnej dla kierunków: *Inżynieria środowiska* (zgłoszono do akredytacji 4 jednostki), *Budownictwo* (3) i *Metallurgia* (3).

Dokonano przeglądów ZO przygotowanych przez jednostki, które mają być poddane procedurom akredytacyjnym.

Weryfikowano zatwierdzone standardy akredytacyjne dla kierunków *Automatyka i robotyka*, *Architektura i Urbanistyka*, *Elektrotechnika*, *Elektronika i Telekomunikacja*, *Informatyka* oraz *Mechanika i budowa maszyn*.

Zajmowano się też odwołaniami, i finansami KAUT.

Po wakacjach, 19 września, planowane jest posiedzenie KAUT we Wrocławiu.

Czerwcowe posiedzenie KRUWiO

(28 i 29 czerwca 2003 r.)

Posiedzenie KRUWiO 28 i 29 czerwca odbyło się w ośrodku AWF w Olejnicy. Rektorzy przybyli tam po wzięciu udziału w przedpołudniowych uroczystościach promocji oficerskich w Wyższej Szkole Oficerskiej Wojsk Lądowych. W programie obrad były sprawy nagrody KRUWiO za integrację środowiska akademickiego w roku 2002 r. i nowej ustawy o szkolnictwie wyższym. Omawiano sprawy mediów i koncepcję utworzenia Dolnośląskiego Centrum Nanotechnologii i Materiałów Zaawansowanych.

• Po dyskusji nad trzema kandydatami do nagrody Kolegium RUWiO za integrację środowiska w roku 2002 postanowiono przyznać uhonorować nią prof. Tadeusza Szulca i gen. Ryszarda Lacknera.

• Projekt „Prawa o szkolnictwie wyższym” z 26 maja 2003 r. zawiera obok rozwiązań dobrych również budzące kontrowersje. Prof. T. Luty przedstawił kilka uwag krytycznych:

– projekt jest zbyt wielkim ukłonem na stronę uczelni prywatnych,

– przyjęty tam podział uczelni na publiczne i niepubliczne (bez terminu „państwowe”) stwarza zagrożenie, że Państwo będzie się wycofywało z finansowania uczelni,

– nieporozumieniem są sformułowania dotyczące uprawnień samorządów do zakładania uczelni,

– ustalono niebezpiecznie niski próg kwalifikacji uczelni do kategorii uczelni akademickich (wystarczy, by jedna jednostka organizacyjna uczelni miała prawo do doktoryzowania),

– zamiast pojęcia wydziału projekt operuje pojęciem podstawowej jednostki,

– brak wyraźnych zapisów dotyczących korzystania z praw autorskich,

– niejasna jest sprawa stabilizacji kadry akademickiej.

Wśród zalet prof. Luty wymienił m.in.: wykorzystanie szybkiej procedury legislacyjnej i zapis o wymaganej zgodzie rektora na dodatkowe zatrudnienie podległego mu pracownika. Podjęta przez Akademię Medyczną uchwała zawiera podobne uwagi, a także stanowisko, że podstawowe pensum na AM powinno

zostać zwiększone. Zgromadzenie Plenarne Rektorów Państwowych Szkół Zawodowych (KRUZ) 10 czerwca 2003 r. opracowało postulaty do projektu „Prawa o szkolnictwie wyższym”. Senat Politechniki Opolskiej mimo pewnych zastrzeżeń postanowił poprzeć projekt ustawy. Sprawa znalazła się też w programie obrad lipcowego posiedzenia Senatu PWr.

Prof. T. Luty przypomniał, że sprawa pensum była dyskutowana na posiedzeniu KRPUT. Wyraził pogląd, że ustawa powinna określać minimalne wymagania, a maksymalny wymiar pensum powinien być przedmiotem decyzji senatów uczelni. Nie zgodził się z tym prof. L. Turko, który optował (ze względu na wymogi legislacyjne) za określeniem górnego limitu przy zwiększeniu dopuszczalnego przedziału wielkości pensum.

Następnie prof. T. Luty poinformował, że na posiedzeniu KRPUT dyskutowana była także sprawa przywrócenia stanowiska docenta dla pracowników dydaktycznych – wybitnych wykładowców, którzy nie angażują się w działalność badawczą. Poparcie większości Rektorów dla tej idei skłoniło przewodniczącego KRUWiO do deklaracji, że będzie działać na rzecz wprowadzenia tego stanowiska do projektu ustawy.

Kolegium uznało, że – ze względu na uchwały podejmowane przez konferencje rektorów oraz indywidualnie przez uczelnie – nie zajmie stanowiska w sprawie projektu ustawy.

• Po zapoznaniu się z raportem ze spotkania rzeczników prasowych uczelni Wrocławia i Opola, które 10 czerwca zorganizowała dr M. Pawłowska (PWr), Kolegium uznało za celowe i godne kontynuowania:

– organizowanie stałych spotkań rzeczników prasowych uczelni oraz kierowników ich biur promocji (lub odpowiednich jednostek organizacyjnych) i przekazywanie z tych spotkań sprawozdań,

– przekazywanie do Biura Promocji Miasta informacji dotyczących całego środowiska akademickiego oraz poszczególnych uczelni w celu ich rozpropagowania w regionie i poza jego granicami.

• Prof. T. Luty przedstawił wniosek prof. J. Misiewicza o wsparcie inicjatywy utworzenia Dolnośląskiego Centrum Nanotechnologii i Inżynierii Materiałów

Zaawansowanych oraz poparcie wniosku o środki strukturalne UE. Członkowie Kolegium otrzymali materiał „Projekt Dolnośląskie Centrum Nanotechnologii i Inżynierii Materiałów Zaawansowanych”.

Celem działania Centrum ma być opracowywanie nowoczesnych technologii, nowych materiałów i urządzeń dla potrzeb elektroniki, fotoniki i telekomunikacji. Bazą Centrum byłby potencjał naukowy PWr, UWr oraz INTiBS PAN. DCNiIM będzie mieścić się na terenie PWr, przy ul. Długiej.

Kolegium poparło inicjatywę utworzenia DCNiIM i starania o środki strukturalne UE.

• Objęto honorowym patronatem organizowane przez stowarzyszenia absolwentów PWr i UWr seminarium „Wrocławskie środowisko akademickie – twórcy i ich uczniowie”. Pracami organizacyjnymi będzie kierował prof. C. Madryas, dyrektor Instytutu Inżynierii Lądowej PWr.

• Objęto też patronatem „X Dolnośląskie Prezentacje Edukacyjne TARED 2004”.

• Zapowiedziano, że:

– inauguracji roku akademickiego 2003/2004 nastąpi na PWr i AWF – 1 października, a na UWr – 3 października.

– 16 października w Trzebnicy odbędą się uroczystości związane z 25-leciem pontyfikatu Ojca Świętego. W tym samym dniu we wrocławskiej Katedrze odbędzie się koncert – wieczornica.

– 22 października odbędzie się Święto Akademii Wychowania Fizycznego,

– we wrześniu zostanie powołany Komitet Honorowy zajmujący się budową sali koncertowej. Planuje się podpisanie umowy z prezydentem Wrocławia i koncert w ratuszu.

• Kolegium Rektorów Uczelni Wrocławia i Opola zaakceptowało koszty opracowania i utrzymania swego serwisu internetowego (udział w kosztach wg liczby studentów).

• Prof. T. Luty omówił sprawy organizacyjne związane z uruchomieniem Akademickiego Radia „LUZ”. Sprawa przydziału częstotliwości jest finalizowana. Studenci Akademii Muzycznej chcą się włączyć przygotowując oprawę muzyczną.

(na podstawie protokołu mgr Alicji Samołyk)

Z PRAC RADY GŁÓWNEJ SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

Dwa ostatnie przed wakacjami posiedzenia Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego odbywały się w dniach 11-12 czerwca oraz 16-17 czerwca. Podczas pierwszego z nich przyjęto dwie uchwały: nr 35/2003 i nr 36/2003, dotyczące projektu rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu zmieniającego rozporządzenie w sprawie warunków wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą dla pracowników uczelni państwowych. RGSzW zajęła też stanowisko w sprawie dokumentu Komisji Wspólnot Europejskich zatytułowanego „Rola uniwersytetów w Europie wiedzy” (stanowisko nr 13/2003) oraz w sprawie przyszłości nauki polskiej wobec przyjęcia Polski do Unii Europejskiej (stanowisko 14/2003).

Podczas tego posiedzenia rozpoczęła się także dyskusja nad projektem ustawy o finansowaniu nauki, którą ukończono na następnym spotkaniu Rady Głównej. Opinia dotycząca tego projektu została przedstawiona w stanowisku, które drukujemy poniżej.

Stanowisko Nr 15/2003 RGSzW z dnia 17 czerwca 2003 r.

w sprawie projektu ustawy o finansowaniu nauki

Na podstawie art. 35 ust. 2 punkt 1 ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 65, póź. 385, z późn. zm.), Rada Główna, po zapoznaniu się z aktualnym tekstem projektu ustawy o finansowaniu nauki, przedstawia następujące uwagi ogólne:

1. Projekt nie zawiera jednoznacznych zapisów umożliwiających koncentrowanie środków na tematach istotnych, nakreślonych przez politykę naukową państwa.
2. W projekcie brak jest odniesień do kreowania strategicznych celów i kierunków ważnych dla państwa, a także nie zawiera zapisów proinnowacyjnych pozwalających na szybkie wdrożenia wyników badań.
3. Nie są określone partnerzy mogący tworzyć konsorcja naukowe i występować z wnioskami o sfinansowanie działalności inwestycyjnej; może to powodować wypływ i tak małych środków finansowych do instytucji pozanaukowych. W ustawie mocniej powinna być zasygnalizowana możliwość tworzenia dużych programów badawczych (CPBO, CPBR) z zachowaniem konkurencyjności i określeniem celów poznawczych i utilitytarnych.

4. Środki na badania własne winny być kierowane wyłącznie do podmiotów kształcących kadre naukową.
5. Obecna treść projektu ustawy nie wspomina o działalności artystycznej, co z racji współbieżności procesów naukowych i twórczych oraz ujednolicenia stopni i tytułów w dziedzinach naukowych i artystycznych budzić musi poważne obawy, co do możliwości objęcia projektów artystycznych (nie tylko w uczelniach artystycznych, lecz w uniwersytetach posiadających w swej strukturze takie wydziały) działaniem ustawy.
6. Nie jest precyzyjnie określona odpowiedzialność za całość realizacji danego tematu badawczego od stworzenia programu po rozliczenie końcowe.
7. Nie został sprecyzowany sposób ustanawiania gremiów oceniających projekty badawcze.
8. Nie jest możliwa pełna ocena konsekwencji obowiązywania ustawy wobec braku odpowiednich rozporządzeń wykonawczych.

Rada Główna zwraca także uwagę na konieczność wprowadzenia następujących zmian szczegółowych, względnie dokonania modyfikacji:

1. Niezrozumiale brzmi „konsorcjum naukowe”, w skład którego „wchodzi co najmniej jedna jednostka naukowa” (art. 2, punkt 9);
2. W art. 5 badania własne winny być wymienione oddzielnie, a nie łącznie z działalnością statutową. Stosowny zapis winien więc otrzymać brzmienie: „Środki finansowe, o których mowa w art.1 ust.1, przeznacza się na finansowanie: 1) działalności statutowej jednostek naukowych; 1') badań własnych szkół wyższych lub sieci naukowych;” i dalej, jak w tekście;
3. W art. 6 ust. 1 punkt 3 winien zostać usunięty, bowiem o kwestii tej traktuje art. 5;
4. Art. 6 ust. 2 winien brzmieć: „Środki finansowe na finansowanie działalności statutowej są przekazywane jednostkom naukowym w formie dotacji podmiotowej”;
5. Art. 11 ust. 2 nie precyzuje jak rozumieć „potrzeby własne” PAN i jak się one mają do „działalności wspomagającej badania”. Ustęp ten winien zostać preredagowany w sposób następujący: „Środki finansowe na finansowanie działalności wspomagającej badania są przyznawane: 1) ministrom kierującym działami administracji rządowej oraz kierownikom centralnych organów administracji rządowej;

2) Polskiej Akademii Nauk, Polskiej Akademii Umiejętności i innym podmiotom działającym na rzecz nauki”;

6. W art. 15 ust. 1 powinien zostać usunięty punkt 3, ponieważ finansowanie wspomnianej w tym punkcie działalności zostało określone w art. 11;
7. Art. 21 punkt 3 powinien uwzględniać możliwość wskazywania kandydatów do Zespołu ds. Polityki Naukowej również przez Polską Akademię Umiejętności i Radę Główną Szkolnictwa Wyższego;
8. Art. 22 punkty 2 i 3 nie precyzują, które rady naukowe, względnie które rady wydziału będą miały prawo zgłaszania kandydatów do Rady Nauki;
9. Wymaga określenia tryb powoływania Zespołu Badań na Rzecz Gospodarki oraz Zespołu Badań na Rzecz Obronności i Bezpieczeństwa Państwa (art. 20 ust. 6 punkt 2) i 3)).

Przewodniczący Rady Głównej **Jerzy Błażejowski**

Posiedzenie RGSzW odbywające się w dniach 16 i 17 czerwca poświęcone było głównie dyskusji nad projektem ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym” opracowanym przez Zespół Prezydenta RP pod kierownictwem prof. Jerzego Woźnickiego. Wynikiem tej debaty jest uchwała Nr 30/2003 przedstawiona poniżej wraz z uwagami ogólnymi.

Uchwała Nr 30/2003 RGSzW z dnia 17 czerwca 2003

w sprawie wstępnego projektu ustawy pn. „Prawo o szkolnictwie wyższym”

Po rozpatrzeniu przedłożonego przez Zespół Prezydenta RP w dniu 27 maja 2003 r. wstępnego projektu ustawy pn. „Prawo o szkolnictwie wyższym”, Rada Główna stosownie do art. 35 ust. 2 pkt. 3 ustawy z dnia 12 września 1990 r. (Dz. U. Nr 65, póź. 385) stwierdza, co następuje:

Przedstawiony projekt ustawy pn. „Prawo o szkolnictwie wyższym” stanowi krok w kierunku uporządkowania szkolnictwa wyższego w Polsce poprzez rozważenie problemów uczelni państwowych i niepaństwowych oraz zawodowych w jednej ustawie, a także sprzyja zbliżeniu naszego systemu edukacyjnego z systemami światowymi, w szczególności europejskimi.

W trakcie dyskusji zgłoszono uwagi ogólne i wiele uwag szczegółowych. Sposób uwzględnienia tych uwag ma decydujący wpływ na całą filozofie proponowaną w pro-

Z PRAC RADY GŁÓWNEJ SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

jeckie ustawy. W tym stanie rzeczy Rada Główna nie może zająć jednoznacznego stanowiska wobec projektu ustawy w przedstawionej formie.

Natomiast Rada Główna popiera dalsze prace nad prawem o szkolnictwie wyższym z wykorzystaniem załączonych uwag.

Uchwałę otrzymuje Minister Edukacji Narodowej i Sportu oraz Przewodniczący Zespołu Prezydenta RP.

Wiceprzewodniczący Rady Głównej
Jan Madey

Posiedzenie RGSzW

z 6 lipca 2003

UWAGI OGÓLNE

1. Przy tworzeniu prawa o szkolnictwie wyższym należy wykorzystać wszystkie opinie środowiska akademickiego. Przekazywaniu opinii nie sprzyja zbliżający się okres urlopowy, określony tradycyjnym rytmem życia akademickiego.

2. Proponowana w projekcie ustawy filozofia szkolnictwa wyższego sprzyja rozdrobnieniu, a nie syntezie prowadzącej do budowy uniwersyteckiego środowiska akademickiego zgodnie z Deklaracją Bolońską. Istotą szkolnictwa wyższego powinno być łączenie badań naukowych, kształcenia i wychowania, zwłaszcza w uczelniach z pełnymi uprawnieniami akademickimi (por. art.12.1 obowiązującej ustawy) znacznie przekraczającymi wymagania stawiane w art.3.1 p. 12 lub art.56.2 projektu ustawy. Projekt został napisany przyjaźnie dla małych uczelni (por. np. art.3.3 i art.62.3).

3. W projekcie ustawy znika pojęcie wydziału, rady wydziału i dziekana. Jest to niezrozumiałe zerwanie z tradycją akademicką, pielęgnowaną w renomowanych uczelniach polskich i zagranicznych, które bazują na strukturze wydziałowej. Proponuje się zmianę wszystkich artykułów gdzie występuje określenie „podstawowa jednostka organizacyjna” uzupełnieniem: „wydział lub inna podstawowa jednostka organizacyjna, którą określi statut” i odpowiednio „rada wydziału lub ...”, „dziekan lub ...”.

4. Wydaje się, że w ustawie powinna być podjęta próba określenia tak istotnych terminów, jak „uniwersytet”, czy „akademia”, aby ograniczyć możliwość politycznego ich traktowania przez parlament. Niezbędne jest ponadto uporządkowanie pojęć przedstawionych w art.3.1, zwłaszcza w punktach 12, 13,

14, 17, 19, 20 (por. też uwagi szczegółowe).

5. W projekcie ustawy wiele uregulowań odsyła się do statutów uczelni, co należy ocenić pozytywnie. Z drugiej jednak strony zwiększa się znacznie liczbę uczelni, które mogą samodzielnie uchwalać statut (art.56.2 i art.58.4), co może prowadzić do zbytniego ich zróżnicowania, a nawet chaosu organizacyjnego (podobna sytuacja wystąpiła w ostatnim dziesięcioleciu przy słabo kontrolowanym procesie tworzenia szkół prywatnych).

6. W projekcie ustawy w niewystarczającym stopniu (zapisy art.179 i art.180) podjęto próbę uregulowania statusu doktorantów.

7. Projekt ustawy niekonsekwentnie traktuje problem praw nabytych — art.215 gwarantuje ich zachowanie (niwecząc tym samym zamierzenia ograniczenia patologii wieloletowości), a np. art.213.2 je odbiera. Proponuje się wprowadzenie do art. 215 limitu czasowego.

8. Wiele szczegółowych uregulowań (lub ich brak) oraz konkretnych zapisów budzi wątpliwości. Przykładowo, dotyczy to:

- a) dublowania kompetencji (np. KRASP *versus* RGSzW);
- b) skomplikowanej drogi awansu;
- c) niewłaściwego potraktowania uczelni wojskowych;
- d) niespójności artykułów dotyczących autonomii uczelni (artykuły 4, 5, 7, 160.4);
- e) niedostatecznego odniesienia się do kwestii finansowania uczelni państwowych;
- f) całkowitego pominięcia kwestii pracowniczego systemu emerytalnego.

Prof. Romuald Będziński, który jest jedynym wrocławianinem w RGSzW, poproszony o komentarz do projektu „Prawa o szkolnictwie wyższym” przedstawił zarówno pozytywne, jego zdaniem, zmiany proponowane w tej ustawie, jak i punkty dyskusyjne.

Za istotny uznał fakt, że nowa ustawa dotyczy całego szkolnictwa wyższego, zarówno publicznego, jak i niepublicznego. Według profesora Będzińskiego korzystne jest przedłużenie kadencji wszystkich organów wybieralnych w szkolnictwie wyższym do 4 lat.

Do pozytywów należy zaliczyć też zwiększenie autonomii uczelni poprzez odesłanie szeregu uregulowań prawnych do decyzji władz szkół i ich senatów. Przedstawiony projekt jednoznacznie opowiada się za ustaleniami procesu bolońskiego dotyczącymi 3-stopniowego kształcenia. Wprowadzając ECTS (punkty kredytowe) daje możliwość

porównania poziomu kształcenia na różnych uczelniach i pozwala na większą mobilność studentów. Stwarza to motywację do włączenia się polskich szkół wyższych w europejskie struktury kształcenia i badań naukowych (prof. R. Będziński uważa, że jest to szansa, ale i wyzwanie dla Politechniki Wrocławskiej). Rośnie też rola egzekwowania standardów nauczania.

Nowa ustawa pozwala na uelastycznienie polityki kadrowej uczelni. Proponuje się utworzenie stanowiska profesora wizytującego (na czas określony), na którym mogłaby być zatrudniona także osoba bez stopnia doktora habilitowanego, ale z praktyką.

Według Profesora pozytywne jest dążenie do jednoznacznego uregulowania problemu wieloletowości. W ustawie wprowadza się zapis o wymaganej zgodzie Rektora na dodatkowe zatrudnienie (dotyczy to także działalności gospodarczej). Przepisy przejściowe mówią jednak, że nie dotyczy to osób, które już były zatrudnione w momencie wprowadzania ustawy.

Prof. R. Będziński uznaje za dyskusyjne zmniejszenie w nowej ustawie roli Rady Głównej – jedynego ciała w pełni wybieralnego przez środowisko akademickie – a wzmocnienie takich instytucji jak KRASP i PKA. Wątpliwości też, jego zdaniem, może budzić rezygnacja ze stabilizacji kadry niezależnie od stanowiska, stopnia i tytułu. Według projektu w przypadku zmian organizacyjnych lub programowych można dać 3-miesięczne wypowiedzenie każdemu pracownikowi.

W projekcie „Prawa o szkolnictwie wyższym” dużo się mówi o opiniowaniu budżetu w zakresie szkolnictwa wyższego i nauki przez RGSzW i KRASP. Jednak do dziś nie ma algorytmu podziału środków budżetowych na kształcenie w szkolnictwie wyższym, które służyłyby wzmocnieniu silnych ośrodków akademickich będących w stanie konkurować z uczelniami Unii Europejskiej. Tworzone są nowe szkoły wyższe, powstała możliwość dofinansowania szkół niepaństwowych z budżetu, a ten pozostał na stałym poziomie. Brak jest motywacji do kształcenia dużej ilości studentów.

Nadzieję całego środowiska akademickiego, czekającego od dawna na nowe uregulowania prawne, może budzić założenie Zespołu Prezydenta RP do Opracowania Projektu Ustawy o Szkolnictwie Wyższym, że zostanie ona przyjęta przez parlament przed 1 maja 2004 r., a więc przed akcesją Polski do Unii Europejskiej. (hw)

Konferencja naukowa:
„Surfaktanty i układy zdyspergowane w teorii i praktyce”

SURUZ 2003

Polanica Zdrój, 20-23 maja 2003 r.

Profesor Kazimiera A. Wilk otwiera konferencję wykładem inauguracyjnym.

Wymieniona w tytule konferencja jest drugą z tej serii imprezą naukową zorganizowaną przez Instytut Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych Politechniki Wrocławskiej. Pierwsza odbyła się we Wrocławiu w 2000 r. Historycznie stanowią one kontynuację krajowych konferencji naukowych organizowanych przez wymieniony instytut w latach 1972-1988 pod tytułem: „Chemia i technologia środków powierzchniowo czynnych” (sprawozdanie z ostatniej, IX Konferencji zamieszczono w Wiad. Chem., 1989, **43** (3-4), 244). Konferencje te stawiały sobie za cel prezentację wyników badań oraz wymianę informacji i doświadczeń między pracownikami placówek akademickich i zaplecza badawczego przemysłu chemicznego a przedstawicielami zakładów zatrudnionymi zwłaszcza w ówczesnych zakładach Zrzeszenia

układów zdyspergowanych oraz syntezy nowych związków powierzchniowo czynnych i ich zastosowań. Tę niekorzystną sytuację pogłębiał fakt zlikwidowania centralnych i resortowych problemów badawczych, których sesje sprawozdawcze stwarzały okazję do spotkań i wymiany informacji naukowej. Brak takich spotkań coraz silniej odczuwały środowiska naukowe zajmujące się w Kraju tą problematyką.

Naprzeciw potrzebie ponownej organizacji konferencji wyszła inicjatywa prof. dr hab. inż. Kazimiera A. Wilk z Instytutu TOiTS, która stała na czele komitetów: organizacyjnego i naukowego konferencji pod wymienioną już, nową nazwą. W tegorocznej imprezie wzięło udział 113 przedstawicieli licznych placówek zajmujących się omawianą problematyką: Instytutu Katalizy i Fizykochemii Powierzchni PAN

(Kraków); Uniwersytetów: Jagiellońskiego, Marii Curie-Skłodowskiej, Adama Mickiewicza, Medycznego (Łódź), Opolskiego, Warmińsko-Mazurskiego (Olsztyn), Warszawskiego i Wrocławskiego; Akademii: Ekonomicznej (Poznań), Rolniczej (Wrocław); Politechnik: Gdańskiej, Łódzkiej, Poznańskiej, Radomskiej, Szczecińskiej, Warszawskiej i Wrocławskiej; Instytutu Ciężkiej Syntezy Organicznej „Błachownia”, Zakładów Chemicznych „Rokita” S.A. oraz Zakładów Uni – Export Instruments. Obecni byli także zaproszeni przedstawiciele kilku placówek zagranicznych. Tak szeroka reprezentacja krajowych ośrodków akademickich świadczy o rozległości badań prowadzonych w tym obszarze chemii podstawowej i stosowanej w Kraju, potwierdzonych bogatym programem konferencji.

Nadesłane referaty plenarne (na zaproszenie), sekcyjne oraz komunikaty z prac własnych zostały zaszerogowane do czterech sekcji tematycznych. Konferencję otworzył referat prof. K.A. Wilk pt.: „Surfaktanty i układy zdyspergowane: osiągnięcia i perspektywy”. W sekcji: „Zjawiska międzyfazowe” referaty plenarne wygłosili: prof. dr hab. inż. Zbigniew Adamczyk (Instytut Katalizy i Fizykochemii Powierzchni PAN) – *W poszukiwaniu koloidalnej doskonałości*; prof. dr hab. Władysław Rudziński (UMCS) – *Aggregation Modelling of Surfactant Molecules at the Metal Oxide/Electrolyte Interface*; prof. dr hab. Klaus Lunkenheimer (Max-Planck-Institut für Kolloid und Grenzflächenforschung, Golm/Potsdam, Niemcy) – *On the Relation Between Surfactant Structure and Adsorption Properties*. Obok tego wygłoszono 6 referatów sekcyjnych oraz prezentowano 24 komunikaty z prac własnych (7 ustne i 17 plakaty). W sekcji: „Nowe metody syntezy surfaktantów” referaty plenarne przedstawili: prof. dr hab. inż. Jan Szymanowski (Politechnika Poznańska) – *Katalizatory*

W akcji wieloletni przyjaciel Polaków prof. Klaus Lunkenheimer (Max-Planck-Institute Potsdam, Germany)

Wszystko rozumiał po polsku, nie mówiąc ani słowa po polsku: prof. Bernd Trathnigg (Karl-Franzens-University Graz, Austria)

Przyjazna atmosfera podczas wszystkich wykładów plenarnych i sekcyjnych. Taniec – zacieśnienie więzi naukowo-przyjacielskich.

procesu oksyetylowania; prof. dr Bernd Trathnigg (Karl-Franzens-Universität, Graz, Austria) – *Characterization of Nonionic Surfactants by Different Chromatographic Techniques*. Tematykę tej sekcji dopełniły 3 referaty sekcyjne oraz 12 doniesień oryginalnych (2 ustne i 10 plakatów). Obrady sekcji: „Zjawiska powierzchniowe w układach biologicznych” otwierał wykład plenarny prof. dr hab. Arkadiusza Kozubka (Uniwersytet Wrocławski) pt.: „*Liposomy: dziś i jutro*”. Ponadto przedstawiono 3 referaty sekcyjne oraz 24 prezentacje wyników badań własnych (4 ustne i 20 plakatów). Ostatnia sekcja: „Procesy rozdziału oraz właściwości użytkowe surfaktantów”, skupiła najwięcej doniesień wyników oryginalnych, bo aż 30 (3 ustne i 27 plakatów); uzupełnił ją referat plenarny prof. dr

hab. inż. Pawła Plucińskiego (University of Bath, W. Brytania) pt.: „*Surfactants in Separation Processes*” oraz 3 referaty sekcyjne. Wszystkie doniesienia konferencyjne zostały zrecenzowane; opublikowane w języku angielskim, wydane przez Oficynę Wydawniczą PWr i dostarczone uczestnikom konferencji.

Podsumowaniem konferencji była dyskusja, w której podkreślono bardzo dobrą organizację imprezy zgodnie uznanej za sukces naukowy. Składając gratulacje jej Organizatorce, podkreślono jednocześnie potrzebę i celowość stałych spotkań, poświęconych tej tematyce w przyszłości. Prof. K.A. Wilk złożyła deklarację zorganizowania kolejnych konferencji. Chwalono przyjazną atmosferę, na którą wpływ miały niewątpliwie: uroczysta kolacja oraz spotka-

nie towarzyskie przy grillu. Konferencja stała się też okazją do odnowienia starych i nawiązania nowych kontaktów, co niewątpliwie zaowocuje podjęciem merytorycznej współpracy między przedstawicielami poszczególnych ośrodków badawczych. Dyskutowano wreszcie – z inicjatywy prof. dr hab. Kazimierza Małusy (Instytut Katalizy i Fizykochemii Powierzchni PAN) – projekt powołania sieci naukowej, służącej wymianie informacji oraz przygotowaniu projektów badawczych, realizowanych w ramach sieci. Zgodzono się co do celowości powołania takiej struktury i zaproponowano dla niej nazwę „Surfaktanty i układy zdyspergowane w teorii i praktyce (SURUZ)”, a profesora Małusę poproszono o podjęcie się roli koordynatora sieci.

Bogdan Burczyk

Niekonwencjonalne studenckie wakacje

Zamiast marudzenia – JOW

Przyzwyczajiliśmy się już do tego, że w Polsce jest źle. Prawie każdy spotkany na ulicy znajomy narzeka: jeden nie może znaleźć pracy po studiach, drugi właśnie wraca z apteki, gdzie zostawił ćwierć swojej pensji; ktoś inny pracuje po 12 godzin na dobę, a zarabia grosze. I tak dalej, bez końca.

Tymczasem – zamiast marudzić – możemy przeciw coś zrobić, żeby w naszym kraju żyło się normalnie. Grupa studentów Politechniki i Uniwersytetu Wrocławskiego w tym właśnie celu uczestniczyła na początku lipca w „Marszu na Warszawę” proponując mieszkańcom odwiedzanych miast sposób na poprawę sytuacji w Polsce.

Nasz pomysł jest prosty. Chcemy zmienić metodę wybierania posłów, czyli wprowadzić **jednomandatowe okręgi wyborcze – JOW** (brzmi to okropnie, ale jest na-

prawdę sensowne). Taka ordynacja funkcjonuje w wielu państwach świata, m.in. w USA, Kanadzie, Wielkiej Brytanii i Francji. Kraje te podzielone są na tyle okręgów, ilu posłów liczy parlament. Z każdego okręgu wybiera się tylko jednego parlamentarzystę – tego, który uzyska największą ilość głosów. Po prostu „pierwszy na mecie wygrywa”

Studenci w Warszawie

(„first past the post” – mówią Anglicy).

Powstaje pytanie: co nam da wprowadzenie JOW-u? Czy rzeczywiście sposób wybierania rządzących jest taki ważny? Czy może coś zmienić? ▶

◀ Otóż system ten powoduje, że posłowie stają się **odpowiedzialni przed swoimi wyborcami**. Głosujemy na **konkretno człowieka**, nie na partię, więc odpowiedzialność się nie rozmywa. Sytuacja jest jasna: dany poseł reprezentuje ludzi z okręgu, w którym został wybrany. I to właśnie oni będą go rozliczać z jego działalności za 4 lata, kiedy znów będzie zabiegał o ich głosy. Jeśli nie spełnił oczekiwań wyborców, nie ma szans na utrzymanie stanowiska.

Takie liczenie się z oceną wyborców bardzo przydałoby się naszym parlamentarzystom, którzy nas teraz – mówiąc delikatnie – lekceważą. W obecnej ordynacji (tzw. proporcjonalnej) posłowie czują respekt nie przed nami, lecz przed szefami partii, bo to właśnie partyjni liderzy decydują o wpisaniu kogoś na listę wyborczą. Co więcej, bez poparcia szefa partii właściwie nie można kandydować. Zwykły obywatel nie może w pojedynkę startować w wyborach – nawet jeśli w swoim mieście miałby ogromne poparcie. Musi znaleźć kilkunastu ludzi, którzy będą chcieli z nim kandydować – lista ma bowiem zawierać co najmniej tylu kandydatów, ile jest mandatów w danym okręgu (we Wrocławiu 14). Jednak to nie wystarczy, bo choćby wszyscy wyborcy z danego okręgu oddali swoje głosy na jego listę, nie uzyska 5% w skali kraju i nie przekroczy progu wyborczego. Musi więc także zarejestrować listy w innych okręgach. W praktyce bez poparcia organizacji partyjnej jest to niewykonalne! Proporcjonalna ordynacja wyborcza pozbawia nas więc niejako biernej prawa wyborczego.

JOW zmieniłby tę sytuację. Niezależni obywatele mogliby wreszcie kandydować, a przede wszystkim uzyskalibyśmy kontrolę nad swoimi reprezentantami. Posłowie musieliby wreszcie zająć się naprawą polskiej gospodarki. Wystarczy zresztą wspomnieć, że JOW funkcjonuje we wszystkich najlepiej rządzonych krajach świata (wszystkie państwa grupy G7). Cemu Polska nie miałaby do nich dołączyć?

O tym właśnie rozmawialiśmy z mieszkańcami miejscowości, które odwiedziliśmy w pierwszym tygodniu lipca. Podczas ulicznych happenings rozdawaliśmy materiały informacyjne, a na spotkaniach organizowanych przez burmistrzów i prezydentów miast (dziękujemy!!!) profesorowie i studenci opowiadali o różnicach między JOW-em a obecną ordynacją. Finałem była konferencja naukowa na Uniwersytecie Warszawskim na temat systemów wyborczych, z udziałem prelegentów z ośrodków akademickich z Polski i Wielkiej Brytanii.

Czy inicjatywa ta ma jednak szanse po-

wodzenia? Wydaje się, że jedyną przeszkodą jest niewiedza społeczeństwa. W 1993 r. drogą referendum wprowadzono JOW we Włoszech (dzięki czemu scena polityczna oczyściła się i kraj wyszedł z głębokiego kryzysu) i do tej zmiany w bardzo dużym stopniu przyczynili się studenci włoscy. Myślę, że sytuacja w Polsce także dojrzała do tego, by sprawą zajęli się ludzie młodzi.

Więc nie narzekajmy, tylko **wprowadźmy JOW!**

Zachęcam do odwiedzenia stron internetowych:

www.jow.student.prv.pl

www.jow.prv.pl

Kontakt: explicite@tlen.pl

*Bogumiła Kaźmierczak
bogusia007@tlen.pl*

O roli uczelni jako miejsca dyskusji o sprawach kraju

Prof. dr hab. Jerzy Przystawa (Instytut Fizyki Teoretycznej UW) skierował 8 lipca 2003 do rektora Uniwersytetu Warszawskiego prof. dr hab. Piotra Węgleńskiego list, w którym porusza – w kontekście własnych doświadczeń – problem zaangażowania naukowców w sprawy dotyczące państwa. Skłonił go do tego brak odzewu kadry naukowej Warszawy na zorganizowane przez grono zwolenników jednomandatowych okręgów wyborczych seminarium na Uniwersytecie Warszawskim.

Magnificencjo,

Piszę do Pana w imieniu Ruchu Obywatelskiego na rzecz Jednomandatowych Okręgów Wyborczych, który kilkakrotnie, różnymi drogami, zwracał się do P.T. Władz Rektorskich z prośbą o zainteresowanie się 43. Ogólnopolską Konferencją o Jednomandatowe Okręgi Wyborcze, która odbyła się w dniu 5 lipca w Auli im. Adama Mickiewicza Uniwersytetu Warszawskiego i o powitanie, w imieniu gospodarzy obiektu, uczestników „Marszu na Warszawę: O Jednomandatowe Okręgi Wyborcze”. Czyniłem te starania, gdyż jako profesor polski i nauczyciel akademicki od ponad 40 lat nie wyobrażałem sobie i nie dopuszczałem sytuacji, żeby przy dyskusji tego fundamentalnego rozstrzygnięcia ustrojowego, mogło zabraknąć przedstawicieli najważniejszej uczelni wyższej w Kraju i żeby to środowisko akademickie, którego liczni przedstawiciele stanowią zaplecze intelektualne elity politycznej III Rzeczypospoli-

tej, nie okazało żadnego zainteresowania tak ważną sprawą. (...)

Ruch na rzecz JOW, ogromnym wysiłkiem, przy prawie kompletnej blokadzie dostępu do mediów publicznych i braku wsparcia ze strony zarówno polityków, jak i dysponujących funduszami, zorganizował do dnia dzisiejszego 43 ogólnopolskie konferencje, w najróżniejszych miastach Polski, poświęcone temu jednemu problemowi. W ubiegłym tygodniu, w celu zaktywizowania obywateli i przełamania blokady informacyjnej, podjęliśmy niesłychany wysiłek, jakim był całotygodniowy „Marsz na Warszawę”. W marszu tym, rozpoczętym w niedzielę, 29 czerwca w Częstochowie, a zakończonym w sobotę w Warszawie, udział wzięli, między innymi, studenci z licznych uczelni polskich: z Krakowa, Wrocławia, Szczecina, Poznania, Gdańska, a także ich nauczyciele i profesorowie. Na trasie tego marszu witali nas z zaskakującą serdecznością prezydenci i burmistrzowie miast (...)

Wydawało nam się, Magnificencjo, że miejscem właściwym dla zakończenia tej oryginalnej akcji są mury Uniwersytetu Warszawskiego. (...)

Ze zdumieniem i niewiarą przyjąłem informację, że Władze Uniwersytetu domagają się od nas wysokiej opłaty za udostępnienie nam sali i że ta opłata musi być uiszczona awansem! Pracując 40 lat na dużym, aczkolwiek, zdając sobie sprawę, prowincjonalnym polskim uniwersytecie nie wyobrażałem sobie, że Władze Uniwersytetu mogą ingerować w sprawy tak banalne jak ustalenie stolika z materiałami informacyjnymi, czy powieszenie transparentu!

Niestety, Magnificencjo, tak się właśnie stało. Nikt z przedstawicieli Władz Uczelni nie zechciał nas powitać, na sali nie zauważyłem ani jednego profesora Uniwersytetu Warszawskiego, natomiast strażnicy pokazali mi na piśmie surowe zakazy wystawienia stolika z materiałami na chodniku, zakazy postawienia nawet przenośnego transparentu informującego o konferencji.

Prof. J. Przystawa dyskutuje ze studentami, uczestnikami „Marszu na Warszawę”

Fakty te trudno zrozumieć i dlatego piszę do Pana Rektora, gdyż, *contra spem spero*, że może wszystko to było wynikiem jakiegoś fatalnego nieporozumienia? Ufam, że odpowiedź Jego Magnificencji te wątpliwości wyjaśni i pozwoli nam mieć nadzieję, że Uniwersytet Warszawski jest właściwym miejscem do dyskusowania ważnych dla Polski spraw i że ludzie, którzy wkładają wielki wysiłek w próby naprawy Rzeczypospolitej, mogą liczyć na przychyłość, zrozumienie i właściwą atmosferę w jego murach.

Z należnym szacunkiem

Jerzy Przystawa

Akademicki kodeks etyczny Politechniki Wrocławskiej

(przyjęty na posiedzeniu Senatu
w dniu 3 lipca 2003)

Środowisko akademickie Politechniki Wrocławskiej, świadome wpływu nauki, edukacji i techniki na jakość ludzkiego życia i wierne swoim powinnościom akademickim i społecznym, zobowiązuje się w swojej pracy do przestrzegania zasad etycznych i stosowania się do najwyższych standardów akademickich oraz deklaruje:

1. Prowadzić badania naukowe, dydaktykę i prace inżynierskie w służbie prawdzie, w sposób respektujący dobro publiczne.
2. Podnosić poziom społecznego zrozumienia osiągnięć nauki i techniki oraz niezwłocznie ujawniać możliwe zagrożenia dla ludzi i środowiska.
3. Umacniać swój autorytet naukowy oraz rozwijać umiejętności badawcze i dydaktyczne.
4. Zachować uczciwość w przekazywaniu wiedzy i sumiennosc w ocenie stopnia jej przyswojenia przez studentów.
5. Sprzyjać rzetelnej krytyce naukowej.
6. Unikać rzeczywistego lub potencjalnego konfliktu interesów, działań szkodzących interesom oraz wymierzonych w powagę i autorytet Uczelni.
7. Być życzliwym opiekunem i wychowawcą dla studentów i młodych adeptów nauki.
8. Traktować ludzi sprawiedliwie, odrzucając wszelką dyskryminację.
9. Unikać szkodenia ludziom, ich stanowi posiadania, reputacji lub kariery zawodowej.
10. Sprzeciwiać się każdej formie patologii życia naukowego i społecznego.

Analiza ankiety „Pryzmatu”

Co lubimy czytać

Niedawno zwracaliśmy się do Pracowników Politechniki z prośbą o wypełnienie ankiety oceniającej zainteresowanie dla „Pryzmatu”. Formularze były roz-

prowadzane przez jednostki uczelni, trudno nam więc ocenić, jak skutecznie docierały do Państwa. Ponieważ jednak nakład „Pryzmatu” wynosi 1500 egzemplarzy, ilość odpowiedzi była dość znaczna.

W ankiecie wzięło udział 519 osób, w tym 255 nauczycieli akademickich (42 profesorów, 29 doktorów hab., 154 doktorów, 30 magistrów), 42 doktorantów, 8 studentów, 55 pracowników Biblioteki PWR, 60 pracowników technicznych, 92 pracowników administracyjnych i 7 pracowników służb pomocniczych.

• Na wstępie zapytaliśmy, czy są Państwo zainteresowani otrzymywaniem wiadomości w formie tradycyjnej i/lub elektronicznej.

Z udzielonych odpowiedzi wynika, że:

- 77% respondentów chciałyby otrzymywać krótkie bieżące informacje drogą elektroniczną,
- 95% uważa, że PWR powinna mieć swoje czasopismo,
- 74% czyta „Pryzmat” zawsze lub często (38% własny egzemplarz, 31% pożyczony, a 5% wersję internetową),
- 24% czyta rzadko (19% ma trudności z otrzymywaniem, 3% nie interesuje to pismo, 2% nie ma czasu),
- 3% nie czyta wcale (do 2% pismo nie dociera, 1% się nim nie interesuje).

• Największym zainteresowaniem (wg ilości głosów) Czytelników cieszą się:

1. wydarzenia uczelniane i środowiskowe (76,1%),
2. sprawozdania z posiedzeń Senatu PWR (70,6%),
3. życie kulturalne uczelni,
4. informacje o kwestiach organizacyjnych życia uczelni,
5. prezentacje osiągnięć badawczych i bazy materialnej uczelni,
6. zarządzenia i okólniki,
7. sylwetki nowych profesorów,
8. publicystyka,
9. wiadomości z KBN, MENiS, FNP, CK, RGSzW,
10. wspomnienia o zmarłych pracownikach (50,2%).

W uwagach na temat oczekiwań Czytelników otrzymaliśmy wiele cennych wskazówek i uwag dotyczących spraw technicznych (zbyt mały nakład, zła dystrybucja, niestaranna korekta) jak i programowych. Część respondentów postrzega nas jako „tubę władzy” i zarzuca nam brak obiektywizmu. Jednocześnie oczekiwania Państwa dotyczą poszerzenia prezentacji strategii władz i dyskusji środowiskowej na istotne dla pracowników i uczelni tematy. Czasem osoby, które nie deklarowały zainteresowania pismem, wymieniały długą listę tematów, które ich zdaniem należy poruszyć.

Autorom stwierdzeń „załóżcie sobie stronę internetową” nie chodzi zapewne o istniejącą już stronę www, na której dostępna jest elektroniczna wersja „Pryzmatu” wraz z numerami archiwalnymi. Chcieliby raczej rodzaju Hyde Parku z drobnymi ogłoszeniami, kroniką towarzyską i dowcipami (o nas samych?), a nawet karykaturami. Cóż, redakcja powinna się podszkolić plastycznie.

Często pojawia się wezwanie, by przedstawiać „słabe strony środowiska”. Widocznie Czytelnicy czują, że uczelnia nie jest zbiorem ideałów. Niestety, z własnego doświadczenia wiemy, że mało kto chce ujawniać takie problemy – nawet bez podawania nazwiska.

Część osób chętnie widziałaby rubrykę listów od czytelników (o ograniczonej długości).

Ponadto nie wszystkie grupy pracownicze czują się równie dobrze reprezentowane.

• W odpowiedzi napytanie: „Jakie tematy powinny być omawiane w „Pryzmacie”?” ankietowani pracownicy PWR najczęściej wymieniali następujące zagadnienia:

1. strategia władz uczelni
2. dyskusja na tematy dotyczące środowiska akademickiego (etyka, finanse),
3. sondaże na temat kursów i wykładów, poziomu kształcenia,
4. miejsce uczelni w strukturach UE, współpraca zagraniczna,
5. ciekawostki naukowe, artykuły popularno-naukowe,
6. historia uczelni,
7. sprawy finansowe (częste wiadomości o podwyżkach mile widziane), porady prawne,
8. Hyde Park, kronika towarzyska, humor,
9. ogłoszenia drobne.

Dziękujemy wszystkim za zainteresowanie ankietą i zapewniamy, że w miarę możliwości będziemy starali się uwzględnić Państwa życzenia. W miarę możliwości – bo zapewne od jesieni zmieni się formuła naszego pisma. Ale o tym napiszemy bardziej szczegółowo w numerze wrześniowym.

Zapraszamy na Festiwal Nauki

Szanowni Czytelnicy!

Mam zaszczyt zaprosić Państwa, wraz z Rodzinami i znajomymi, na kolejną edycję Dolnośląskiego Festiwalu Nauki, który odbędzie się w dniach 11–20 września 2003 roku.

Wrzesień 2003 roku to dla naszej Uczelni miesiąc szczególnie – przez 10 dni, od 11 do 20 września, mury Politechniki Wrocławskiej będą otwarte dla mieszkańców Wrocławia i całego regionu. Będzie to już VI Dolnośląski Festiwal Nauki (DFN). W tym roku, po pięciu latach doświadczeń, została zmieniona formuła Festiwalu. Najważniejsze zmiany to wydłużenie czasu trwania festiwalu do 10 dni. Z tego względu imprezy festiwalowe organizowane są w trzech głównych nurtach, jako:

- prezentacje uczelniane,
- wiodące imprezy środowiskowe,
- weekendowe spotkania festiwalowe.

Nad całością DFN czuwa Środowisko Koordynator prof. dr hab. Kazimiera A. Wilk wraz ze skromnym biurem. Ona też jest głównym organizatorem wiodących imprez środowiskowych. Imprezy te odbywają się zarówno na Politechnice Wrocławskiej jak i w innych miejscach Wrocławia. Prezentacje uczelniane są koordynowane przez powołane na poszczególnych uczelniach Wrocławia osoby. Są wśród nich imprezy przeznaczone dla młodzieży szkolnej (gimnazja i szkoły średnie), są też wykłady i prezentacje dedykowane wszystkim naszym gościom, bez względu na wiek i profesję. Weekendowe spotkania festiwalowe są wyróżnione z uwagi na ich specy-

fikę, nie są one adresowane do przybywającej na festiwal całymi klasami młodzieży szkolnej, ale do dorosłych lub całych rodzin (imprezy plenerowe, pokazy, koncerty, filmy, itp.).

Politechnika Wrocławska, jak co roku, przygotowała bogaty program festiwalowy, można go znaleźć na internetowej stronie DFN: <http://www.festiwal.wroc.pl>. W ramach **prezentacji uczelnianych** zaproponowaliśmy sprawdzone w ubiegłych latach formuły, takie jak otwarte laboratoria uczelniane, wykłady z pokazami, wystawy, warsztaty. Nowością w tym roku jest czat internetowy, mamy nadzieję, że będzie się cieszył dużym zainteresowaniem.

Nasza uczelnia będzie też obecna na tzw. **wiodących imprezach środowiskowych**. Ich uczestnikami będą nie tylko przedstawiciele różnych dolnośląskich uczelni, ale i goście spoza tego środowiska naukowego. Niektóre spotkania będą odbywać się w murach naszej uczelni, inne np. na Uniwersytecie, ale pracownicy PWr będą ich aktywnymi uczestnikami. Warto odwiedzić nie tylko Politechnikę, by uczestniczyć w środowiskowych kawiarniach festiwalowych, dyskusjach i prezentacjach.

Naszą intencją jest, by **weekendowe spotkania festiwalowe** zarówno popularyzowały naukę, jak i bawiły naszych festiwalowych gości. Mamy nadzieję, że przygotowany program w postaci imprez plenerowych, koncertów, filmów i wystaw będzie sprzyjał realizacji tego celu.

Przybliżając nieco Państwu program tegorocznej edycji DFN na Politechnice Wro-

clawskiej, z uwagi na brak miejsca ograniczymy się do wymienienia niektórych imprez – ich tytułów lub poruszanej tematyki, z pominięciem nazwisk osób przygotowujących daną imprezę, daty i miejsca imprez. Wszystko to znajdują Państwo w programie publikowanym w Internecie i w wersji wydrukowanej, która będzie dostępna na Uczelni.

Przygotowany przez pracowników PWr program DFN odzwierciedla techniczny charakter naszej Uczelni. Wzięliśmy pod uwagę, że co roku bardzo dużym zainteresowaniem cieszą się otwarte laboratoria komputerowe, fizyczne, chemiczne, robotyki i inne. Nie wystarczało miejsc dla wszystkich chętnych, dlatego ponownie otwieramy politechniczne laboratoria. Zapraszamy m.in. na *Ciekawe i intrygujące pokazy z fizyki i komputerami*. Będzie można dowiedzieć się dużo o robotach – *Roboty patrzą i słuchają, Zagraj z robotem w kółko i krzyżyk*. Do imprez cieszących się niesłabnącym zainteresowaniem należy pokaz piorunów – w tym roku również spotkamy się ze zjawiskami wysokonapięciowymi oraz wysłuchamy wykładu z pokazem *Piękno i groza wyładowań atmosferycznych i wybuchów jądrowych*. Serdecznie zapraszamy!

Atrakcyjnie zapowiadają się cykle imprez: *Fascynująca fizyka* (będzie tu np. mowa o protezach wzroku), *Fizyka wokół nas* (np. jak płynąć pod wiatr), *Mikrometry i kilometrowe konstrukcje inżynierskie* (o tunelach, kompozytach, logistyce), *Magiczny świat chemii* (jak chemia pomaga w walce z chorobami), *Natura, kryształy i biominerały*, *Geniusz inżyniera i budownictwo komunikacyjne* (o mostach, o komunikacji nocnej we Wrocławiu), *Osiedle i mieszkanie* (będzie o Wrocławiu).

Nie sposób wymienić wszystkie interesujące wykłady. Staramy się, by były one prowadzone z wykorzystaniem środków audiowizualnych, interesująco i zrozumiale. Tematyka prezentacji jest bardzo szeroka. Można dowiedzieć się, jak nauczone samolot latać, czy można usunąć wszystkie zanieczyszczenia środowiska, co mają wspólnego elektronika i góry, usłyszeć o kopalni w kosmosie, jak i dlaczego należy mierzyć ciśnienie po operacjach mózgowych. Będą wykłady o podpisie elektronicznym, laserach w telekomunikacji i medycynie, zniszczeniu sudeckich lasów i ogrodach wrocławskich. Może ktoś chciałby dowiedzieć się, co to takiego jest patent lub jak z piasku ukreślić bicz? Dla lubiących podróże – pokaz sprzętu do nawigacji satelitarnej GPS. To jeszcze nie wyczerpuje oferowanej Państwu tematyki. Pracownicy PWr proponują ogrzanie miesz-

Koordynatorzy festiwalu (od lewej): A. Zalas, W. Drzazga, J. Soloduch, U. Markowska-Kaczmar, H. Kwaśnicka (koordynator DFN na PWr), M. Smutkiewicz (Biuro Promocji), K. Moskwa, A. Mituś, K. Kordus i J. Gajewski.

kania plazmą, powiedzą o wodzie, jakiej nie znamy i co to jest 'kawitacja' – mały pęcherzyk a wielki problem. A czy ktoś z Państwa wie, dlaczego zginął Achilles lub jak wyjść cało z wypadku? Jeśli nie, to koniecznie należy przyjść na festiwalowe wykłady dotyczące powyższych zagadnień. W nagrodę parę tematów informatycznych: *Kino domowe, Pół wieku badań nad sztuczną inteligencją – sukces czy porażka?, Czy powstanie gatunek Robo Sapiens?*

Dla tych, którzy nie lubią (nawet w tak interesującym wydaniu) informatyki, mamy inne propozycje, których różnorodność pozwoli każdemu znaleźć coś dla siebie.

Wszystkich, którzy lubią rysować, zapraszamy na warsztaty dotyczące interpretacji płaszczyzny i przestrzeni w rysunku (*Jaki jest koń – każdy widzi...*). Dla osób o innych inklinacjach mamy naukę redagowania gazety internetowej (*Uroda dziennikarstwa internetowego*), naukę rysowania na ekranie albo redagowania własnej strony internetowej. Można też spróbować uczyć się (no, może tylko zobaczyć, jak to się robi) różnych języków obcych z pomocą komputera w ramach bloku *Uczmy się języków na komputerze*.

Podobnie jak w ubiegłych latach, mamy bogatą ofertę wystawową: cały blok programowy *Twórczy dorobek architektury* – prace pracowników i studentów Wydziału Architektury PWr, *Wrocławskie impresje, Z Biblioteką do Unii Europejskiej, Urok Starych Komputerów* (choć to taki nowy wynalazek, na wystawie będzie ich około 70 modeli!), *Chemiczny świat ziół, Węgiel aktywny – fascynujący materiał*.

Urozmaiceniem spotkań weekendowych, oprócz popularnych wykładów, będą koncerty, pokazy filmów i imprezy plenerowe. Odbędą się występy chóru „CONSONANZA” (*Laudate, czyli chwalcie*) i tria fortepianowego „SERENITY”, cykl pokazów filmowych *Politechnika zaprasza Małych i Dużych do kina* (filmy animowane i dokumentalne oraz dyskusja z udziałem wrocławskich filmowców, wrocławskie kino niezależne i in.) – oferta od *Pomysłowego Dobromira* po *Piękny umysł*. Kolorowy pokaz chemii oraz pokaz balonu i szybowa uzupełniony prelekcją instruktora spodoba się dorosłym i dzieciom. Będzie też *Politechnika na sportowo* – cykl imprez sportowych (ergometry, kajaki, regaty wioślarskie). Nie trzeba być znawcą techniki, by z przyjemnością obejrzeć paradę i miniwystawę motocykli oraz zwiedzić zabytkowy statek-muzeum „Nadwór”. Jest to w istocie program rekreacyjny, atrakcyjny dla każdego!

Mamy też w programie imprezy o trochę innym, bardziej poważnym, czasem refleksyjnym charakterze – większość z

nich to **wiodące imprezy środowiskowe**. Jest nią np. odsłonięcie pamiątkowej tablicy poświęconej Constantinowi Carathedory'emu (organizatorzy: prof. A. Weron i prof. K.A. Wilk), jeśli ktoś nie zna zasług uhonorowanej osoby, zapraszam na uroczystość. Tematyce tej poświęcona jest też kawiarnia festiwalowa z udziałem córki C. Carathedory'ego.

W roku niepełnosprawnych na uwagę zasługuje dyskusja *Kształcenie bez przeszkód i barier* organizowana przez prof. T. Winnickiego. Interesująco zapowiada się dyskusja *Czy w cieniu Humboldta kształcimy lumpeninteligentów?*, do której organizator, prof. A. Wiszniewski zaprosił wybitne osobistości.

Prof. Jerzy Świątek, Prorektor ds. Nauczania poprowadzi w interdyscyplinarnym gronie dyskusję zatytułowaną *Pedagogika wobec wyzwań społeczeństwa informacyjnego*. Uczestnikiem i jednocześnie gospodarzem dyskusji panelowej *Życie pod ostrzałem impulsów, czyli w świecie informacji* będzie prof. Adam Grzech, Prorektor ds. Rozwoju. Poprowadzi ją dziennikarz Polskiego Radia Wrocław, udział weźmie pracujący w USA informatyk i psychiatra. Prof. dr hab. Tadeusz Więckowski, Prorektor ds. Badań Naukowych zgodził się wziąć udział w internetowym czacie (nowość!). Imprezy te dobitnie świadczą o zainteresowaniu i zaangażowaniu Władz Uczelni w Dolnośląski Festiwal Nauki.

Przewidziane są też *Prezentacje Centrum Doskonałości Recyklingu Materiałów Politechniki Wrocławskiej* oraz *Prezentacje Centrum Materiałów Zaawansowanych i Nanotechnologii*. W ramach forum *W młodej głowie – młody duch* zobaczymy młodych uczonych i studentów, którzy mają już na swoim koncie nagrody za wybitne osiągnięcia.

W tym roku mamy ogólnopolskie święto nauki: **Dni Nauki – Polska 2003**. Na ten dzień przygotowaliśmy specjalne imprezy, spodziewamy się dziennikarzy z ogólnopolskiego radia i telewizji. Wśród wybranych imprez znalazły się (w kolejności alfabetycznej):

- *Biomechanika inżynierska - kregosłup, stawy, implanty* (prof. dr hab. inż. Romuald Będziński),
- *Gravitacja – poduszkowiec – lewitacja* (dr inż. Zbigniew Sroka, dr inż. Czesław Kolanek),
- *Informatyka kwantowa-wyzwanie dla nanotechnologii* (prof. dr hab. inż. Lucjan Jacak, prof. dr hab. inż. Andrzej Radosz),
- *Lasery w medycynie* (prof. dr hab. inż. lek. med. Halina Podbielska),
- *Próżnia na przestrzeni wieków* (prof. dr inż. Andrzej Hałas),

- *Rewolucja mikro- i nanomaszyn – nowa elektronika XXI wieku* (dr hab. inż. Jan Dziuban),
- *Spoleczeństwo kryptograficzne, czyli o hobbitach, magicznym pierścieniu i cebulkach* (prof. dr hab. Mirosław Kutylowski),
- *Wizja elektrowni jądrowej w kampusie uniwersytetu* (dr inż. arch. Andrzej Poniewierka).

Uroczyste zakończenie VI Dolnośląskiego Festiwalu Nauki odbędzie się na Politechnice Wrocławskiej, jego gospodarzami będą prof. Kazimiera A. Wilk i JM Rektor PWr. prof. Tadeusz Luty.

Nie jestem w stanie wymienić wszystkich imprez przygotowanych na tegoroczny festiwal, podobnie jak nie jestem w stanie wymienić wszystkich osób zaangażowanych w przygotowywanie tegorocznej edycji DFN, dzięki którym mamy tak bogaty program i, mam taką nadzieję, program ten będzie zrealizowany ku zadowoleniu nas wszystkich (i naszych gości). Nie ukrywam, zmieniona formuła tegorocznego DFN niesie trochę niepewności, zwłaszcza, jeśli chodzi o młodzież, która z całego regionu tłumnie przyjeżdżała autokarami na nasze imprezy. Wierzę, że i w tym roku przez sale Politechniki przewinie się dużo festiwalowych gości. Taki jest cel wszystkich zaangażowanych w przygotowania. W tym też duchu współpracujemy z prof. Kazimierą A. Wilk – Środowiskowym Koordynatorem DFN.

Oczywiście DFN nie mógłby się odbyć bez opieki Władz Uczelni, w tym Rektora PWr, prof. dr hab. inż. Tadeusza Lutego. Życzliwa nam atmosfera panująca na Uczelni sprzyja zarówno naszym kontaktom z pracownikami naukowymi, jak i z administracją PWr. Zwracając się o pomoc napotykałyśmy na zrozumienie i gotowość do współpracy. Ogromną pomocą służą nam przedstawiciele wydziałów i jednostek PWr, zwani przez nas koordynatorami. W bieżącym roku są to:

- **dr inż. arch. Agnieszka Tomaszewicz** (koordynator Wydziału Architektury)
- **dr inż. Dariusz Łydźba** (koordynator Wydziału Budownictwa Lądowego i Wodnego)
- **dr hab. Jadwiga Soloducho** (koordynator Wydziału Chemicznego)
- **prof. dr hab. inż. Krzysztof Tchoń** (koordynator Wydziału Elektroniki)
- **dr inż. Adam Zalas** (koordynator Wydziału Elektrycznego)
- **dr Barbara Teisseyre** (koordynator Wydziału Górniczego)
- **dr hab. inż. Ryszard Szetela, prof. nadzw.** (koordynator Wydziału Inżynierii Środowiska) ▶

- **dr inż. Urszula Markowska-Kaczmar** (koordynator Wydziału Informatyki i Zarządzania)
- **dr hab. inż. Juliusz Gajewski, prof. nadzw.** (koordynator Wydziału Mechaniczno-Energetycznego)
- **mgr Grażyna Kończal i dr inż. Wojciech Błaziejewski** (koordynatorzy Wydziału Mechanicznego)
- **dr hab. Antoni Mituś, prof. nadzw.** (koordynator Wydziału Podstawowych Problemów Techniki)
- **dr inż. Włodzimierz Drzazga** (koordynator Wydziału Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki)
- **mgr Krzysztof Moskwa** (koordynator Biblioteki Głównej)
- **dr Mieczysław Mendychowski** (koordynator Studium Nauki Języków Obcych)
- **mgr inż. Andrzej Solecki** (koordynator Działu Studenckiego)
- **Karol Kordus** (koordynator AZS)
 Ponadto przy organizacji Dolnośląskiego Festiwalu Nauki na Politechnice Wrocławskiej pracują przedstawiciele Biura Promocji:
 - mgr Małgorzata Smutkiewicz (sekretariat, program imprez),
 - mgr Tamara Chorążyczewska (konkurs literacki, oprawa plastyczna),
- mgr Krzysztof Mazur (dokumentacja fotograficzna).
 W imieniu Rektora Politechniki Wrocławskiej, sekretariatu DFN na Politechnice Wrocławskiej i swoim serdecznie zapraszam Państwa do udziału w przygotowanych imprezach. Jednocześnie składam podziękowanie tym wszystkim, dzięki którym tegoroczny, szósty już Dolnośląski Festiwal Nauki może być intelektualną rozrywką dla naszych gości.

**Koordinator DFN
na Politechnice Wrocławskiej
dr hab. inż. Halina Kwaśnicka, prof. PWr**

Warsztaty „NOWOGRODZIEC 2003”

Regeneracja miasta

W Nowogrodzcu – mieście położonym nad Kwisą, na Pogórzu Izerskim, odbywały się od 2 do 28 czerwca 2003 warsztaty dla studentów Wydziału Architektury Politechniki Wrocławskiej. Wzięło w nich udział 16 osób z II, III i IV roku. Organizatorami i koordynatorami ze strony wydziału byli dr inż. arch. Darek Dziubiński i dr inż. arch. Maciej Hawrylak.

Warsztaty zorganizowano na mocy *Porozumienia o współpracy* zawartego w 2000 roku pomiędzy Wydziałem Architektury PWr a władzami Nowogrodzka. Współpracę tę podjęto po wykonaniu „*Opracowania koncepcji ogólnej zagospodarowania terenu w granicach administracyjnych miasta Nowogrodzic oraz szczegółowej w obrębie murów obronnych*”, w którym brali udział dr arch. Wojciech Brzezowski oraz dr arch. Maciej Hawrylak*.

Praca przy makietach

Celem warsztatów było wypracowanie wizji współczesnego miasta o wyraźnym historycznym obliczu. Dzisiejszy obraz Nowogrodzka, zniszczonego na skutek działań wojennych, powojennej utraty tożsamości zdeformowanego w wyniku zmian ustrojowych, kulturowych i własnościowych wymaga radykalnych i natychmiastowych działań. Stworzenie wizji pozwoli na przyciągnięcie przyszłych inwestorów, szczególnie ze strefy ekonomicznej Euroregionu Nysa. Nowogrodzic mógłby być dla nich miejscem tworzenia firmowych siedzib. Bliskość złóż surowców niezbędnych do pro-

dukcji wyrobów ceramicznych może również stanowić bodziec do otwierania lokalnych warsztatów rzemieślniczych i kreowania nowego oblicza miasta.

Miastom takim jak Nowogrodzic brakuje koncepcji kontynuacji architektonicznych i urbanistycznych tradycji. Ze względu na przesiedlenia ludności i zaburzenie stosunków własnościowych zerwana została ciągłość kulturowa. Z powojennej zabudowy można odczytać zmieniające się trendy w kształtowaniu organizmów miejskich. Wszechwładna, a na owe czasy nowoczesna technologia i drastyczne (w swoim efekcie końcowym) działania mające służyć poszukiwaniu nowego wzorca doprowadziły do wykruszania się starych struktur urbanistycznych i architektonicznych. Zastępowano je powszechnie stosowanymi w kraju, typowymi formami zabudowy wielorodzinnej o charakterze trudnym do dostosowania – zarówno pod względem własnościowym (parcele) jak i skali (bloki).

Samorządność lokalna sprzyja nowym inicjatywom. Wyjątkowa aktywność burmistrza miasta mgr Edwarda Szczerbienia zaowocowała praktyką inwentaryzacyjną, która odbyła się w roku 2002, oraz właśnie zakończonymi Warsztatami NOWOGRODZIEC 2003.

Przeprowadzone podczas warsztatów poszukiwanie współczesnego obrazu miasta, bazowało na wnioskach z opracowania studialnego. Skoncentrowano się na trzech grupach działań funkcjonalno-przestrzennych:

1. Administracja – ratusz + przestrzeń publiczną w obrębie murów miejskich – modernizacja.
2. Zamieszkanie – blok przyrynkowy + usługi i rzemiosło – odbudowa.
3. Kultura – klasztor + tereny rekreacyjne w zakolu rzeki Kwisy – rewitalizacja.

Burmistrz Edward Szczerbień podczas dyskusji wśród uczestników warsztatów.

Każdą grupą działań zajmowały się dwa zespoły studenckie po trzy osoby. Wewnętrzny podział na dwa zespoły miał z jednej strony stworzyć większe pole do dyskusji w poszczególnych grupach problemowych, a z drugiej wnieść pierwiastek konkurencji – cechy przypisanej do zawodu architekta. Uczestnicy warsztatów mieli możliwość pracy zupełnie odmiennie niż w trakcie roku szkolnego. Wykonywali ją co najmniej 8 godzin dziennie i w stałym kontakcie z inwestorem. Miejsce pracy w auli szkolnej przekształconej na dużą pracownię projektową pozwalało w trakcie pracy na lokalne wizje, inwentaryzację oraz wykonywanie innej dokumentacji, np. zdjęć.

Wykonana podczas warsztatów makieta Nowogrodźca

Wyposażenie warsztatów było bardzo dobre. Studenci dysponowali przygotowanymi przez miasto zestawami komputerowymi z drukarkami kolorowymi oraz skanerem, a także dodatkowym zestawem wyposażonym w kolorowy ploter A-0 udostępniony przez firmę INTEGER. Taki sprzęt pozwalał rozwijać zarówno tradycyjne, jak i bardziej zaawansowane techniki pracy. Stosując pełną gamę środków udało się nawet opracować makietę założenia w skali 1:500.

Wzbogaceniem programu warsztatów była zorganizowana wycieczka do Goerlitz i na zamek Kliczków, która pozwoliła uczestnikom zapoznać się z przykładami

Nowogrodzic, miasto w zachodniej części województwa dolnośląskiego; 4,1 tys. mieszkańców (1998). Zabytki: kościół poewangelicki (1788-1793), ruiny klasztoru Magdalenek (ok. poł. XIII w.), kościół Św. Mikołaja (XVIII w.), fragmenty obwarowań miejskich (XIV-XV w.), ratusz (1795), domy mieszkalne (XVIII-XIX w.).

Prawa miejskie 1233 z nadania księcia Henryka I Brodatego. W dokumentach średniowiecznych wzmiankowany jako Naumburg nad Kwisą (am Queis). Do 1329 własność Piastów śląskich, następnie Czech, od 1526 we władaniu Habsburgów.

Kilkakrotnie niszczone, podupadł w okresie wojny trzydziestoletniej (1618-1648). W 1742 zajęty przez Prusy. W IX w. rozwinął się w poważny ośrodek przemysłu ceramicznego. W 1945 znacznie zniszczone, znalazł się w granicach Polski.

W Nowogrodzcu rozwijało się przez długie lata garncarstwo. Obecną sytuację gospodarczą gminy kształtują m.in. Kamiennogórska Specjalna Strefa Ekonomiczna i zakłady przemysłu ceramicznego.

Strona internetowa: www.nowogrodzic.pl

odbudowy i modernizacji struktur miejskich, jak i zespołów podobnych do klasztoru Magdalenek czyli Kliczkowa, który został odbudowany przez firmę INTEGER.

Planowany jest kolejny etap współpracy władz Nowogrodźca z Wydziałem Architektury PWr: konferencja naukowa pt. „Przywracanie wartości przestrzennych i użytkowych istniejącej strukturze miejskiej”. Odbędzie się ona w listopadzie 2003.

Darek Dziubiński i Maciej Hawrylak

*) współautorzy opracowania: arch. Ewa Kubica-Hawrylak, arch. Alina Zamorska, (opracowania branżowe: komunikacja inż. Andrzej Nowak; inst. sanitarne: mgr inż. Zdzisław Zakiewicz; inst. elektryczne: mgr inż. Krzysztof Maga, techn. el. Dariusz Sawicki).

Absolwent Politechniki Wrocławskiej doktorantem Rutgers University

Dla chcącego nic trudnego

Pan mgr inż. Jacek Rawicki jest absolwentem 76. Szkoły Podstawowej (przy ul. Wandy we Wrocławiu) i XIV LO. Skończył właśnie studia magisterskie na Wydziale Elektroniki PWr (kierunek Elektronika i telekomunikacja). Był magistrantem dra R.Klempousa, u którego pisał pracę dotyczącą animacji komputerowej w technice

motion capture („Organizacja modułu bazy danych w systemie TRAF”). Wie już, że po wakacjach rozpocznie studia doktoranckie w Stanach Zjednoczonych. Jak to osiągnął?

O swojej karierze zaczął myśleć z dużym wyprzedzeniem. Po III roku studiów pojechał w ramach studenckiego programu „Work and Travel” do USA. Pracował w Atlancie. Tu poznał Polaków, którzy po doktoratach pracują jako assistant professors na uniwersytecie. Skłoniło to młodego człowieka do zastanowienia się, czy i on nie mógłby wybrać takiej drogi rozwoju.

Po powrocie do kraju zwrócił się o pomoc do dra R.Klempousa o pomoc w wyborze amerykańskich uczelni, na których mógłby się doktoryzować. W ten sposób powstała lista 4 uniwersytetów:: Georgia Institut of Technology (Georgia Tech) w Atlancie, GA, Columbia University, NY, Rutgers University, NJ i University of Arizona w Tuscon, AZ.

Oczywiście żeby zostać doktorantem uczelni amerykańskiej trzeba wykazać się znajomością języka, a ściśle pewną (zależną od uczelni) ilością punktów w systemie Toeffl lub GRE.

Jacek Rawicki wykorzystał w tym celu następne wakacje, które spędzał również w Atlancie, przy pracy. W tym uniwersyteckim mieście znajduje się aż 10 centrów egzaminacyjnych, w których można „podejść” do egzaminu. Kosztuje to jednak każdorazowo 110 \$. Nasz student spędził więc na przygotowaniach dwa miesiące. Pracodawca odniósł się bardzo życzliwie do jego zamierzeń Udzielał mu porad i pomocy. W rezultacie wynik egzaminu był bardzo zadawalający – wystarczył, by zostać przyjętym na amerykańską uczelnię.

Po powrocie do kraju, rozpoczynając V rok studiów Jacek postanowił zdać jeszcze graduate recording examination (GRE) z zakresu informatyki. Takie egzaminy są organizowane 3 razy w roku w Warszawie. Kosztują 150\$. Trzeba więc zaplanować sobie wszystko odpowiednio wcześniej. No i dysponować gotówką. Tu przydały się oszczędności z pracy zarobkowej w USA.

Podczas pobytu na uniwersytecie w Las Palmas

Teraz kandydat potrzebował wykazu przedmiotów zaliczonych (zdanych) w czasie studiów (Transcript of records) i rekomendacji 3 profesorów.

Tak skompletowane dokumenty najprościej wysłać Internetem. Część uczelni pozwala na prowadzenie korespondencji w ten sposób. Nie zwalnia to jednak od przesłania opłaty w wysokości 50 \$ (może być ściągnięta z karty kredytowej).

Termin zgłoszeń na studia doktoranckie na amerykańskich uczelniach upływa zwykle 15 grudnia, choć są uniwersytety przyjmujące zgłoszenia w styczniu.

Potem pozostaje czekać na odpowiedź. Ale Jacek Rawicki zdążył jeszcze wyjechać w ramach sokratesowskiego programu na semestr na Wyspy Kanaryjskie. Na uniwersytecie w Las Palmas uczęszczał na wykład (po hiszpańsku) i laboratoria (to już raczej

po angielsku) oraz kurs językowy. Wygłosił nawet referat na konferencji.

Na przełomie marca i kwietnia pojawiły się odpowiedzi z USA. Dwie były pozytywne: z Rutgers University i z University of Arizona.

W wyborze pomogło Jackowi Rawickiemu także i to, że będąc w USA starał się odwiedzić wymienione uczelnie. Na uniwersytecie w Atlancie skorzystał z uprzywileżności poznanych tam znajomych. Na Columbia University i na Rutgers University wybrał się specjalnie, dopasował przy tym swoją wizytę do terminu przyjazdu dra Klempousa. Dzięki temu mógł zorientować się w prowadzonej tam działalności badawczej i dydaktycznej.

Zdecydował się na Rutgers University. Poza opłatą za naukę będzie miał stypendium na całe studia (ale wstępnie

podpisane na 2 lata). Za uzyskane świadectwa doktorant pracuje jako teaching assistant przez 10 miesięcy w roku. W czasie wakacji jest finansowany ze środków na badania.

Dostał wizę USA na 5 lat i 21 sierpnia wyjeżdża za ocean. Od 25 sierpnia będzie uczestniczył w programie wstępnym prowadzonym przez Centrum dla Studentów Zagranicznych, zaś z początkiem września zacznie zajęcia dydaktyczne.

Wie już, że ma miejsce w domu studentkim. Będzie pracował w zespole Dimitrisa Metaxasa.

Po tym wszystkim trudno powstrzymać się od uwagi, że planuje swoje życie jak szachista: o kilka kroków do przodu.

„Skąd pani wie, że jestem szachistą?” – dziwi się. (mk)

Wieści z Internetu

Studiowanie architektury i urbanistyki w Białymstoku tylko odpłatnie?

Rada Wydziału Architektury Politechniki Białostockiej zdecydowała, że na kierunku architektury i urbanistyki nie będzie rekrutacji na studia dzienne. Semestr studiów wieczorowych ma kosztować 2 tys. złotych. Ani dziennie, ani wieczorowo nie będzie za to można studiować na architekturze wewnątrz. Takie decyzje trafiły do rektora. Podjęcie uchwał przez radę wydziału o niczym jednak nie przesądza. Politechnika Białostocka w listopadzie, jak co roku, zgłosiła bowiem do Ministerstwa Edukacji Narodowej i Sportu chęć przeprowadzenia naboru na studia dzienne na architekturze i urbanistyce. Żeby teraz się z tego wycofać, musi uzyskać zgodę senatu uczelni, a jeśli ją dostanie – również MENiS-u. Nie wykluczone, że Senat podejmie tylko decyzję o zmniejszeniu limitu na studiach dziennych, np. do 30 osób. W takim przypadku zgoda MENiS nie będzie potrzebna. Do tej pory na architekturę co roku przyjmowano 120 osób.

Politechnika Białostocka nie wstrzyma naboru na dzienne studia na kierunkach architektura i urbanistyka, architektura

wnętrz – zdecydował senat uczelni. Draścycznie zostanie jednak ograniczona ilość miejsc na tych kierunkach. Kilka tygodni temu rada wydziału architektury zdecydowała, że wstrzymuje nabór na wszelkie typy studiów na kierunku architektura wewnątrz, a na kierunku architektura i urbanistyka będzie można studiować tylko na płatnych studiach wieczorowych. Takie decyzje zbulwersowały białostoczian, szczególnie tegorocznych licealistów, którzy zamierzali na te kierunki zdawać, i ich rodziców. Ministerstwo twierdziło, że podjęcie decyzji o wstrzymaniu naboru w kwietniu jest niezgodne z prawem. Sprawą zajął się senat uczelni.

Wspólnie z dziekanem architektury doszliśmy do wniosku, że wydział jest w stanie przyjąć na pierwszy rok nie więcej niż 150 studentów – tłumaczy prof. Michał Bołtryk, rektor PB. – Chodzi nie tylko o brak pieniędzy, ale również o to, że na każdego pracownika może przypadać określona, niewielka grupa studentów, a kadra tego wydziału nie jest zbyt szeroka.

Ostatecznie senat zdecydował, że na pierwszy rok studiów dziennych na kierunku architektura i urbanistyka zostanie przyjętych 15 osób. Tyle samo miejsc będzie na dziennej architekturze wewnątrz. Dla tych, którym nie uda się na nie dostać, pozostaną studia wieczorowe: na architekturze i urbanistyce – 80 miejsc, a na architekturze wewnątrz – 40.

Nie wiadomo jeszcze dokładnie, ile będą kosztowały studia wieczorowe na architekturze. W przypadku architektury i urbanistyki mówi się, że może to być około 4200 zł za rok nauki.

(www.wroclaw.sarp.org.pl)

Konkurs fotograficzny

Dom Røbena w obiektywie

Konkurs ma charakter otwarty. Każdy (inwestor, jego rodzina, znajomi lub nieznajomi, którzy uzyskają zgodę od inwestora) może przesłać maksymalnie 5 zdjęć. Na nagrody w konkursie mogą liczyć wszyscy ci, którzy ciekawie i oryginalnie uwiecznią na błonie filmowej zastosowane w budynkach produkty firmy Røben Ceramika Budowlana. Pomysłów może być wiele: bocian na dachu Røbena, dom z cegły Røbena w promieniach zachodzącego słońca – liczy się kreatywność.

Laureat konkursu otrzyma aparat fotograficzny Minolta Dynax 505 SI z obiektywem Minolta 28-80. Drugie miejsce uhonorowane zostanie nagrodą w postaci legendarnego aparatu kompaktowego Olympus MJU II.

Termin nadsyłania prac upływa 15 sierpnia br.

Prace należy przysyłać pod adresem:

Dział Marketingu, Røben Ceramika Budowlana Sp. z o. o., ul. Rakowszczycka 2, 50 - 300 Środa Śląska z dopiskiem „Konkurs fotograficzny”.

Informacje o konkursie, a także regulamin dostępny będzie na stronie internetowej <http://www.roben.pl/>.

Wyjazd bibliotekarzy PWr do Ślubic, Frankfurtu n/Odrą i Zielonej Góry

Nad granicą Unii Europejskiej

Już siódmy rok z kolei maj stoi pod znakiem wyjazdów szkoleniowych pracowników Biblioteki Politechniki Wrocławskiej.

Warto przypomnieć, że idea wyjazdów zrodziła się w 1997 roku dla upamiętnienia 51 rocznicy powstania Biblioteki Głównej Politechniki Wrocławskiej.

W tym roku celem naszej wyprawy było zwiedzenie i zapoznanie się z działalnością Biblioteki Collegium Polonicum w Ślubicach, Biblioteki Uniwersytetu Europejskiego Viadrina we Frakfurcie nad Odrą oraz Biblioteki Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Na dwudniową wycieczkę wyruszyliśmy 26 maja. Grupa liczyła 33 osoby. Razem z nami jechały panie z innych bibliotek wrocławskich: Akademii Ekonomicznej i Wydziału Prawa UW. Towarzyszyła nam również mgr Grażyna Twardak, kierowniczka Biblioteki Collegium Polonicum w Ślubicach, która była naszą przewodniczką i niezawodnym tłumaczem w księżnicy frankfurckiej. Podróż do Ślubic upłynęła szybko przy śpiewie piosenek harcerek-ogniskowych (podziękowania za śpiewniki kierujemy do mgr Bożeny Grocholskiej).

Po przejściu przez granicę polsko-niemiecką skierowaliśmy kroki do Biblioteki Uniwersytetu Europejskiego Viadrina we Frakfurcie nad Odrą (Europa-Universität Viadrina Frankfurt an der Oder). Dyrektor Biblioteki – dr Hans-Gerd Hapel opowiedział nam historię powstania Biblioteki, przedstawił zasady jej organizacji, sposób funkcjonowania i działalność.

Biblioteka jest bardzo ciekawie umiejscowiona: na osłoniętym szklanym dachem wewnętrznym dziedzińcu uczelni.

Tamtejsze zbiory są skatalogowane wyłącznie komputerowo (nie ma katalogów kartkowych). Biblioteka pracuje w zintegrowanym, opracowanym przez firmę Siemens Nieckdorf systemie administracji bibliotecznej OPAC, który składa się z następujących modułów: gromadzenia, katalogów, systemu wypożyczeń i modułu przejmowania gotowych opisów katalogowych z innych bibliotek. Aż 90% opisów katalogowych ściąganych jest z innych bibliotek, a jedynie 10% wykonuje się na miejscu! Z opisów katalogowych można dotrzeć poprzez linki do pełnego tekstu danego artykułu z czasopisma lub jego recenzji. Biblioteka Viadriny dysponuje dostępem do 17 tys. czasopism. Wszystkie czasopisma elektroniczne zawierają spisy treści, a teksty artykułów można zamówić za pośrednictwem faksu, e-maila oraz poczty tradycyjnej. Dostęp do nich możliwy jest z całego terenu kampusu akademickiego.

Biblioteka posiada 500 tys. książek, głównie z lat 80. i 90. XX wieku. Jest finansowana ze środków Brandenburgii, Unii Europejskiej i federalnego ministerstwa szkolnictwa.

Ścisłe współpracuje z Biblioteką Collegium Polonicum w Ślubicach i Biblioteką Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu. W 2002 r. powstało Centrum Informacji i Dokumentacji Polsko-Niemieckiej, które gromadzi, tzw. „szarą literaturę” dotyczącą spraw polsko-niemieckich z zakresu prawa, ekonomii oraz wszystko, co dotyczy kultury Polski i Niemiec z okresu przed wstąpieniem Polski do Unii Europejskiej. Planuje się, że w przyszłości po-

wstanie wspólny portal internetowy dotyczący zagadnień polsko-niemieckich.

Biblioteka zatrudnia 53 osoby, w tym 37 osób na etatach stałych, 5 osób finansowanych z różnych projektów europejskich oraz 11 studentów. Czytelnicy mają wolnym dostęp aż do 60% zbiorów, a tylko 40% przechowywanych jest w magazynach.

Następnie zwiedziliśmy **Bibliotekę Collegium Polonicum w Ślubicach**, po której oprowadzała nas kierowniczka tej biblioteki mgr Grażyna Twardak.

Biblioteka jest przeznaczona dla studentów i pracowników Collegium Polonicum, Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Uniwersytetu Europejskiego Viadrina we Frakfurcie nad Odrą oraz mieszkańców Ślubic i regionu. Jej praca polega głównie na gromadzeniu i udostępnianiu księgozbioru z politologii, ochrony środowiska, gospodarki przestrzennej, polonistyki, prawa, ekonomii i kulturoznawstwa. Te dziedziny wiedzy są przedmiotem nauki i badań w Collegium Polonicum i na Viadrinie. Biblioteka gromadzi również literaturę na temat Unii Europejskiej, stosunków polsko-niemieckich oraz regionu przygranicznego. W styczniu 2001 r. zbiory wzbogaciły się o spuściznę Karla Dedeciusa.

Od semestru zimowego 2000/2001 biblioteka funkcjonuje w nowym budynku. Zajmuje trzy piętra o łącznej powierzchni ok. 1000 m².

Biblioteka Collegium Polonicum ma charakter prezencyjny z wolnym dostępem do półek, co oznacza, że z większości zbiorów można korzystać jedynie na miejscu, z wyjątkiem podręczników akademickich i literatury pięknej. Zbiory są skatalogowane w systemie komputerowym i można je przeglądać w katalogu OPAC przez Internet (zastosowano taki sam system komputerowy jak w Bibliotece Viadriny).

Obecny stan posiadania biblioteki to ok. 22 tys. woluminów książek i 500 tytułów czasopism. Biblioteka szczyli się interesującym zbiorem słowników i encyklopedii. Część z nich dostępna jest na CD-romach, podobnie jak zbiory z zakresu ustawodawstwa i orzecznictwa polskiego.

Dodatkową atrakcją pobytu we Frakfurcie było zwiedzenie tamtejszej starówki. Wieczór spędziliśmy w restauracji „Odra” w Ślubicach, tej samej, w której premier RP Tadeusz Mazowiecki spotkał się z kanclerzem Niemiec Helmutem Kohlem.

W drugim dniu wyprawy naszym celem była Biblioteka Uniwersytetu Zielonogórskiego. Oprowadzała nas po niej mgr Ewa Adaszyńska, dyrektorka Biblioteki wraz ze swoją zastępczynią mgr Grażyną Lipińską-Nowak.

Bibliotekarze niemieccy przy pracy. Wypożyczalnia – miejsce odbioru książek. W tle mury starego Uniwersytetu Viadrina.

Dyrektor Biblioteki Uniwersytetu Europejskiego Viadrina we Frankfurcie n/Odrą dr Hans-Gerd Hapel w towarzystwie kierowniczki Biblioteki Collegium Polonicum mgr Grażyny Twardak (po prawej) opowiada gościom o funkcjonowaniu biblioteki.

Losy Biblioteki ściśle łączą się z historią uczelni, która powstała 7 czerwca 2001 roku w wyniku połączenia Wyższej Szkoły Pedagogicznej i Politechniki Zielonogórskiej. Wydziały Uniwersytetu Zielonogórskiego są sfederowane w szkoły: Nauk Humanistycznych i Społecznych, Nauk Ścisłych i Ekonomicznych oraz Nauk Technicznych.

System biblioteczno-informacyjny uczelni jest dostosowany do potrzeb tego organizmu.

Składa się z Biblioteki Uniwersyteckiej oraz jej filii i bibliotek instytutowych. Podstawę jednolitego systemu biblioteczno-informacyjnego uczelni stanowi Biblioteka Uniwersytecka, którą tworzą: Biblioteka Nauk Humanistycznych i Społecznych (dawna Biblioteka Główna WSP) oraz Biblioteka Nauk Technicznych, Ścisłych i Ekonomicznych (dawna Biblioteka Główna Politechniki Zielonogórskiej). Biblioteki sieci tworzą warsztaty informacyjno-naukowy oraz gromadzą, opracowują i udostępniają materiały biblioteczne – zgodnie z kierunkami kształcenia oraz potrzebami środowiska akademickiego.

Zbiory mają charakter uniwersalny, preferujący dyscypliny reprezentowane przez uczelnię, a więc z zakresu sztuki, nauk humanistycznych, społecznych, pedagogicznych, technicznych, ścisłych i ekonomicznych.

Księgozbiór Biblioteki Uniwersyteckiej i bibliotek instytutowych to 764.311 jednostek, w tym: 422.219 woluminów książek, 60783 woluminów wydawnictw ciągłych.¹ Zwracają uwagę liczne pierwsze wydania wielkich dzieł literatury polskiej (m.in. „Pana Tadeusza”, dzieł Wyspiańskiego czy poezji skamandrytów). Bogato reprezentowana jest także XIX i XX-wieczna książka ilustrowana. Zbiór elementarzy należy do największych w Polsce. Składa

się z ponad 100 wydań polskich XVIII – XX-wiecznych elementarzy, a także wielu obcych oraz 700 mikrofilmów i fotokopii elementarzy polskich ze zbiorów bibliotek polskich i zagranicznych. W zbiorze dawnych czasopism wyróżniają się ciągi „Monitora”, „Przyjaciela Ludu”, „Tygodnika Ilustrowanego”, „Kłósów”, „Wiadomości Literackich”, „Skamandra”, „Chimery”, „Życia” i wielu innych. Biblioteka prenumeruje na bieżąco 960 tytułów czasopism: 797 polskich i 163 zagraniczne. Dysponuje 25 bazami danych. Ważną częścią zasobów Biblioteki Nauk Humanistycznych i Społecznych są zbiory specjalne, na które składają się: rękopisy, starodruki (1740 jedn. inw.), zbiory kartograficzne, grafika dawna i współczesna (2300 jedn. inw.), plakaty (4100 sztuk), ekslibrisy (3500 sztuk), kasety video i mikrofilmy. Wśród starodruków są polonica liczące 615 jednostek. Zbiory specjalne udostępniane są w pracowniach grafiki i starodruków, a także prezentowane na licznych organizowanych przez Bibliotekę wystawach. Dzięki uprzejmości kierownika Oddziału Zbiorów Specjalnych mgr Ewy Nodzyńskiej mieliśmy okazję zobaczyć ich część. Tutaj znajduje się Pracownia Konserwacji Książki zajmująca się ochroną i zdobieniem książek. Specjalistą od konserwacji jest mgr Mirosław Gryczuk, starszy konserwator zbiorów. Byliśmy zaurzeczni odrestaurowanymi przez niego okładkami zabytkowych książek.

Biblioteka Uniwersytetu Zielonogórskiego proponuje swoim użytkownikom szeroki i swobodny dostęp do informacji za pośrednictwem Internetu. Działa tu kompleksowy system zarządzania biblioteką PROLIB, pozwalający na pełną automatyzację procesów gromadzenia, opracowania, wyszukiwania oraz wypożyczania materia-

łów bibliotecznych. Daje on również możliwość przeszukiwania zbiorów i wypożyczenia dzieł poprzez OPAC WWW. Katalog umożliwia czytelnikowi zamawianie i rezerwowanie interesujących go pozycji z dowolnego komputera uczelnianego lub prywatnego podłączonego do Internetu. Elektroniczna baza danych liczy ok. 115.000 rekordów z opisem książek i czasopism. Biblioteka prenumeruje 1.556 tytułów czasopism bieżących, w tym 1.217 czasopism polskich i 339 czasopism zagranicznych i baz danych. Ma dostęp do pełnej zawartości około 2000 czasopism elektronicznych w ramach konsorcjów: Elsevier, Springer i Kluwer oraz dostęp do abstraktów i spisów treści około 10000 czasopism. Umożliwia także korzystanie z 20 dziedzinowych baz danych.

W Zielonej Górze mieliśmy także możliwość odwiedzenia Muzeum Ziemi Lubuskiej oraz palmiarni.

Serdeczne podziękowania składamy w imieniu całej grupy Pani Dyrektor mgr Annie Uniejewskiej za zorganizowanie tak wspaniałego wyjazdu.

Marek Dubiński, Ewa Zysek

*Zdjęcia: mgr Magdalena Stefan
i mgr Barbara Makarska-Deszcz*

¹) Dane pochodzą ze strony internetowej Biblioteki Uniwersytetu Zielonogórskiego

Distance learning

– projekt „CELL TALK – MINERVA”

Politechnika Wrocławska uczyniła kolejny krok w przygotowaniu poszczególnych kierunków studiów do kształcenia na odległość opartego na wykorzystaniu Internetu. W wielu krajach na świecie ten sposób nauczania stosuje się już od dawna, a w czasie, kiedy Internet stał się powszechnie dostępny i traktowany jako źródło wiedzy i informacji, metoda *distance learning* nabrała szczególnego znaczenia. W krajach zachodnich jest ona bardzo popularna wśród pracujących studentów, którym konieczność dojeżdżania do ośrodków akademickich utrudniałaby działalność zawodową.

Obserwowany rozwój nowych metod nauczania pozwala na snucie śmiałych i perspektywicznych planów na naszej uczelni. Potencjał dydaktyczny i naukowy Politechniki Wrocławskiej budzi nadzieję, że w ten sposób można kształcić praktycznie dowolną liczbę studentów. Wymaga to jednak przygotowania kursów, które byłyby dostępne w wersji elektronicznej, i opracowania sposobu ich udostępniania.

Celem finansowanego przez Komisję Europejską w ramach Sokratesa projektu „Cell Talk” (88091-CP-1-BE-Minerva-

ODL) koordynowanego przez Katholieke Hogeschool Sint-Lieven (KaHo) w Gandawie (Belgia) jest stworzenie bazy danych służącej nauczaniu poprzez Internet podstaw biologii, biochemii, mikrobiologii i chemii środowiska. W projekcie tym partnerami były następujące uczelnie:

- Open Universiteit Amsterdam (Holandia),
- Politechnika Wrocławska,
- Sofia University St. Kliment Ohidski (Bułgaria),
- Dublin Institute of Technology (Irlandia),
- Universidade Catolica Portuguesa, Escola Superior de Biotecnologia (Portugalia).

Prace koordynował prof. Chris van Keer z Katholieke Hogeschool Sint Lieven z Gandawy. Zespół Politechniki Wrocławskiej tworzyli pracownicy Wydziału Inżynierii Środowiska (dr Barbara Kołwzan – kierownik lokalny projektu, mgr Waldemar Adamiak) i Wydziału Chemicznego (dr inż. Adam Pawełczyk i dr inż. Kazimierz Grabas).

Efektom dwóch lat międzyuczelnianej współpracy i pracy nad uzgodnionymi tematami jest baza danych IN STUDY w języku angielskim oraz językach narodo-

wych pozostałych partnerów. Jest ona dostępna na stronach internetowych KaHo. Wszyscy partnerzy uzyskają wkrótce nagrane na CD kursy, którymi będą mogli dysponować zgodnie z podpisanym dokumentem *Copyright Agreement*. Open Universiteit z Amsterdamu, który posiada bogate doświadczenie w kształceniu na odległość, przyjął odpowiedzialność za wartość dydaktyczną powstałych materiałów oraz prawa autorskie do nich.

Kolejne okresy pracy nad projektem były podsumowywane podczas zaplanowanych spotkań na jednej z uczelni partnerskich. Politechnika Wrocławska gościła uczestników projektu w grudniu 2002 r. Omawiano sprawy związane z zakończeniem i rozpowszechnianiem projektu oraz metody wdrażania idei nauczania na odległość.

Opracowany kurs podzielony jest na 6 rozdziałów:

1. Biochemical Building Blocks,
2. The Prokaryotic Cell,
3. The Eukaryotic Cell,
4. Biodegradation and Bioremediation,
5. Environmental Microbiology,
6. Introduction to Biotechnology,

Grupa z Politechniki Wrocławskiej opracowywała piąty i szósty rozdział. Pierwszy z nich zawiera podrozdziały:

1. Microbiology of soil,
2. Microbiology of water,
3. Microbiology of air.

Podrozdziałem szóstego rozdziału jest:

1. Using microorganisms in biotechnology.

W ramach tych podrozdziałów znajduje się szereg tematów szczegółowych dotyczących poszczególnych zagadnień.

Opracowany kurs był prezentowany pracownikom naukowym różnych środowisk akademickich na konferencjach naukowych „Chemical for Agriculture” w Jeseniku (Czechy) oraz „Bioremediacja gruntów” w Wiśle, a także na spotkaniach ze studentami i pracownikami naukowymi. Zarówno nowy sposób kształcenia, jak i opracowany materiał wzbudzały ogromne zainteresowanie słuchaczy. Przedstawiciele Politechniki Wrocławskiej otrzymali oficjalne zaproszenie do prezentacji kursu na Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie i na Politechnice Śląskiej.

Liczymy, że w następnym roku akademickim studenci Politechniki Wrocławskiej, którzy będą mogli korzystać bezpłatnie z tych materiałów, wypowiedzą się co do jego użyteczności i zawartości merytorycznej.

Zespół Politechniki Wrocławskiej

Podczas obrad we Wrocławiu. Od lewej: Barbara Kołwzan (PL), Fergus Ryan (Ir), Geert De Lepelereer (B), Hannelore Dekeyser (NL), Ursula MacEvilly (Ir), Yana Topalova (BG), Adam Pawełczyk (PL), Myriam Camnoodt (B), Chris Vanh Keer (B), Hilde Lauwereys (B), Kazimierz Grabas (PL), Werner Verschelde (B).

Związkowiec z PWr w MOPIe

◀ 3

Konferencji Pracy, która obradowała nad wieloma istotnymi kwestiami pracowniczymi występującymi na całym świecie.

Mieliśmy zaszczyt usłyszeć mądre wystąpienia prezydenta Thabo Mbeki z RPA i Jego Wysokości króla Abdulla II z Królestwa Jordanii, jak również – tuż przed konferencją – prezydenta Brazylii Luli de Silvy: wszyscy oni mówili o konieczności wygrania „walki z ubóstwem”, o pilnym wezwaniu, który dociera do nas ze wszystkich zakątków świata.

Temat konferencji „Zmaganie się z nędzą” skłonił reprezentanta związkowców **Kiyoshi Sasamoriego** z japońskiej Konfederacji Związków Zawodowych (RENGO) do przedstawienia propozycji, by ustanowić specjalny fundusz dotowany przez kraje członkowskie MOP w wysokości 1% ich wydatków wojskowych. Służyłby on finansowaniu walki z nędzą, zwiększeniu bezpieczeństwa stałego zatrudnienia i ustanowieniu systemów zabezpieczenia socjalnego.

Podczas 91 sesji za jedną z ważniejszych cech godnej pracy uznano równouprawnienie, które bywa w różny sposób naruszane. Globalny raport dotyczący zapobieganiu dyskryminacji dostarczył okazji do ożywionej debaty o przejawach nierównego traktowania (zróznicowanie wynagrodzeń ze względu na płeć, rasowe uprzedzenia wobec grup mniejszościowych, ludzi niepełnosprawnych, migrantów itp.)

Raport Dyrektora Generalnego na temat okupowanych terytoriów arabskich. Tą samą sprawę omawiano na Specjalnym Posiedzeniu Plenarnym. Jednogłośnie przyjęto Stanowisko Grupy Pracowniczej dotyczące Iraku. Wzywa ono MOP do wysłania tam misji, która określi zakres potrzebnej pomocy technicznej, ochrony wynagrodzeń pracowniczych i wykorzystania zasobów wyłącznie w interesie ludności Iraku.

Statutowe komitety przedstawiły koncepcje różnych szczegółowych rozwiązań.

Komitety zajmujący się zasobami ludzkimi, rozwojem i szkoleniami z sukcesem zakończył pierwszą rundę prac nad rewizją **Zalecenia nr 150**. Podkreślono tam **prawo każdego do edukacji i szkolenia** i potrzebę dialogu społecznego. Szczególnie zalecono, by w rokowaniach zbiorowych uwzględniać, a następnie wprowadzać w życie **programy kształcenia, w tym także kształcenie ustawiczne**. Wynika to z potrzeby działań prorozwojowych. Roboczy dokument obejmuje szerokie spektrum potrzeb: od ustanowienia krajowych ram działania do niedyskryminacji w **dostępie do edukacji i szkolenia**. Podkreślono rolę przedsiębiorstw wielonarodowych (MNE), poruszono kwestię **transferu wiedzy**, a także niezbędnej pomocy międzynarodowych instytucji finansowych i kredytowych.

Dyskusja na forum Komitetu ds. Zatrudnienia doprowadziła do wniosku, że z różnych powodów wielu pracowników nie korzysta z właściwej ochrony. Są oni zatrudniani na zasadach, które kamuflują, lub niejednoznacznie określają ich stosunek pracy. Czasem trudno ustalić, kto ponosi zobowiązania pracodawcy. Komitet wyraźnie wzywa do ustanowienia w tym zakresie międzynarodowego standardu, który zapewni ochronę każdemu, a także do pomocy technicznej i zachęca do prowadzenia dalszych badań w tej dziedzinie.

Komitety ds. BHP miały wypracować propozycje działań promocyjnych BHP w pracy. Zaproponowano rozwiązania, które ustanowią normy promocji BHP. Zalecono też rozwój krajowych strategii prewencyjnych, międzynarodowe kampanie podnoszące świadomość i wsparcie dla Międzynarodowego Dnia Pamięci Ofiar Wypadków przy Pracy obchodzonego corocznie 28 kwietnia.

Komitety Stosowania Standardów, uważnie rozpatrzył wiele problemów, wśród których były generalna dyskusja nad konwencją przeciwdziałającą niewypłacaniu wynagrodzeń, jak i analiza zjawiska niestosowania ratyfikowanych konwencji. W przypadku sześciu państw (Litwy, Białorusi, Zimbabw, Birmy, Mauretanii i Kamerunu) Komitet uznał sytuację za tak poważną, że dotyczące ich wnioski postanowił umieścić w specjalnym paragrafie. Przypadki Birmy i Białorusi wspomniano nie po raz pierwszy. W odniesieniu do Kuby, Wenezueli i Gwatemali Komitet zdecydował, że ich rządy powinny przyjąć Misję Bezpośredniego Kontakt. *Mam szczerą nadzieję, że we wszystkich tych przypadkach dokona się postęp.* – stwierdził w swoim wystąpieniu **Tomasz Wójcik**. Przekonanie to uzasadnił własnym doświadczeniem: *Dokładnie 22 lata temu byłem zamknięty w więziennej celi, gdyż głosiłem te same zasady i prawa, które wyznaje MOP. Nikt wtedy nie przewidywał, że zmiany nastąpią tak szybko i że w tak krótkim czasie będziemy mogli realizować cele tej organizacji. Pozwólcie zatem, że powtórzę to przesłanie: miejcie nadzieję i nigdy nie traćcie wiary.*

Gdy w 1980 r powstała moja organizacja, „Solidarność”, natychmiast podjęliśmy trud realizacji wielkich zadań, przed którymi w tym czasie stała Polska. Jesteśmy w pełni świadomi, że nie wszystkie zmiany, które nastąpiły, są pozytywne, szczególnie z powodu zbyt szybkiego ich tempa. Dlatego odwołujemy się do prawdziwej roli związku zawodowego przypominając o potrzebie znaczącego inwestowania w ochronę pracowników i ludzi w ogóle, a także o podstawowej wartości, jaką jest solidarność. (mk)

Więcej na temat historii i działalności MOP można znaleźć na stronach internetowych Politechniki Wrocławskiej: <http://mop.pwr.wroc.pl/>.

Międzynarodowa Organizacja Pracy została założona w 1919 r. jako jednostka organizacyjna Ligi Narodów. Współtworzyły ją 42 państwa. Dziś ich liczba wzrosła do 175. Intencją twórców MOP było skłonienie rządów, pracodawców i związków zawodowych do współdziałania na rzecz sprawiedliwości społecznej i lepszych warunków życia we wszystkich krajach świata. Organizacja ma charakter trójstronny: reprezentanci pracowników i pracodawców mają tu taką samą pozycję jak rządy. W 1969 r. nagrodzono MOP Pokojową Nagrodą Nobla. Biuro Organizacji mieści się w Genewie. Budżet, finansowany ze składek członkowskich, osiągnął 434,04 mln \$.

Pierwsza Międzynarodowa Konferencja Pracy odbyła się w Waszyngtonie w październiku 1919 r. Do najistotniejszych problemów owego czasu w MOP było wprowadzenie ośmiogodzinnego dnia pracy. *(Polska do dziś nie ratyfikowała tych Konwencji – przypomina reprezentujący związkowców w MOP dr Tomasz Wójcik, NSZZ „S”.)*, zajmowano się także zwalczaniem bezrobocia, ochroną macierzyństwa oraz warunkami pracy kobiet i młodzieży.

W 1946 r. MOP stała się pierwszą wyspecjalizowaną agencją ONZ. Realizuje nie tylko swą tradycyjną działalność, wspiera rozwój międzynarodowej współpracy technicznej. Rezultatem technologicznych, gospodarczych i społecznych zmian są ciągle pojawiające się nowe problemy, którymi organizacja się zajmuje. Musi np. stawić czoła zjawisku migracji pracowników, nowej problematyce wynikającej z powstawania przedsiębiorstw wielonarodowych, zajmować się środowiskiem pracy i konsekwencjami gospodarczej restrukturyzacji.

MOP pozostaje organizacją ustanawiającą standardy, ale kładzie też nacisk na programy operacyjne i pracę edukacyjną w najszerszym znaczeniu tego słowa. Doprowadziło to do utworzenia Międzynarodowego Instytutu Badań nad Pracą (w Genewie) w 1960 r. oraz Międzynarodowego Centrum Szkoleniowego MOP w Turynie w 1965 r., a także Światowego Programu na Rzecz Zatrudnienia. Programy operacyjne przyczyniły się ponadto w poważnym stopniu do decentralizacji funkcji genewskiej siedziby Biura.

Organami MOP są:
– zbierające się co roku zgromadzenie ogólne: Międzynarodowa Konferencja Pracy;
– ciało wykonawcze: Rada Administracyjna,
– stały sekretariat: Międzynarodowe Biuro Pracy.

Organizacja działa też przez pomocnicze zgromadzenia (regionalne konferencje, komitety przemysłowe i spotkania ekspertów).

Każda delegacja krajowa na MKP składa się z dwóch delegatów rządowych, jednego – pracodawców i jednego – pracowników, a w razie potrzeby towarzyszą im techniczni doradcy.

Krajowa Konferencja Radiokomunikacji, Radiofonii i Telewizji 2003

Systemy telekomunikacyjne, zwłaszcza radiokomunikacyjne, radiofoniczne i telewizyjne odgrywają istotną rolę w budowie gospodarki elektronicznej i kształtowaniu globalnego społeczeństwa informacyjnego. Rozwój informatyki, systemów komórkowych, systemów szerokopasmowych, szczególnie widoczny w szybkim rozpowszechnianiu się Internetu, są podstawowymi czynnikami zmieniającymi styl życia i pracy ludzi. Współczesnym systemom radiokomunikacyjnym stawia się wymagania inne niż parę lat temu. Jedyna do niedawna oferowana usługa transmisji głosu stała się jedną z wielu. Współczesne systemy umożliwiają realizację wielu usług, w tym wideotelefonicznych i multimedialnych, poczty elektronicznej, szybkiej transmisji danych, oraz wielu innych kategorii usług dostępnych użytkownikom mobilnym i stacjonarnym w dowolnym czasie i miejscu.

Poza radiokomunikacją rozwijają się intensywnie systemy radiofoniczne i telewizyjne – analogowe i cyfrowe. Cyfryzacja umożliwia realizację dodatkowych usług. Tam, gdzie przesyła się cyfrowo programy telewizyjne, można oferować także usługę poczty elektronicznej i interaktywne usługi multimedialne. Interaktywność jest możliwa dzięki istnieniu kanału zwrotnego.

Ogromne znaczenie rozwoju radiokomunikacji, radiofonii i telewizji dla gospodarki narodowej, pozycji Polski w świecie i dla rozwoju społeczeństwa informacyjnego sprawiło, że od kilku lat odbywają się spotkania biznesmenów, naukowców, producentów, projektantów, operatorów i zainteresowanych tą tematyką użytkowników systemów radiowych.

Otwarcie konferencji. Przemawia prezes W. Graboś. Za stołem prezydyjnym zasiadają: prof. T. Więckowski, prof. J. Modelski (PW), rektor PWr prof. T. Luty, prof. A. Luczak, wiceprezydent Wrocławia S. Najniger, prof. D.J. Bem – przewodniczący Rady Konferencji.

Krajowa Konferencja Radiokomunikacji, Radiofonii i Telewizji (KKRRiT) jest organizowana co roku w innym miejscu. Umożliwia to wszystkim zainteresowanym środowiskom prezentację własnych osiągnięć. Tegoroczna konferencja odbyła się w dniach 25-27 czerwca na Politechnice Wrocławskiej. Jej organizatorami były: Instytut Telekomunikacji i Akustyki PWr, Instytut Łączności Oddział Wrocław, Departament Centrum Badawczo-Rozwojowego Telekomunikacji Polskiej we Wrocławiu, TPemitel oraz Urząd Regulacji Telekomunikacji i Poczty. Patronat nad konferencją objęli:

podsekretarz stanu ds. łączności w Ministerstwie Infrastruktury Krzysztof Heller, przewodnicząca Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji Danuta Waniek oraz prezes Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Poczty Witold Graboś. Bursztynowymi sponsorami KKRRiT były: Po-

litechnika Wrocławska, Telekomunikacja Polska, Polska Telefonia Komórkowa CENTERTEL i Motorola Polska. Patronat medialny sprawowały: MSG-Media – wydawca miesięcznika INFOTEL, Wydawnictwo Czasopism i Książek Technicznych SIGMA NOT – wydawca miesięcznika Przegląd Telekomunikacyjny i Wiadomości Telekomunikacyjne, IDG Poland – wydawca miesięcznika NETWORKORLD oraz Migut Media – wydawca miesięcznika Świat Telekomunikacji.

W skład Rady Konferencji, której przewodniczył prof. zw. dr hab. inż. Daniel J. Bem (PWr, PAN), wchodził przedstawiciele instytucji związanych z telekomunikacją, telefonią komórkową, Telewizją Polską S.A., Polskim Radiem S.A., Komendą Główną Policji, Dowództwem Wojsk Łądowych i Ministerstwem Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Członkami Komitetu Programowego byli pracownicy Politechnik: Wrocławskiej, Warszawskiej, Poznańskiej, Łódzkiej, Śląskiej, Gdańskiej oraz Akademii Górniczej – Hutniczej, Wojskowej Akademii Technicznej, Wojskowego Instytutu Łączności, Instytutu Łączności O/Wrocław, Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Poczty, Firmy Doradczej E3 i firmy Aksel. Przewodniczą-

cym tego komitetu oraz Komitetu Organizacyjnego był prof. dr hab. inż. T. W. Więckowski (PWR).

Konferencja KKRRiT 2003 wzbudziła duże zainteresowanie środowisk – akademickiego, operatorskiego, przemysłowego oraz biznesowego – związanych z radiokomunikacją, radiofonią i telewizją. Świadczy o tym liczba uczestników, która w tym roku przekroczyła 400 osób.

Zaprezentowano wyniki badań naukowych, wdrożeń i doświadczeń zdobytych podczas eksploatacji systemów oraz popularyzacja zagadnień prawno-ekonomicznych związanych z radiokomunikacją, radiofonią i telewizją.

Wśród omawianych tematów dominowały: „Systemy radiowe na potrzeby bezpieczeństwa publicznego” oraz „Telewizja cyfrowa”. Wiele uwagi poświęcono naziemnej telewizji cyfrowej oraz wykorzystaniu systemów radiowych, w tym systemu TETRA, w zarządzaniu służbami publicznymi oraz sytuacjami nadzwyczajnymi i kryzysowymi.

Wstępem do dyskusji było 10 referatów zaprezentowanych podczas 4 sesji plenarnych.

Ze 113 przyjętych przez Komitet Programowy referatów (oceniało ich pełne teksty) 87 zostało przedstawiono na wymienionych poniżej sesjach tematycznych:

1. TELEWIZJA I RADIOFONIA CYFROWA,
2. LOKALIZACJA W SIECIACH RADIOKOMUNIKACYJNYCH,
3. TETRA W SYSTEMIE BEZPIECZEŃSTWA PUBLICZNEGO,
4. RADIOWE SYSTEMY RUCHOWE I STACJONARNE,
5. MODELOWANIE W ANALIZACH PROPAGACYJNYCH,
6. KOMPATYBILNOŚĆ ELEKTROMAGNETYCZNA TELEWIZJI CYFROWEJ,

Grupa uczestników konferencji podziwiająca Wrocław z Wieży Matematycznej UW.

7. PLANOWANIE, USŁUGI ZASTOSOWANIE SYSTEMU TETRA,
8. ANTENY,
9. PROPAGACJA FAL RADIOWYCH,
10. WYBRANE PROBLEMY NOWEJ LEGISLACJI TELEKOMUNIKACYJNEJ W UNII EUROPEJSKIEJ,
11. KOMPATYBILNOŚĆ ELEKTROMAGNETYCZNA SYSTEMÓW,
12. USŁUGI I ROZWÓJ SIECI GSM,
13. KODOWANIE I PRZESYŁANIE CYFROWYCH SYGNAŁÓW MULTIMEDIALNYCH,
14. WOJSKOWE SYSTEMY RADIOWE,
15. PLANOWANIE SIECI RADIOKOMUNIKACYJNYCH,
16. SYSTEM UMTS,
17. RADIOKOMUNIKACJA MORSKA,
18. KOMPATYBILNOŚĆ SYSTEMÓW KRÓTKOZASIĘGOWYCH,
19. ZASTOSOWANIA WLAN I BLUETOOTH.

Pozostałe 26 referatów zaprezentowano podczas czterech sesji plakatowych.

Wszystkie zaakceptowane przez Komitet Programowy referaty zostały wydane w formie Materiałów Konferencji KKRRiT i udostępnione jej uczestnikom. Wybrane referaty plenarne oraz najciekawsze referaty sesyjne zostały lub będą wkrótce opublikowane w czasopiśmie patronów medialnych Konferencji: *Przeglądzie Telekomunikacyjnym*, *Świecie Telekomunikacji*, *Networkzie* i *Infotelu*.

Kolejnym ważnym celem konferencji było stworzenie młodym badaczom, studentom i doktorantom okazji do prezentacji wyników swoich prac naukowych wobec najbardziej kompetentnego audytorium w kraju, do spotkania z liderami, dyskusji i nawiązania kontaktów naukowych.

Zorganizowano nawet konkurs na najlepszy referat naukowy młodego autora Po analizie zgłoszonych prac Komisja Konkursowa nagrodziła nagrodami pieniężnymi następujących autorów:

Krzysztofa Dufrene z Politechniki Warszawskiej za artykuł „Symulacja kanału radiowego z wykorzystaniem technik DSP” – **I miejsce**,

Laureaci nagród FWRRiTM w obecności prof. T. Więckowskiego przyjmują wyróżnienia z rąk prof. D.J. Bema.

Arkadiusza Kuraka z Politechniki Łódzkiej za artykuł „System orientacji terenowej dla osób niewidomych” – **II miejsce**,

Łukasza Januszkiewicza z Politechniki Warszawskiej za artykuł „Szerokopasmowa antena spiralno-stożkowa o zredukowanych wymiarach” – **III miejsce**,

Tomasza Kellera z Politechniki Warszawskiej za artykuł „Eksperymentalne wyniki badania interferencji w paśmie ISM 2,4 GHz” – **IV miejsce**.

Nagrody ufundowała Fundacja Wspierania Rozwoju Radiokomunikacji i Technik Multimediálních.

Konferencja towarzyszyła również wystawie techniczna, w której wzięły udział następujące firmy: AKSEL, AM TECHNOLOGIES POLSKA, EMAX, HELMAR, MOTOROLA POLSKA, NERA NETWORKS POLSKA, PRZEDSIĘBIORSTWO GAWINEX, PPWK INWESTYCJE, RST, TESPOL oraz TP EMITEL.

Firmy o profilu związanym z tematyką konferencji: Motorola Polska, AKSEL, AM Technologies, BPT „TELBANK”, Racal Instruments, OTE i EMAX zaprezentowały swoją ofertę i osiągnięcia podczas trzech sesji firmowych.

Uczestnicy KKRRiT mieli okazję do dyskusji nie tylko w trakcie obrad, ale również podczas koktajlu powitalnego zorganizowanego w Oratorium Marianum w gmachu głównym Uniwersytetu Wrocławskiego oraz w czasie pikniku w Krzyżanowicach.

Zawsze aktualne informacje dotyczące Krajowej Konferencji Radiokomunikacji, Radiofonii i Telewizji można znaleźć na działającej od roku stronie internetowej (www.kkrrit.pwr.wroc.pl).

Jest tam również dostępna bogata dokumentacja fotograficzna, obejmująca zarówno obrady jak i imprezy towarzyszące. (hw)

Fot. Artur Florek

Historia Misji Konserwatorskiej w Marina el-Alamein

sięga 1985 roku, kiedy Chińczycy zaczęli budować na tych terenach osiedle turystyczne i w trakcie trasowania dróg odkryto fragmenty marmurowych kolumn i innych detali architektonicznych. Decyzją Departamentu Starożytności Egiptu zatrzymano prace budowlane. Powołano międzynarodową komisję, która miała za zadanie ocenić te przypadkowe znaleziska. Komisja zdecydowała o utworzeniu Misji archeologicznej w celu przeprowadzenia badań ratowniczych.

W roku 1986, rozpoczęły się równocześnie badania prowadzone przez dwie misje: egipską archeologiczną i prowadzoną przez prof. W.A.Daszewskiego z Uniwersytetu Warszawskiego Polską Misję Archeologiczną wchodzącą w skład polskiego Centrum Archeologii Śródziemnomorskiej UW w Kairze. Już w 1987 roku zaczęła działalność Polsko-Egipska Misja Konserwatorska pod przewodnictwem arch. Włodzimierza Będkowskiego (z PKZ w Zamościu). W roku 1990 kierownictwo nad nią przejął Jarosław Dobrowolski – architekt z Centrum Archeologii Śródziemnomorskiej UW w Kairze. Prace te prowadził do 1993 roku. W tym czasie prof. W.A.Daszewski w imieniu CAS zaproponował prof. Stanisławowi Medekszy z Instytutu Historii Architektury Sztuki i Techniki Politechniki Wrocławskiej zorganizowanie nowej Polsko-Egipskiej Misji Konserwatorskiej w Marina el-Alamein. Ostatecznie w lutym 1995 roku nowa misja rozpoczęła działalność na terenie tego grecko-rzymskiego miasta. W pierwszym sezonie w skład Misji wchodził wyłącznie pracownicy Politechniki Wrocławskiej. Trzytygodniowy wyjazd miał charakter rekonesansu i rozpoznania terenu. W ekipie znaleźli się: dr Józef Adamowski z Wydziału Budownictwa Lądowego i Wodnego, dr Maciej Małachowicz i prof. Stanisław Medeksza z Wydziału Architektury. Na miejscu okazało się, że zakres prac będzie dużo szerszy niż początkowo przewidywano. Ze względu na sporą ilość znajdujących fragmentów detali architektonicznych oraz zabytków archeologicznych konieczne było dokooptowanie do ekipy zarówno archeologów jak ►

S. Medeksza

Jak co roku w okresie wakacyjnym spotykamy się z prof. Stanisławem Medekszą z Wydziału Architektury, aby zapytać o nowe wiadomości z Misji Konserwatorskiej prowadzonej na egipskim wybrzeżu Morza Śródziemnego.

– Jak przebiegały prace w tym sezonie? Co nowego wydarzyło się w Marinie?

– W sezonie 2003 roku pracowaliśmy przy dziesięciu obiektach znajdujących się zarówno na terenie nekropoli¹, jak i w samym grecko-rzymskim mieście.

Strona egipska prowadzi ostatnie roboty wykończeniowe w muzeum (zbudowano je w dużej mierze według projektu dra Rafała Czerner). Prawdopodobnie jesienią będzie już ono udostępnione zwiedzającym. Dlatego też opracowaliśmy trasę turystyczną, którą wkrótce będą spacerować turyści zwiedzający Marinę. Temu celowi podporządkowaliśmy program naszych prac konserwatorskich. Kontynuowaliśmy rozpoczętą już wcześniej rekonstrukcję zespołu domów H21c/H21„N” zlokalizowanego tuż przy muzeum. Ma on być niejako wizytówką całego miasta. Właśnie w domu H21„N” ukończyliśmy anastylozę² niszy z półokrągłym tympanonem.

Arch. Wiesław Grzegorek i dr Rafał Czerner przy rekonstrukcji niszy.

Wiadomości z pustyni

Drugim ważnym obiektem zrekonstruowanym w zasadzie w całości jest wieżowa część nadziemna grobowca T12. Tam można było zrekonstruować niewielką niszę z zachowaną stelą³ nagrobną. Obiekt ten będziemy kończyć w przyszłym sezonie. Planujemy, że ustawimy wtedy na samym szczycie dobrze zachowaną rzeźbę Horusa w koronie obojga Egiptów.

Nadziemna część grobowca T12 przed i (po prawej) po rekonstrukcji.

Jak co roku było wiele znalezisk archeologicznych: lampki, monety, fragmenty ceramiki, pierścionki, maski wotywne. Wśród najciekawszych można wymienić: terakotowe portrety Aleksandra Macedońskiego i Izdy karmiącej małego Harpokratesa (Horusa) oraz terakotową głowę pieśki. Figurki wotywne takich pieśków spotykałem na Cyprze w okolicach ołtarza Izdy, której składano je w ofierze. W Marina el-Alamein znajduje się sporo biżuterii z portretem Serapisa – są to pierścienie, wiśniorki i fragmenty terakot. Przypuszczają

W domu H21c, przy pomniku Kommodusa

można, że w tym mieście popularny był jego kult, który przetrwał tutaj co najmniej do II wieku n.e.

W domu H21c kontynuowaliśmy prace przy rekonstrukcji podstawy pod pomnik

komemoratywny poświęcony Kommodusowi⁴. Znajdował się on w głównym pomieszczeniu tego domu. Trzy lata temu natknęliśmy się tam na fragmenty greckiej inskrypcji poświęconej Kommodusowi i datowanej na lata 181-183. Inskrypcja wyryta była na krawędzi blatu marmurowego.

– Jak rozwiązują dziś Państwo sprawy ekonomiczne? Czy podpisano już niezbędne umowy międzynarodowe?

– Największe obciążenia finansowe na działalność Polsko-Egipskiej Misji Konserwatorskiej w Marina el-Alamein jak dotąd ponosi Departament Starożytności Egiptu. Pokrywa on koszty materiałów budowlanych, pensji dla robotników i specjalistów egipskich, zakupów sprzętu i całego zaplecza technicznego Misji oraz skromnych stypendiów dla specjalistów z Polski (200-300 \$ USA miesięcznie). Koszty codziennego

utrzymania Polaków i ich przejazdów na terenie Egiptu są pokrywane przez Centrum Archeologii Śródziemnomorskiej UW w Kairze z funduszków uzyskiwanych z KBN.

Politechnika Wrocławska – zgodnie z umową zawartą między Rektorem Politechniki Wrocławskiej i Rektorem Uniwersytetu Warszawskiego – do zeszłego roku opłacała koszty przelotu wszystkich członków Misji. W tym roku na podstawie jednostronnej decyzji Rektora Politechniki Wrocławskiej zapłaciła tylko za przelot pracowników PWr (prof. St. Medekszy i dra Rafała Czernerera), co bardzo skomplikowało pracę w Egipcie. Ostatecznie dzięki uprzejmości prof. Michała Gawlikowskiego – dyrektora CAŚ UW w Kairze i dzięki sponsorom udało się wykupić niezbędną ilość biletów dla pozostałych członków Misji.

Trudnością dodatkową jest fakt, że umowa międzynarodowa między Polską a Egiptem wygasła w 1996 roku. W 1997 roku został, co prawda, podpisany list intencyjny między ambasadorem RP i Egiptu o za-

30 ►

◀ i konserwatorów kamienia, rzeźby i malarstwa ściennego niezbędnych przy rekonstrukcji wystroju architektonicznego tamtejszych zabytków. Takich specjalistów na Politechnice nie było. Nie udało się też pertraktacje z wrocławskimi PKZ-ami. W 1996 roku zatrudniono dwóch konserwatorów kamienia: Mirosława Kopera i Mieczysława Zygałę z Wrocławia, niezwiązanych wówczas z PKZ-ami. Dołączyli też dr Ewa Łużyńska i dr Rafał Czerner, który wkrótce stał się zastępcą kierownika Misji. W 1997 roku zaproszono do współpracy dra A. Biernackiego – archeologa z Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu. W 1998 roku zespół powiększył się o Piotra Zambrzyckiego – rzeźbiarza i konserwatora kamienia z ASP w Warszawie oraz konserwatorów malarstwa ściennego, absolwentów tej samej uczelni: Macieja Dąbrowskiego i Małgorzatę Ujmę. Rok później w Misji zaczął pracę mgr inż. arch. Wiesław Grzegorek – absolwent dwóch fakultetów na PWr: Architektury i Budownictwa Lądowego i Wodnego. Powierzono mu nadzór nad pracami budowlanymi.

Prace czyszczące, które przygotowywały obiekty do konserwacji i rekonstrukcji, pokazały, że niezbędny jest specjalistyczny nadzór nad nimi. Trzeba było wzmocnić zespół archeologiczny. W 2001 roku odpowiedzialność za nadzór w tej dziedzinie przejęła Grażyna Bąkowska – doktorantka archeologii śródziemnomorskiej z UJ w Krakowie.

W 2003 roku do Misji Konserwatorskiej dołączyło dwoje archeologów z zawieszonej Polskiej Misji Archeologicznej w Marina el-Alamein: Iwona Zych i dr Grzegorz Majcherek (zastępca dyrektora CAŚ UW z siedzibą w Kairze i kierownik Misji Archeologicznej na Kom el-Dikka w Aleksandrii).

W sezonach 2001 i 2002 prace konserwatorskie były wspomagane przez Eryka Bunscha – konserwatora kamienia, pracownika muzeum w Wilanowie.

W 2003 r. Misja pracowała w następującym składzie: kierownik prof. Stanisław Medeksza, dr Rafał Czerner – (IHAST PWr), prof. dr hab. Janusz Skoczyk – geolog z UAM w Poznaniu, mgr inż. arch. Wiesław Grzegorek, Małgorzata Ujma – konserwator malarstwa ściennego, Irma Fuks-Rembisz – konserwator kamienia, Tomasz Pawlak – rzeźbiarz, dr Grzegorz Majcherek, mgr Grażyna Bąkowska i mgr Iwona Zych – archeolodzy.

Święta Wielkiej Nocy w Marina el-Alamein. Od lewej stoją: Abdel Latif el-Wakil, Hamdi Mahdi Saleh, Rafał Czerner, Ezad, Stanisław Medeksza i Irma Fuks-Rembisz.

◀ 29

sadach pracy polsko-egipskich misji do roku 2000, ale i jego ważność się skończyła. Od 2001 roku na zasadzie tradycji i dobrze pojętych wspólnych interesów nasze misje działały normalnie, tak jakby umowa międzynarodowa funkcjonowała w dalszym ciągu.

Na przełomie 2002 i 2003 r. podpisano nową umowę między RP a Egiptem, ale na razie bez protokołów wykonawczych dotyczących działalności misji polsko-egipskich, a więc i misji w Marina el-Alamein. Podpisanie tych aktów prawnych jest o tyle istotne, że są one podstawą do ubiegania się w Polsce o dodatkowe fundusze KBN.

– *Jak w tym roku wyglądały sprawy bezpieczeństwa? Rok temu wspominał Pan, że członkowie Misji znajdowali się pod zwiększoną ochroną policyjną. Teraz wojna w Iraku chyba nie poprawiła sytuacji?*

– Przed wejściem do naszego domu pojawiło się stanowisko dla karabinu maszynowego obłożone workami z piaskiem. Mielśmy też w czasie pracy swoich „aniołów stróżów”, którzy chodzili z radiotelefonem za nami krok w krok po całym obiekcie. Przy tym nudzili się strasznie. Współpracujący z nami Egipcjanie pytali nas czasami po co właściwie Polacy pojechali do Iraku...

– *Odejdźmy od spraw egipskich. Dowiedzieliśmy się, że był Pan promotorem pracy doktorskiej Zygmunta Kalinowskiego, która ostatnio otrzymała wyróżnienie Ministerstwa Infrastruktury. Co było przedmiotem tej pracy?*

– Zygmunt Kalinowski zajmuje się architekturą wczesnochrześcijańską, a obiektem jego badań była bazylika z V wieku w Novae. Tam, w Bułgarii poznaliśmy się wiele lat temu. Głównym przedmiotem jego zainteresowań są powiązania i wpływ liturgii na elementy funkcjonalne i formalne kościoła. Ta wiedza była bardzo przydatna podczas rekonstrukcji bazyliki odkrytej w centrum miasta Novae. Jest ona, jak dodać, jedną z większych bazylik na Bałkanach. Była ponadto związana z rezydencją biskupią. To wszystko dało wspaniały materiał badawczy, który pan Zygmunt Kalinowski wykorzystał w znakomity sposób w swoim doktoracie.

Dr Kalinowski jest też ciekawym przykładem człowieka wszechstronnego: technik budowlany, historyk sztuki, specjalista ds. zarządzania i marketingu, były zastępca dyrektora Muzeum Narodowego w Poznaniu, a obecnie pracownik naukowy Zakładu Historii Sztuki na Uniwersytecie w Gdańsku.

– *Czy ma Pan więcej interesujących doktoratów?*

– Nie po raz pierwszy mój doktorant uzyskał nagrodę. Wcześniej pan dr Artur Kwasiński, którego przejąłem w trakcie pisanie pracy doktorskiej, otrzymał dwie nagrody: oprócz tej ministerialnej, również nagrodę Głównego Konserwatora Zabytków.

Fragment nekropoli. Na drugim planie budynek muzeum.

Jesienią będzie obrona doktoratu Grzegorza Papasa Popowskiego – Macedończyka (z polskim obywatelstwem), który zajął się problemem architektury terenów sejsmicznych. Podjąłem się funkcji promotora, ponieważ prowadzę badania na terenach o dużym zagrożeniu sejsmicznym, a wiedza i takie doświadczenia są ważne dla badań naukowych i tamtejszych prac konserwatorskich. Szczególnie dotyczy to Cypru. Pan Grzegorz Papas zajmuje się w swoim doktoracie architekturą współczesną, niemniej metoda i zasady zabezpieczeń są podobne również w przypadku budowli zabytkowych.

– *Dziękuję bardzo za rozmowę. Życzymy kolejnych sukcesów i następnego pomyslnego sezonu konserwatorskiego w Egipcie.*

Rozmawiała Krystyna Malkiewicz

Fotografie uczestników Misji Konserwatorskiej

¹⁾ **nekropola**, rzadziej nekropolia (gr. nekropolis – *miasto umarłych*), nazwa starożytnego cmentarza otoczonego kultem, zwykle sytuowanego na pustyni, poza granicami miast i osiedli.

²⁾ **anastyloza** – rekonstrukcja zabytku przy użyciu jego ocalałych fragmentów

³⁾ **stela** – pomnik w kształcie pionowej, zwykle czworobocznej płyty kamiennej, często z inskrypcją, rozpowszechniony gł. w starożytności

⁴⁾ **Kommodus**, Lucius Aurelius Commodus Antoninus (161-192), cesarz rzymski od 180, syn Marka Aureliusza i Faustyny. Otrzymał najlepsze wykształcenie. W 176 wraz z ojcem wziął udział w wyprawie na Wschód przeciw Awidiuszowi Kasjuszowi. W 177 mianowany współrządcą z tytułem augusta. Brał udział w wyprawie przeciwko Markomanom. Po śmierci ojca szybko zawarł z nimi pokój i wrócił do Rzymu.

Był w stałym konflikcie z senatem. Oddał rządy w ręce doradców, pochłaniały go wyścigi rydwaniów, walki gladiatorów, obżarstwo, burdy na ulicach i w domach publicznych. Po odkryciu spisku siostry Lucylii Kommodus w 182 rozpoczął rządy terroru. Opierał się wtedy na niewielkiej grupie faworytów (Perennis, Kleander) i siłę pretorianów. Usiłował zaprowadzić władzę absolutną, żądał boskiej czci jako ziemskie wcielenie Herkulesa (kult rozpowszechniony w wojsku). Zamordowany w wyniku spisku.

Zarządzenia, Okólniki, Ogłoszenia

W ostatnim czasie ukazały się następujące zarządzenia wewnętrzne i pisma okólnie:

• **Zarządzenie wewnętrzne 32/2003** z dnia 6.06.2003 r. w sprawie mianowania na stanowisko profesora nadzwyczajnego na Politechnice Wrocławskiej;

• **Zarządzenie wewnętrzne 33/2003** z dnia 16.06.2003 r. w sprawie utworzenia studiów doktoranckich na wydziałach Politechniki Wrocławskiej;

• **Zarządzenie wewnętrzne 34/2003** z dnia 16.06.2003 r. wprowadzające Regulamin przyznawania stypendiów specjalnych dla doktorantów i studentów;

• **Zarządzenie wewnętrzne 35/2003** z dnia 26.06.2003 r. w sprawie zlecenia zajęć dydaktycznych i rozliczania pensum w roku akademickim 2003/2004;

• **Zarządzenie wewnętrzne 36/2003** z dnia 27.06.2003 r. w sprawie organizacji studiów podyplomowych i kursów na Politechnice Wrocławskiej;

• **Zarządzenie wewnętrzne 37/2003** z dnia 27.06.2003 r. w sprawie wprowadzenia zmian w Regulaminie studiów;

• **Zarządzenie wewnętrzne 38/2003** z dnia 1.07.2003 r. w sprawie zasad przyznawania i ustalania wysokości stypendiów otrzymywanych przez uczestników dziennych studiów doktoranckich;

• **Zarządzenie wewnętrzne 39/2003** z dnia 1.07.2003 r. w sprawie powołania Koła Emerytów i Rencistów Politechniki

Wrocławskiej oraz określenia zasad jego działania;

• **Zarządzenie wewnętrzne 40/2003** z dnia 1.07.2003 r. w sprawie zmian w strukturze organizacyjnej Uczelni związanych z funkcjonowaniem Prorektora ds. Rozwoju;

• **Zarządzenie wewnętrzne 41/2003** z dnia 1.07.2003 r. wprowadzające zmiany w podziale zadań we władzach Uczelni w okresie kadencji 2002-2005;

• **Pismo okólnie 11/2003** z dnia 30.05.2003 r. w sprawie ustalenia kalendarza akademickiego na rok akademicki 2003/2004;

• **Pismo okólnie 12/2003** z dnia 4.06.2003 r. w sprawie wprowadzenia cennika wakacyjnego w domach studenckich PWR;

• **Pismo okólnie 13/2003** z dnia 6.06.2003 r. w sprawie trybu i terminów wnioskowania oraz ustalenia wysokości nagród Senatu, Rektora, Dziekana oraz Dyrektora (kierownika) jednostki organizacyjnej PWR;

• **Pismo okólnie 14/2003** z dnia 6.06.2003 r. w sprawie oceny przez studentów zajęć dydaktycznych oraz zasięgnięcia opinii absolwentów o jakości kształcenia;

• **Pismo okólnie 15/2003** z dnia 6.06.2003 r. w sprawie hospitacji zajęć dydaktycznych;

• **Pismo okólnie 16/2003** z dnia 16.07.2003 r. w sprawie ustalenia wysokości stypendium doktoranckiego w poszczególnych kategoriach na rok akademicki 2003/2004. ✎

Każdy student jest tu panem!

Jeśli wrzesień, to tylko w Tatrach. To wtedy Biały Dunajec ożywia się tupotem górskich buciorów i okrzykami: „Przyjeżdżamy jak co roku do Dunajca, by się modlić i wyczyniać różne jajca!”. Wyczynia się dużo i na różne sposoby. Wędrówki górskie od świtu do zmierzchu, dyskusje wiedzione na łańcuchach wspinaczkowych, w barze mlecznym i w pociągu. Piosenki, które przejdą do historii. Odkrywanie nowych przyjaciół i nauczycieli akademickich podczas wspólnego szorowania podłóg. Dzielenie się chlebem na szlaku, pożyczanie dzinsów na niedzielę (nie każdy ma odświętny ubiór ☺), rozdawanie ciepłych słów na lewo i prawo. To właśnie powoduje, że w tym roku odbędzie się już XX Obóz Adaptacyjny dla Studentów w Białym Dunajcu.

Ola Solarewicz

XX Obóz Adaptacyjny dla Studentów w Białym Dunajcu

koło Zakopanego, organizowany przez studentów Duszpasterstw Akademickich Wrocławia i Opola.

Termin: 3-17.09 2003.

Koszt uczestnictwa: 320 zł (zakwaterowanie + wyżywienie + ubezpieczenie). Zapisy: w dniach 21-22 lipca oraz 20-22 sierpnia, od 17.00 do 20.00, w siedzibie Duszpasterstwa Akademickiego „Most”, przy placu Grunwaldzkim 3 we Wrocławiu.

Uwaga: przy zapisach pobierana jest zaliczka w wysokości 100 zł. Możliwe są także zgłoszenia listowne – informacje na ich temat można otrzymać w duszpasterstwach akademickich lub znaleźć na stronie internetowej obozu: www.bialy.dunajec.prv.pl.

Patronat prasowy: Ogólnopolski Miesięcznik Studencki SEMESTR

Konferencja stowarzyszenia AMO

W dniach od 16 do 19 czerwca na naszej uczelni odbyła się IX międzynarodowa konferencja stowarzyszenia AMO. Skrót ten oznacza (z rosyjskiego) Stowarzyszenie Działów Współpracy Zagranicznej Uczelni Technicznych z Krajów Europy Środkowo-Wschodniej.

– AMO powstało w 1991 r. w celu podtrzymania i kontynuowania kontaktów między uczelniami technicznymi z krajów byłego bloku wschodniego. Uznaliśmy to za konieczność w dobie przemian i wobec nowych wyzwań związanych z budową zjednoczonej Europy. Kraje dawnego bloku wschodniego poszły różnymi drogami i różna jest dzisiaj sytuacja ich uczelni. Niektóre z nich stoją przed podobnymi problemami. Ciągłe ważna jest jednak wymiana doświadczeń i współpraca naukowa, a w nowej sytuacji wymagają one specjalnego podtrzymania. – *mówi przewodniczący AMO inż. Valentin Dimitrov, kanclerz Uniwersytetu Technicznego w Sofii, wyjaśniając genezę i cel działania stowarzyszenia.*

Konferencja była poświęcona dwóm tematom:

1. roli absolwentów rodzimych i zagranicznych w promocji uczelni,
2. wymianie doświadczeń w wykorzystaniu *distance learning* w międzynarodowych projektach.

JM Rektor prof. Tadeusz Luty witając przybyłych gości w Sali Senatu wyraził radość, że ta konferencja odbywa się na naszej uczelni. Zachęcił uczestników do intensyfikacji działalności, gdyż kontakty między należącymi do stowarzyszenia uczelniami, dość ożywione w poprzedniej epoce, teraz wymagają specjalnego wsparcia.

Słowo powitania wygłosił także przewodniczący Valentin Dimitrov. Pogratulował Polakom widocznego rozwoju kraju i wyraził radość z planowanego przystąpienia polski do UE.

Goście zwiedzili Bibliotekę Główną, Zakłady: Inżynierii Biomedycznej i Mechaniki Eksperymentalnej prof. R. Będzińskiego oraz Inżynierii Maszyn Roboczych i Pojazdów Przemysłowych prof. P. Dudzińskiego.

Dalsze obrady toczyły się w Szklarskiej Porębie. Wśród dziesięciu wygłoszonych referatów wiele obrazowało starania uczelni o podtrzymanie kontaktów z absolwentami i nadania im praktycznego wymiaru. Toteż zainteresowanie wzbudziło wystąpienie Tatiany Zemberyovej ze Słowacji, która przedstawiła zrealizowane w ramach programu Tempus bazy danych absolwentów. Ciekawo okazał się też referat dra Toma-

kusji. Wymieniano doświadczenia dotyczące kontaktów z absolwentami i składano propozycje współpracy.

Konferencję uzupełniały atrakcje turystyczne: zwiedzanie Wrocławia, wycieczki na Szrenicę i do wodospadu Szklarki.

Jednym z postulatów zgłoszonych podczas konferencji jest wprowadzenie regularnych spotkań młodych pracowników nauki. Uczelnie moskiewskie były inicjatorami i organizatorami takiego międzynarodowego spotkania, które odbyło się w stolicy Rosji w marcu br. (*Pryzmat* nr 167). Politechnikę Wrocławską reprezentowało tam czterech doktorantów.

Dzisiaj AMO zrzesza ponad 30 uczelni, wśród których są trzy polskie. Konferencje

organizowane są co roku w innym państwie. W przyszłym roku jubileuszowa, dziesiąta konferencja ma się odbyć w Bułgarii.

We wrocławskim spotkaniu wzięło udział 28 przedstawicieli działów współpracy międzynarodowej kilkunastu uczelni z

Białorusi (Mińsk), Bułgarii (Sofia, Gabrowo), Republiki Czeskiej (Praga), Niemiec (Drezno, Erfurt, Ilmenau, Augsburg), Federacji Rosyjskiej (Moskwa, Sankt Petersburg, Tomsk, Omsk), Republiki Słowackiej (Bratysława) i Ukrainy (Kijów).

Organizatorami spotkania na naszej uczelni byli mgr Krystyna Galińska i dr Marek Barański. (*km*)

Kontakty z cudzoziemcami – absolwentami polskich uczelni

W czasie mojej długoletniej pracy na Politechnice Wrocławskiej, związanej m.in. z obsługą kształcenia cudzoziemców, niejednokrotnie słyszałam pytanie „A co my z tego mamy?”

Pytający mieli na myśli korzyści, jakie kraj i uczelnia mogą mieć z kształcenia cudzoziemców. Pytanie było zasadne, gdyż 50% studiujących w minionych latach otrzymywało stypendia rządu polskiego. Odpowiedź mogła być różna – zależała od tego, jakie środowisko reprezentował odpowiadający, np. uczelnię czy biznes. Odpowiedź zależała też od sytuacji politycznej.

Wiadomo, iż w latach pięćdziesiątych Polska rozpoczęła kształcenie obcokrajowców odpowiadając w ten sposób na apel ONZ o pomoc dla państw rozwijających się, tzw. Trzeciego Świata. Według danych UNESCO na uczelniach polskich w roku 1950 studiowało 183 cudzoziemców. Pierwszymi studentami zagranicznymi była 10-osobowa grupa Chińczyków oraz Wietnamczycy. Przybyli też studenci z Bułgarii, Czechosłowacji, Węgier, Rumuni i NRD. Z Afryki zjawili się Sudańczycy, natomiast z Azji Irakijczycy, Indonezyjczycy, Syryjczycy, Wietnamczycy i Mongołowie.

W latach 1960-1970 liczba studentów zagranicznych w Polsce wzrosła do 2576 osób z 38 krajów, w kolejnym dziesięcioleciu (1970-1980) było ich blisko 3000. W wymianie z państwami europejskimi dominowały 100-osobowe grupy z krajów bloku wschodniego.

Z początkiem lat osiemdziesiątych (okres stanu wojennego), studenci z krajów Ameryki, poza Kubą, wstrzymali swój przyjazd na studia do Polski, ale już w roku 1985 znów pojawili się obywatele Kanady, USA, Boliwii, Brazylii, Kolumbii i Peru.

W latach dziewięćdziesiątych nastąpiła zmiana w strukturze narodowościowej polegająca na znacznym zwiększeniu liczby studentów polskiego pochodzenia, głównie z krajów byłego ZSRR. Zmniejszyła się jednak liczba stypendystów polskiego rządu i płacących za studia.

Obecnie połowa ogólnej liczby studentów zagranicznych na naszych uczelniach to studenci polskiego pochodzenia.

Te zmiany dają się zauważyć również na Politechnice Wrocławskiej. Najlicz-

niejszą grupę stanowią obecnie studenci z Kazachstanu, Ukrainy i Białorusi.

Obecnie wśród przeszło 30 tysięcy studentów Politechniki Wrocławskiej jest niespełna 300 obcokrajowców z 30 krajów Europy, Azji, Afryki i obu Ameryk.

W dziesięcioleciu 1990-2000 liczba studentów cudzoziemców w Polsce wzrosła do 6500 osób, zaś liczba państw, z których przybyli, do 127. W okresie ponad 50 lat na polskich uczelniach wykształciło się blisko 20 tysięcy obcokrajowców, a 70% z nich wróciło do kraju macierzystego.

W tej grupie w latach 1987- 2002 prawie 700 obcokrajowców z 60 krajów uzyskało dyplom mgr inż. na Politechnice Wrocławskiej, a 180 – stopień doktora nauk technicznych. Od chwili powstania Studium Języka Polskiego dla Cudzoziemców na naszej uczelni roczny kurs języka polskiego ukończyło 1500 obcokrajowców, którzy podjęli potem studia na różnych uczelniach w Polsce.

Absolwenci zagraniczni z dyplomami polskich uczelni rozsiani w 135 krajach na wszystkich kontynentach świata włączali się po powrocie w rozwój gospodarczy, naukowy, społeczny i kulturalny swojego kraju. Wielu z nich zostało zatrudnionych na uczelniach, w służbie dyplomatycznej i w administracji państwowej. Dziś piastują funkcje rektorów, ambasadorów, dyrektorów wielkich przedsiębiorstw. Dobrym przykładem jest minister edukacji Mongolii – absolwent Wydziału Elektrycznego PWr. W maju br. odwiedził on Wrocław. Otrzymał wtedy Złotą Odznakę PWr. Wśród wychowanków Wydziału Informatyki i Zarządzania PWr jest z kolei rektor Uniwersytetu im. Agostinho Neto w Angoli.

Absolwenci zagraniczni polskich uczelni powołują w swych krajach koła, kluby i stowarzyszenia, których zadaniem jest m.in. utrzymywanie kontaktów z Polską, z uczelniami, na których studiowali, oraz towarzyskich więzi między ich wychowankami. Obecnie takie instytucje działają w 30 krajach w Europie, Azji, Afryce i w obu Amerykach.

Jak Polska utrzymuje kontakty z absolwentami-cudzoziemcami?

O ile zasady rekrutacji i system edukacji obcokrajowców zostały określone cen-

NA WYDZIAŁACH

ARCHITEKTURA

28 maja na posiedzeniu Rady Wydziału wszczęto przewod habilitacyjny dr inż. arch. Weroniki Wiśniewskiej na podstawie rozprawy habilitacyjnej pt. „Krajobrazy codzienne” oraz wyznaczono recenzentów pracy i dorobku naukowego kandydatki.

- Przyjęto pracę doktorską mgr inż. Anny Paprzyckiej pt. „Kształtowanie przestrzeni w Dolinie Białej Łądeckiej w oparciu o walory środowiska przyrodniczego i kulturowego” oraz wyznaczono termin jej publicznej obrony.

- Wszczęto przewod doktorski mgr inż. Małgorzaty Jarosławskiej pt. „Wypoczynek i rehabilitacja osób niepełnosprawnych na terenach miejskich. Propozycje rozwiązań systemowych dla wrocławskiej Wielkiej Wyspy” i wyznaczono promotora pracy.

- Uściślono tytuły prac doktorskich mgra inż. arch. Grzegorza Wasyluka i mgra inż. Waldemara Bobera, wyznaczono recenzentów prac i komisje egzaminów doktorskich.

- Wyznaczono komisję ds. przewodu habilitacyjnego dr inż. arch. Barbary Szalewskiej z Pomorskiej Akademii Pedagogicznej w Słupsku.

- Przedłużono zatrudnienie adiunktom: art. plastykowi Waldemarowi Graczykowi i art. rzeźbiarzowi Ryszardowi Gluzie, starszym wykładowcom: mgr Jolancie Kryńskiej i mgrowi Leszkowi Słowikowi oraz asystentom: drowi Krzysztofowi Cebratowi, dr Annie Wojtas-Harań, dr Barbarze Widerze i drowi Andrzejowi Legendziewiczowi.

- Ogłoszono konkursy na stanowiska: starszego wykładowcy w Wydziałowym Zakładzie Rysunku, Malarstwa i Rzeźby oraz adiunkta w Zakładzie Architektury Budowli Przemysłowych.

25 czerwca na posiedzeniu Rady Wydziału przyjęto prace doktorskie mgra inż. arch. Pawła Horna i mgr inż. Anny Bać oraz wyznaczono terminy ich publicznych obron.

- Uściślono tytuły prac doktorskich mgra inż. arch. Macieja Bałasińskiego, mgr inż. arch. Marty Skiby, mgra inż. arch. Macieja Stojaka i mgra inż. arch. Marka Lambera oraz wyznaczono recenzentów prac.

- Wszczęto przewody doktorskie: – mgr inż. arch. Małgorzaty Ogonowskiej pt. „Przemiany w architekturze cmentarzy polskich”,

NA WYDZIAŁACH

- ◀ – mgr inż. arch. Michała Dobrowolskiego pt. „Kształtowanie przestrzeni architektonicznej dla osób starszych”,
- mgr inż. arch. Eleonory Gondy-Soroczyńskiej pt. „Przemiany systemu planowania przestrzennego w Polsce na tle standardów UE”,
- mgr inż. arch. Macieja Głowackiego pt. „Rudolf Schwarz – tradycja i nowoczesność w architekturze sakralnej”,
- mgr inż. arch. Eduarda Cardosa Mascarenhas de Lemos z Portugalii pt. „Przeobrażenia stref mieszkaniowych w obszarze promenad miast nadmorskich portugalskich i polskich”,
- mgr inż. Magdaleny Pormańczuk pt. „Demograficzno-przestrzenny rozwój osadnictwa w obszarze Legnicko-Głogowskiego Okręgu Miedziowego w województwie dolnośląskim” oraz wyznaczono promotorów prac.
- Postanowiono uruchomić II edycję dwusemestralnego studium podyplomowego z zakresu urbanistyki i planowania przestrzennego i powołano jego kierownika.
- Awansowano dra inż. arch. Marcina Brzezickiego na stanowisko adiunkta, a mgr inż. arch. Barbarę Siomkajło – na stanowisko starszego wykładowcy.
- Udzielono urlopów naukowych drowi inż. arch. Maciejowi Małachowiczowi i art. plastykowi arch. Krzysztofowi Skwarze.
- Ogłoszono konkurs na stanowisko adiunkta w Katedrze Urbanistyki.
- Wyznaczono komisję ds. przewodu habilitacyjnego dra inż. Jarosława Mirskiego z Politechniki Świętokrzyskiej.

CHEMIA

23 kwietnia na posiedzeniu Rady Wydziału, w której uczestniczył zaproszony Prorektor ds. Studenckich dr inż. Krzysztof Rudno-Rudziński, przeprowadzono obszerną dyskusję na temat jakości kształcenia na Wydziale.

- Zatwierdzono zasady rekrutacji na studia doktoranckie w roku akademickim 2003/2004.

- Zatwierdzono wniosek Komisji Rady Wydziału o nostryfikację dyplomu doktorskiego Mohameda Bakara w dziedzinie nauk technicznych.

Prodziekan dr hab. inż. Mirosław Miller, prof. nadzw. PWr, złożył gratulacje: ▶

Kontakty z cudzoziemcami – absolwentami polskich uczelni

◀ 33

tralnie, wciąż kwestią otwartą jest sposób utrzymywania kontaktów z wykształconymi w Polsce cudzoziemcami. Niestety, polskie uczelnie w tej kwestii jeszcze nie mają takich tradycji, jak kraje Unii Europejskiej (Niemcy, Francja).

Brak odpowiedniej polityki w przeszłości doprowadził do ograniczenia, a nawet zerwania łączności z absolwentami. Znikoma była wiedza o ich działalności w krajach macierzystych.

Dopiero po 38 latach kształcenia studentów zagranicznych w Polsce Ministerstwo Edukacji Narodowej w ścisłej współpracy z Ministerstwem Spraw Zagranicznych powołało w 1987 roku przy Uniwersytecie Łódzkim Ośrodek Łączności z Cudzoziemcami Absolwentami Polskich Szkół Wyższych.

Zadaniem Ośrodka było m.in. inspirowanie uczelni do utrzymywania stałych kontaktów z zagranicznymi klubami i stowarzyszeniami absolwentów. Drugim obszarem działalności Ośrodka było prowadzenie analiz i gromadzenie informacji potrzebnych resortowi edukacji, a także prowadzenie banku danych zagranicznych absolwentów polskich uczelni.

Zmiany, jakie zaszły w Polsce po 1990 roku, poważnie ograniczyły (ze względów finansowych) zakres prac prowadzonych przez Ośrodek. Mimo tych trudności zorganizował on (w Łodzi i Krakowie) dwa Światowe Zjazdy Absolwentów Zagranicznych Polskich Uczelni, których uczestnicy przybyli z ponad 60 krajów, ze wszystkich kontynentów. (Podczas zjazdu w Łodzi reprezentowałam Politechnikę Wrocławską i Międzyuczelnianą Radę Ośrodka).

W 1994 powołano kwartalnik KONTAKT, który stanowił stały instrument łączności absolwentów zagranicznych z Polską.

Z inicjatywy Rady Ośrodka powołano w 1997 roku Fundację **Edukacja Polska dla Cudzoziemców „Copernicus”**, której zadaniem jest m.in. wspieranie Ośrodka w realizacji jego statutowych zadań, zwłaszcza w wydawaniu kwartalnika KONTAKT oraz promocji polskich uczelni za granicą. Fundacja publikuje co roku informator „Polskie Szkoły Wyższe” z myślą o kandydatach na studia wyższe w Polsce. Od 2000 roku zarówno KONTAKT jak i informator są wspierane przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych i rozprowadzane za

granicą przez polskie placówki konsularno-dyplomatyczne.

KONTAKT zawiera nie tylko teksty informacyjne o szkołach wyższych oraz możliwościach i warunkach kształcenia się w naszym kraju, rankingi polskich uczelni, ale także artykuły poświęcone wybitnym Polakom, ludziom nauki i kultury, artykuły ekonomiczne, teksty promujące walory turystyczne naszego kraju, materiały wspomnieniowe, relacje z ważnych wydarzeń w życiu środowiska cudzoziemców studiujących w naszym kraju i nadchodzące do redakcji listy z całego świata.

O życiu absolwentów zrzeszonych w klubach i stowarzyszeniach zamieszczono dotychczas na łamach KONTAKTU informacje z przeszło 20 krajów.

Wiele polskich uczelni korzystało z łamów tego kwartalnika w celu promocji swoich ofert edukacyjnych.

Wiadomość, że Ośrodek dwa miesiące temu zaprzestał swojej działalności, jest co najmniej zaskakująca. Jednak jego zamknięcie nie może oznaczać zakończenia łączności z absolwentami. Zresztą sam Ośrodek czy Fundacja nie rozwiążą tego problemu. Zasadniczą rolę powinny odegrać polskie uczelnie, stowarzyszenia i kluby absolwentów.

Liczba kształconych cudzoziemców w Polsce będzie wzrastać. Poszerza się ona również o tych studentów z krajów UE, którzy dzięki programom europejskim odbywają tu semestralne lub roczne studia. Wprawdzie tak krótki okres pobytu nie skłania ich raczej do nauki języka polskiego ani do nawiązania szerszych kontaktów, ale daje trwałe wyobrażenie o uczelni i społeczności, z którą się stykali.

Pytanie „Co my z tego mamy?” powinno może dzisiaj brzmieć: „Czy i jak absolwent-cudzoziemiec może przyczynić się do promocji uczelni w rodzinnym kraju i za granicą?”. Aby nie stracić tej szansy, uczelnie powinny szybko znaleźć odpowiedź na to pytanie.

Krystyna Galińska
Dział Informacji
i Współpracy Międzynarodowej

Jest to wystąpienie zaprezentowane na konferencji AMO w Szklarskiej Porębie w czerwcu 2003 r. poświęconej m.in. roli absolwentów w promocji uczelni.

W artykule wykorzystano informacje z publikacji prof. Michała Chilczuka pt. „50 lat kształcenia studentów zagranicznych w Polsce.”

Studenci architektury z Aachen we Wrocławiu

Od 8 do 14 czerwca 2003 we Wrocławiu gościło 14 niemieckich studentów z Wydziału Architektury Rheinisch-Westfälische Technische Hochschule z Aachen – jednej z największych budowlanych uczelni technicznych w Niemczech. Była to wy- cieczka studialna i to-

warzyszili im dwaj profesorowie: prof. Heiner Hoffmann – nauczyciel rysunku architektonicznego i prof. Gerhard Fehl – profesor planowania urbanistycznego.

Główny cel przyjazdu to nauczanie studentów analitycznego rysunku architektonicznego i urbanistycznego, oraz tzw. „czytania miasta”. Polega to na uważnej obserwacji środowiska miejskiego, na odkrywaniu jego struktury i obowiązujących w nim reguł lub występujących nieregularności i sprzeczności, z równoczesnym ćwiczeniem metod zapisu obserwacji za pomocą ołówka.

Studenci przyjechali do Wrocławia dobrze przygotowani – przed przyjazdem odbyli seminaria na następujące szczególnie interesujące ich tematy dotyczące historii stolicy Dolnego Śląska:

1. Kształt planu miasta w czasach po spaleniu Wrocławia przez Tatarów w 1241 roku.
2. Habsburska kontrreformacja i jej wpływ na architekturę i urbanistykę pomiędzy XV i XVII w.
3. Przemysłowy rozwój Śląska od XIX w., rola Wrocławia jako centralnego ośrodka rozwoju i odzwierciedlenie tego w architekturze Wrocławia w drugiej połowie XIX w. i później.
4. Wrocław jako „Nazistowska Forteca” w II wojnie światowej, jego zniszczenia i późniejsza odbudowa.

Grupa dotarła do Wrocławia 8 czerwca wieczorem i zamieszkała w „Hotelu Studenckim Tumskim”. Dla większości niemieckich studentów był to pierwszy pobyt w naszym mieście i zarazem pierwszy w Europie środkowo-wschodniej. Nie obyło się bez niespodzianek: kilku z nich nie udało się wjechać do Polski, gdyż ...zapomnieli paszportów. (Mieszkańcy UE paszport uważają za zbędny drobiazg!) Pomimo profesorskich pertraktacji na granicy nasi WOP-iści byli nieublagani.

9 czerwca w sali Rady Wydziału Architektury gości przywitała pani dziekan prof. Elżbieta Trocka-Leszczyńska wraz z dr Ernestem Niemczykiem, prof. Tadeuszem Zipsere i prezesem wrocławskiego oddziału SARP – arch. A. Zwierzchowskim. Mgr Przemysław Stobiecki z Zakładu Konstrukcji i Budownictwa Ogólnego Wydziału Architektury opiekował się grupą w czasie jej pobytu we Wrocławiu. Goście z Niemiec spotkali się także z reprezentacją studentów Wydziału Architektury, niestety dalsze kontakty międzystudenckie były utrudnione z powodu trwającej u nas sesji. Oprócz własnych intensywnych zajęć rysunkowych goście spotkali się z prof. Ryszardem Natusewiczem i odwiedzili jego pracownię. Prof. Tadeusz Zipser wygłosił dla nich wykład na temat komunikacji miejskiej i planów rozwoju Wrocławia w latach osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych.

Poza zabytkami naszego miasta studenci zwiedzili również opactwo w Lubiążu i Kościół Pokoju w Jaworze – znany przykład XVII-wiecznej śląskiej architektury drewnianej.

Mamy nadzieję, że ten pierwszy pobyt studentów z Wydziału Architektury RWTH będzie miał swoją kontynuację i zaowocuje w przyszłości dalszymi kontaktami i współpracą naszych uczelni. (km)

NA WYDZIAŁACH

◀ – prof. Stefanowi Jasińce, który otrzymał amerykańską nagrodę Iron & Steel Society,

– prof. Jolancie Grzechowiak, która uzyskała tytuł naukowy profesora nauk technicznych,

– drowi inż. Franciszkowi Czechowskiemu, który uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego.

14 maja Rada Wydziału pozytywnie zaopiniowała kandydaturę prof. dr hab. inż. Andrzeja Matyni do Nagrody Senatu PWr.

- Zaakceptowano jednomyślnie wniosek dziekana prof. P. Kafarskiego o powołanie na wydziale Studium Doktoranckiego w zakresie dyscyplin: *chemia*, *technologia chemiczna* i *inżynieria chemiczna* oraz ustalono limit przyjęć na te studia w roku akademickim 2003/2004. Kierownikiem Studium została prof. dr hab. Danuta Żuchowska.

- Zatwierdzono przedstawioną przez prodziekana dra hab. inż. Mirosława Millera, prof. nadzw. PWr, listę rankingową wniosków do Komitetu Badań Naukowych w sprawie zakupu aparatury naukowo-badawczej na 2004 r.

- Powołano komisję do wszczęcia postępowania kwalifikacyjnego o nadanie tytułu naukowego profesora drowi hab. Romanowi Petrusowi z Wydziału Chemicznego PRZ.

- Powołano komisję do wszczęcia przewodu habilitacyjnego dra inż. Piotra Ostapczuka z Forschungszentrum Jülich GmbH (Niemcy).

- Postanowiono wszcząć postępowanie o powołanie dra hab. Józefa Lipińskiego na stanowisko profesora nadzwyczajnego PWr.

- Postanowiono ogłosić konkurs na dwa stanowiska asystentów naukowo-dydaktycznych w Instytucie Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych.

- Pozytywnie zaopiniowano podanie dr Beaty Greb-Markiewicz o przedłużenie urlopu naukowego do 31.07.2004 r. w celu kontynuacji stażu naukowego w Institute Allgemeine Zoologie und Endokrinologie Uniwersytetu w Ulm (Niemcy).

- Wysłuchano informacji prodziekana dra hab. Bogdana Szczygła dotyczących bieżącej działalności dydaktycznej oraz podjętych przygotowań do oceny jakości kształcenia, która ma być przeprowadzona przez Państwową Komisję Akredytacyjną. ▶

NA WYDZIAŁACH

◀ **28 maja** odbyło się otwarte posiedzenie Rady Wydziału, na którym prof. Władysław Walkowiak przedstawił stanowisko Komisji ds. Reformy Wydziału. Następnie podjęto dyskusję na temat działań zmierzających do restrukturyzacji Wydziału Chemicznego PW.

ELEKTRYCZNY

19 maja na posiedzeniu Rady Wydziału wszczęto przewód habilitacyjny dra inż. Marka Gotfryda i powołano recenzentów rozprawy habilitacyjnej.

- Powołano komisję do przeprowadzenia nostryfikacji uzyskanego w Ecole Centrale de Lyon (Francja) dyplomu doktorskiego dr inż. Sabiny Orłowskiej (I-7).

- Wysunięto kandydaturę doc. dra hab. inż. Janusza Kucharskiego do Nagrody Senatu.

- Poparto rekomendację Komisji Finansowej Wydziału dla wniosków o przyznanie dotacji na inwestycje.

- Przyznano drowi inż. Zbigniewowi Leonowiczowi bezpłatny urlop naukowy do 31.12.2003 r.

- Przedłużono angaż dra inż. Roberta Łukomskiego na stanowisko asystenta do 30.07.2005 r. w I-8.

- Dr hab. inż. Janina Pośpieszna poinformowała, że studenci IV roku Marcin Mackiewicz i Jarosław Krysiak (członkowie SNS przy I-7) wzięli udział w 40 Sesji Studenckich Kół Naukowych Pionu Hutniczego AGH. W konkursie referatów Sesji Sekcji Elektroenergetyków Marcin Mackiewicz zajął pierwsze miejsce, a Jarosław Krysiak – trzecie.

- Prof. Tadeusz Łobos poinformował, że odbył się konkurs Siemens. W grupie prac naukowych nagrodę otrzymał dr inż. Przemysław Wojsznis – doktorant prof. Teresy Orłowskiej-Kowalskiej.

GÓRNICZY

14 maja na posiedzeniu Rady Wydziału postanowiono zatrudnić dr hab. Jarosławę Szwed-Lorenz na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Instytucie Górnictwa, na pełnym etacie, na podstawie umowy o pracę od 1.10.2003 r. do 30.09.2005 r.

- Jednomyślnie poparto wniosek o przyznanie w 2003 r. nagrody Senatu prof. Monice Hardygórze.

- Powołano prof. Waltera Bartelmusa na przewodniczącego Wydziałowej Komisji Wyborczej na kadencję 2002-2005. ▶

Pamięci lwowskich profesorów

Środowisko akademickie Wrocławia po raz kolejny oddało hołd lwowskim profesorom zamordowanym przez hitlerowców przed sześćdziesięciu dwu laty. 4 lipca pod Pomnikiem Martyrologii zgromadzili się przedstawiciele władz uczelni wrocławskich, Wojska Polskiego, Armii Krajowej, Szarych Szeregów, Towarzystwa Miłośników Lwowa i Kresów Południowo-Wschodnich oraz potomkowie zamordowanych – prof. Tomasz Cieszyński i prof. Stanisław Grzędziński.

Uroczystość rozpoczęto modlitwą odmówioną przez kapelana środowiska lwowskiego AK ks. Edwarda Mazura. Reprezentujący władze Politechniki Wrocławskiej prorektor ds. organizacji prof. Ernest Kubica w swoim wystąpieniu powiedział: „..., Ten pomnik jest symbolem straszliwej tragedii profesorów, ich rodzin, nauki polskiej, całego narodu. Jest też tragicznym

Fot. Paweł Kozioł

Fot. Krzysztof Mazur

symbolem hitlerowskiej przebiegłości. Najedźdzy chodziło o to, żeby odciąć naród od swoich korzeni, zniszczyć polską naukę, zniszczyć tradycję akademicką. To się na szczęście nie udało. Ci mistrzowie lwowscy, którzy przeżyli, przyjechali tutaj i stworzyli piękny ośrodek akademicki i znaną na całym świecie naukę wrocławską, przynajmniej w niektórych dziedzinach. Właśnie to środowisko akademickie składa dziś hołd profesorom.”

W imieniu „Związku Potomków Lwowskich Profesorów Zamordowanych przez Gestapo w Lipcu 1941 r.” oficjalny głos zabrał prof. Stanisław Grzędzielski, który specjalnie przyjechał z Warszawy na tę uroczystość. Przedstawił on swoje refleksje związane z kwestią pamięci i nieodwracalności. Mówił: „Nie możemy zapomnieć, ale też nie chcemy zapomnieć dlatego, że tożsamość społeczeństwa, narodu buduje się przez pamięć. ... Ta pamięć jest szczególnie bolesna z tego powodu, że nie mamy w zasadzie takiego miejsca, gdzie byśmy mogli zebrać się nad prochami naszych ojców, naszych najbliższych. Zostały one rozrzucone gdzieś w okolicach Lwowa. Pomnik ten jest może najlepszym symbolem miejsca, gdzie mogą powiedzieć, że się czują jak gdyby na grobie swojego ojca.” Zarówno prof. Grzędzielski, jak i występujący wcześniej prof. Cieszyński przypomnieli, że sprawa ta nie została wyraźnie przedstawiona opinii publicznej, a zbrodniarze nie zostali ukarani. Do końca nie wyświetlono też roli nacjonalistów ukraińskich, którzy współuczestniczyli w tej zbrodni, a być może byli jej inspiratorami. Związek Potomków chce przyczynić się do wyjaśnienia tej sprawy.

Prof. S. Grzędzielski po przytoczeniu tragicznych losów swojej rodziny stwierdził, że nie da się wprawdzie zmienić przeszłości, ale można wpłynąć na przyszłość. Podsumowując powiedział: „Naszym obowiązkiem jest patrzeć w przyszłość i robienie wszystkiego, żeby zbudować nowy świat, gdzie nienawiść nie jest dominantą.”

Uroczystość zakończyła się złożeniem kwiatów pod pomnikiem oraz odmówieniem modlitwy Piotra Skargi za ojczyznę i odśpiewaniem pieśni „Śliczna Gwiazdo, Matko Lwowa – Maryjo!”. (hw)

Fot. Paweł Kozioł

Rekrutacja

W tym roku chęć studiowania na studiach dziennych na Politechnice Wrocławskiej zgłosiło 12.780 osób (w ubiegłym roku 11.000). Najwięcej kandydatów na jedno miejsce przypadało na kierunku *Informatyka*, zarówno na Wydziale Elektroniki (4,9) jak i na Wydziale Informatyki i Zarządzania (4,8). Tradycyjnie dużą popularnością cieszył się kierunek *Architektura i urbanistyka*, gdzie o każde ze 180 miejsc walczyły 4 osoby. Na tych kierunkach trzeba było uzyskać najwyższe na naszej uczelni ilości punktów. Wynosiły one:

Informatyka (W-4) – 591,

Informatyka (W-8) – 620,

Architektura i urbanistyka (W-1) – 934 (za względu na egzamin z rysunku, za który można było otrzymać nawet 1000 punktów).

Kandydat starający się o przyjęcie na wydziały doliczające punkty za profil szkoły mógł uzyskać maksymalnie 720 punktów, na pozostałych – 700 (na Architekturze 1700).

Tegoroczne zasady rekrutacji różniły się od ubiegłorocznych. Zmiany te doprowadziły do wzrostu znaczenia ocen końcowych z matematyki i fizyki (w ubiegłym roku nie brano ich pod uwagę) i oceny z matury z fizyki, której waga została zrównana z wagą oceny z matury pisemnej z matematyki (w ubiegłym roku matura pisemna z matematyki miała dwa razy większe znaczenie niż z fizyki). Zrównanie punktacji za egzaminy z matematyki i fizyki zaowocowało wzrostem, w porównaniu z rokiem ubiegłym, liczby kandydatów zdających fizykę.

Ogółem na studia dzienne na PWr przyjęto w tym roku 7647 osób.

We wrześniu odbędzie się uzupełniająca rekrutacja na studia dzienne na wydziałach:

- Chemiczny – kierunki: *Inżynieria chemiczna i procesowa* (mgr) i *Chemia* (mgr),

- Elektryczny – kierunek: *Elektrotechnika* (mgr, filie w: Legnicy, Jeleniej Górze i Wałbrzychu),

- Górniczy – kierunek: *Górnictwo i geologia* (mgr, filie w: Legnicy i Wałbrzychu),

- Inżynierii Środowiska – kierunki: *Inżynieria środowiska* (usm) i *Ochrona środowiska* (usm),

- Mechaniczno-Energetyczny – kierunki: *Energetyka* (mgr, Wrocław) i *Mechanika i budowa maszyn* (mgr we Wrocławiu, inż. we Wrocławiu i w Wałbrzychu),

- Mechaniczny – kierunki: *Mechanika i budowa maszyn* (mgr we Wrocławiu, inż. w filiach w Legnicy i w Wałbrzychu) i *Transport* (inż. w filii w Jeleniej Górze),

- Podstawowych Problemów Techniki – kierunki: *Fizyka* (mgr), *Fizyka techniczna* (mgr, inż.), *Informatyka* (inż., filia w Jeleniej Górze) oraz *Inżynieria materiałowa* (mgr).

Odbędzie się jeszcze także nabór na studia wieczorowe, magisterskie na kierunek *Architektura i urbanistyka* na Wydziale Architektury.

Życzymy powodzenia! 🍀

NA WYDZIAŁACH

- Zatwierdzono wniosek aparatury na 2004 r.

- Poparto stanowisko dziekana w sprawie walki z nieuczciwą konkurencją.

24 czerwca na posiedzeniu Rady Wydziału wyrażono zgodę na wszczęcie przewodu doktorskiego mgra inż. Łukasza Szlichcińskiego nt. „Modelowanie ekonomicznej efektywności transportu oddziałowego w eksploatacji niskich pokładów rud miedzi systemem komorowo-filarowym”. Na promotora tej pracy powołano prof. dr hab. inż. Monikę Hardygórę.

- Wszczęto przewód doktorski mgr Agnieszki Widawskiej nt. „Zatopione wyrobiska górnicze jako źródła i magazyn energii geotermalnej i słonecznej”. Na promotora pracy powołano dra hab. Józefa Sawickiego, prof. nadzw. PWr.

- Otwarto przewód doktorski mgr inż. Jerzego Sałackiego nt. „Model wielokryterialnej oceny złoża rud miedzi dla projektowania i prowadzenia eksploatacji”. Promotorem pracy został dr hab. inż. Jana Butra.

- Wszczęto przewód doktorski mgr inż. Ahmeda Hussina nt. „Zastosowanie mikroemulsji do wzbogacania materiałów trudno flotujących”. Na promotora pracy powołano prof. Jana Drzymałę.

- Wybrano recenzentów prac doktorskich mgr inż. Roberta Króla i mgr inż. Sebastiana Goli oraz powołała komisję do przeprowadzenia przewodów doktorskich.

- Pozytywnie zaopiniowano wnioski o przedłużenie zatrudnienia: prof. dra inż. Zbigniewa Kozłowskiego na 1/4 etatu na okres od 01.10.2003 r. do 30.09.2004 r. na stanowisku profesora nadzwyczajnego w I-11, prof. Stefana Caconia na 1/2 etatu do 30.09.2004 r. na stanowisku profesora zwyczajnego w I-11 oraz dr inż. Urszuli Kaźmierczak (na podstawie umowy o pracę) od 01.10.2003 r. do 30.09.2005 r. na stanowisku asystenta dydaktycznego w Zakładzie Przeróbki Kopaliny i Odpadów I-11.

- Wyrażono zgodę na zatrudnienie dra inż. Tadeusza Głowackiego na stanowisku starszego wykładowcy na okres od 01.10.2003 r. do 30.09.2004 r.

- Postanowiono ogłosić konkurs na stanowisko adiunkta w Zakładzie Systemów Maszynowych I-11. ▶

NA WYDZIAŁACH

- Zatwierdzono ramowy program studiów doktoranckich.
- Zatwierdzono tematy prac dyplomowych dla studiów dziennych i zaocznych. Zlikwidowano ograniczenia w ilości tematów prac dyplomowych prowadzonych przez samodzielnych pracowników naukowych.
- Przyjęto sprawozdanie dziekana z działalności wydziału za 2002 rok.
- Zatwierdzono wykorzystanie dotacji budżetowej za 2002 rok.
- Zatwierdzono pierwotny podział środków na badania własne i statutowe oraz plan rozdziału środków dotacji budżetowej na 2003 r.

INFORMATYKA I ZARZĄDZANIE

28 stycznia Rada Wydziału poparła wniosek o zatrudnienie dr inż. Anny Zabłockiej-Kluczki na stanowisku asystenta w I-23.

- Powierzono mgr Józefie Bernardyn prowadzenie zajęć na studiach podyplomowych „Technologie internetowe”.
- Nadano stopień doktora nauk technicznych mgrowi inż. Dimiturowi Krustevowi i wyróżniono jego rozprawę doktorską.
- Wszczęto przewod doktorski mgra inż. K. Zatrwnickiego, powołano komisję do jego przeprowadzenia, wybrano recenzentów rozprawy doktorskiej, wyznaczono zakres egzaminów doktorskich i powołano komisję egzaminacyjną.
- Wszczęto też przewody doktorskie mgra inż. A. Borowca, mgra inż. K. Biszkonta, mgra R. Hołojdy i mgr J. Wojtowicz-Zygadły i wybrano ich promotorów.
- Poparto wnioski o odznaczenia państwowe dla zasłużonych pracowników wydziału.
- Pozytywnie zaopiniowano wniosek o przyznanie wydziałowi uprawnień do nadawania stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk ekonomicznych w zakresie nauk o zarządzaniu.
- Zatwierdzono tematy prac dyplomowych na kierunku *informatyka* broniowych w 2004 r.
- Zatwierdzono też zmodyfikowany program nauczania na uzupełniających studiach magisterskich.

25 lutego na posiedzeniu Rady Wydziału powołano dr hab. inż. Halinę Kwaśnicką na stanowisko profesora nadzwyczajnego. ►

Młodzi artyści ze szkoły nr VIII im. Marszałka Józefa Piłsudskiego z nauczycielką panią Żukowską-Siwicą: Mariusz Zięba, Adrian Piechota, Kacper Kazimierowicz, Michał Skiba, Kinga Jakób, Aleksandra Jakób, Martyna Maciejewska, Liliana Simon, Klaudia Lewandowska, Klaudia Rybacka, Katarzyna Kurzawa, Klaudia Simon.

Szkolne występy w Klubie Emerytów i Rencistów**Witaj Jutrzenko!**

Maj jest szczególnym miesiącem. Można go nazwać miesiącem pamięci narodowej, gdyż odbywa się wtedy wiele patriotycznych spotkań.

Tym razem dwanaścioro dzieci z nauczycielką Panią Żukowską-Siwicą ze szkoły nr VIII noszącej imię Marszałka Józefa Piłsudskiego przybyło do Klubu Emerytów i Rencistów Politechniki Wrocławskiej na zaproszenie Komisji Oddziałowej EiR „Solidarność” przy PWr.

Nasi goście to najmłodszy artyści, jacy wystąpili w naszych skromnych progach. Program został wspaniale opracowany. Dzieci były ubrane w mundurki harcerek i szarfy, na których wypisano ważne historyczne hasła: Rocznica Uchwalenia Konstytucji 3 Maja, Monte Cassino, martyrologie: oświęcimską, Katyń, wywózkę niewinnych Polaków do Rosji, Powstanie Warszawskie...

Tłem muzycznym występów dzieci były pieśni patriotyczne, a plastycznym – plakaty 3-majowe oraz poświęcone 59 rocznicy bitwy pod Monte Cassino – ze zdjęciem gen. Władysława Andersa.

Wiersze przypominały: rocznicę 3 Maja; tragiczną walkę powstańców warszawskich, którymi były przecież i dzieci; krwawe zmagania o Monte Cassino, gdzie zginęło wielu bohaterów... Oni walczyli o wolność... Ich krew zrosiła to wreszcie zdobyte przez nich *wzgórze*. Jak w pieśni „maki... zamiast rosy piły polską krew”.

Nasza historia to nasze dziedzictwo. Oby nie była więcej wypaczana! Nie zo-

stanie zapomniana, gdy nasze dzieci będą się o niej uczyć, tak pięknie deklamować i śpiewać o bohaterskich czynach naszych żołnierzy, o naszych trudnych dziejach... Nasze dzieci to nadzieja na lepszą przyszłość.

Dzięki pracy takich pedagogów, jakich mają szczęście mieć te dzieci, które były naszymi gośćmi, możemy wierzyć, że jutro będzie lepiej.

Na zakończenie wysłuchaliśmy w całości nagrania „Czerwonych maków”. Wszyscy wstali, jak to czyniono słysząc tę melodię po wojnie, w 1945 roku. Wzruszenie udzieliło się uczestnikom...

W podziękowaniu – zamiast kwiatów – dzieci otrzymały drobny poczęstunek.

*Relacjonowała 8 maja 2003 r.
Gizela Nałęcz-Lęczynska*

Jubileuszowe spotkanie Seniorów

12 czerwca miało miejsce jubileuszowe spotkanie w Klubie Seniora zorganizowane przez Komisję Oddziałową Emerytów i Rencistów NSZZ „Solidarność”, przy współudziale Komisji Zakładowej „Solidarności” przy PWr. Przybyło wielu z zaproszonych gości, między innymi: najstarszy z naszego grona p. Daniel Pawłów (93 lata), pani Halina Dudziak – prekursorka tych miłych spotkań i pani Irena Skibińska – organizatorka części artystycznej. Obecni byli także przedstawiciele Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” – przewod-

niczający dr Ryszard Wroczyński oraz wiceprzewodnicząca p. Jadwiga Szymonik.

Pani dr Izabela Hudyma – przewodnicząca Komisji Oddziałowej Emerytów i Rencistów NSZZ „Solidarność” w ciepłych słowach powitała Seniorów życząc wszystkim pogodnej atmosfery. Po odśpiewaniu „200 lat” pan Ryszard Wroczyński wręczył każdemu z Seniorów adres z podziękowaniem za trwanie przy ideałach „Solidarności”.

Przygotowaniami i dekoracją stołów zajęły się panie z Komisji Oddziałowej. Pani Danuta Goliszek i tym razem przyniosła biało-czerwone róże ze swego ogródka, które dodały stołom odświeżonego wyglądu. Poczęstunek w postaci tortów, ciastek i owoców przygotowały panie Czesia Kozicka i Marysia Wojciechowska, a pomagały im Janeczka Hołyńska i Gizela Nałęcz-Łączyńska. Nad całością czuwała Irena Budzińska.

Część artystyczną opracowała nieoceniona, pełna werwy i humoru pani Irena Skibińska. Bawiła wszystkich i wzruszała piosenkami, do których sama pisze słowa. Na gitarze akompaniował jej pan Wiesław Fleszar, natomiast pan Serafin Kotliński –

śpiewak operowy (bas-baryton) – wspaniale wykonał kilka pieśni Stanisława Moniuszki. 9-letni Grześ Fleszar – uczeń Technikum Muzycznego – zagrał na syntezatorze dla Seniorów parę utworów Chopina, Beethovena i Bacha. Otrzymał duże brawa i zyskał wielką sympatię obecnych.

Niektórzy goście przybyli z osobami towarzyszącymi, natomiast transportem osób z odległych dzielnic zajęła się nieoceniona pani dr Krysia Syczewska.

Spotkanie trwało od godz. 11.00 do 13.00. Na zakończenie były podziękowania i lzy wzruszenia naszych gości. Seniorzy zostali obdarowani bombonierkami i ciastem.

Pan przewodniczący Ryszard Wroczyński dziękował Seniorom za ich humor, werwę i wewnętrzną energię, które powinny udzielać się młodszym. Życzył wszystkim zdrowia i przybycia na przyszłoroczne spotkanie, na które wszystkich serdecznie zaprosił. Raz jeszcze okazało się, że tego typu imprezy są potrzebne i uzasadnione. Utwierdzają nas w przekonaniu, że ludzka solidarność i pamięć o drugich powinny trwać zawsze.

Irena Budzińska

NA WYDZIAŁACH

• Przedłużono zatrudnienie dra hab. inż. Ireneusza Józwiaka, prof. na stanowisku profesora nadzwyczajnego.

• Poparto wniosek o przedłużeniu zatrudnienia dra inż. Grzegorza Chodaka na stanowisku asystenta na czas nieokreślony.

• Ogłoszono konkurs na trzy stanowiska adiunktów w Wydziałowym Zakładzie Informatyki i powołano komisję konkursową.

• Przyjęto rozprawy doktorskie mgra inż. Zbigniewa Halbiniaka, mgra inż. Łukasza Krzywieckiego i mgra inż. Arkadiusza Górskiego oraz wyznaczono terminy ich publicznych obron.

• Wszczęto przewod doktorski mgra inż. Wiesława Magierskiego.

25 marca na posiedzeniu Rady Wydziału nadano mgrowi inż. Zbigniewowi Halbiniakowi i mgrowi inż. Łukaszowi Krzywieckiemu stopnie doktorów nauk technicznych i wyróżniono ich rozprawy doktorskie.

• Nadano mgrowi inż. Arkadiuszowi Górskiemu stopień doktora nauk ekonomicznych.

• Powołano komisję do przeprowadzenia przewodu doktorskiego mgr inż. Edyty Ropuszyńskiej-Surmy, wybrano recenzentów jej rozprawy doktorskiej, wyznaczono zakres egzaminów doktorskich i powołano komisję egzaminacyjną.

• Wszczęto przewod doktorski mgra Jakuba Swacha.

• Poparto wniosek o zgłoszenie prac doktorskich dr inż. Anny Zabłockiej-Kluczki i dra inż. Roberta Kamińskiego na konkurs Komitetu Nauk Organizacji i Zarządzania PAN.

• Zatwierdzono limity przyjęć na I rok studiów dziennych i zaocznych oraz wysokości opłat za studia zaoczne.

29 kwietnia na posiedzeniu Rady Wydziału poparto wniosek o zatrudnienie dra hab. Wiesława Szwasta, prof. UO na stanowisku adiunkta w Wydziałowym Zakładzie Informatyki.

• Poparto wniosek o otwarcie konkursów na dwa stanowiska adiunktów w WZI i wybrano komisję konkursową.

• Wszczęto przewody doktorskie mgr inż. Elżbiety Małysek z Politechniki Lubelskiej, mgra inż. Bogdana Olechnowicza i mgra inż. Tomasza Grebera.

• Zatwierdzono programy studiów na kierunku *Informatyka*.

NA WYDZIAŁACH

- Pozytywnie zaopiniowano zmodyfikowany program nauczania na studium podyplomowym Szkoła Dyrektorów dla kadry kierowniczej policji.
- Postanowiono nadać imię prof. Jerzego Bromirskiego sali audytorijnej w budynku B-4.
- Powołano komisję ds. studiów doktoranckich. Wyrażono też zgodę na udział wydziału w prowadzeniu studiów doktoranckich na Wydziale Elektroniki w zakresie dyscypliny *Informatyka*, specjalność *Systemy informatyczne*.

MECHANICZNO-ENERGETYCZNY

16 kwietnia na posiedzeniu Rady Wydziału zaakceptowano program studiów doktoranckich i zasady rekrutacji na nie.

- Powołano grupę, której zadaniem będzie zbadanie możliwości powołania na wydziale nowego instytutu.

14 maja na posiedzeniu Rady Wydziału zatwierdzono programy studiów na rok akademicki 2003/2004.

- Powołano prof. dr hab. inż. Krystynę Jeżowiecką-Kabsch na stanowisko kierownika wydziałowych studiów doktoranckich.

- Wszczęto przewód doktorski mgra inż. Tadeusza Mączki nt. „Badanie wpływu oryginalnych rozwiązań konstrukcyjnych podgrzewacza przepływowego na efektywność grzania rezystancyjnego cieczy niskokonduktywnych”. Promotorem pracy został dr hab. inż. Juliusz Grajewski, prof. nadzw. PWr.

MECHANICZNY

11 czerwca Rada Wydziału pozytywnie zaopiniowała wniosek o roczny urlop bezpłatny dla dra inż. Mirosława Bociana z Instytutu Materiałoznawstwa i Mechaniki Technicznej.

- Zapoznano się z aktualnymi informacjami dotyczącymi studiów doktoranckich (ramowy program kursów, zasady rekrutacji, kursy oferowane do katalogu ogólnouczelnianego).

- Zatwierdzono plany studiów magisterskich na kierunku *Automatyka i Robotyka* oraz *Zarządzanie i Inżynieria Produkcji*, inżynierskich oraz uzupełniających magisterskich kierunku *Zarządzanie i Inżynieria Produkcji*.

- Zatwierdzono listę rankingową wniosków aparaturowych oraz wniosku budowlanego na rok 2004. ►

PERSONALIA

Prof. Tadeusz Szulc
podsekretarzem stanu w MENiS

**Wiceminister,
ale i prezydent**

Premier Leszek Miller mianował byłego rektora (1996–2002) AR we Wrocławiu

prof. Tadeusza Szulca na stanowisko podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu. Objął urząd 21 lipca 2003 roku.

Prof. dr hab. Tadeusz Szulc, ur. w 1942 roku, jest absolwentem Akademii Rolniczej we Wrocławiu. Od 1 stycznia 2002 roku jest dyrektorem Instytutu Hodowli Zwierząt. Obecnie jest m.in. członkiem Centralnej Komisji ds. Stopni Naukowych i Tytułu Naukowego, Komitetu Nauk Zootechnicznych PAN i prezydentem Profesorskiego Klubu Hodowców Bydła.

Studia na Wydziale Zootechnicznym ukończył w roku 1966, tu doktoryzował się (1973) i habilitował (1979). Tytuł profesora uzyskał w roku 1990, a stanowisko profesora zwyczajnego w 1995 roku.

Zainteresowania naukowe prof. Tadeusza Szulca obejmują zagadnienia hodowli bydła i produkcji mleka.

Jego dorobek obejmuje ponad 250 prac, w tym prawie sto rozpraw naukowych, cztery publikacje książkowe i siedem skryptów. Jest członkiem czterech krajowych towarzystw naukowych i Rady Naukowej Instytutu Genetyki i Hodowli Zwierząt PAN w Jastrzębcu. Jest członkiem komitetu redakcyjnego *Acta Fitotechnica et Zootechnica* Uniwersytetu Rolniczego w Nitrze.

Pełnił liczne funkcje społeczne i organizacyjne, m.in. był: przewodniczącym Rady Uczelnianej ZSP, przewodniczącym Rady Szkoły ds. Młodzieży, członkiem

Międzyuczelnianego Ośrodka Metodycznego Akademii Rolniczych, prodziekanem (1980–1983) i dziekanem (1983–1986) Wydziału Zootechnicznego, prorektorem ds. studenckich (1986–1989) i wiceprzewodniczącym Kolegium Prorektorów Wyższych Uczelni Wrocławia, rektorem (1996–2002), członkiem sekcji KBN, członkiem Komisji ds. Dydaktyki MEN, wiceprzewodniczącym Konferencji Rektorów Polskich Uczelni Rolniczych, członkiem Rady Legislacyjnej KRASP. Był członkiem-założycielem Stowarzyszenia Ogólnopolska Komisja Historyczna Ruchu Studenckiego „Ordynacka” oraz Niemiecko-Polskiego Towarzystwa Uniwersytetu Wrocławskiego. Patron honorowy Katolickiego Gimnazjum w Henrykowie, członek założyciel „Stowarzyszenia na rzecz bezpieczeństwa obywateli” we Wrocławiu.

Był wielokrotnie wyróżniany nagrodami rektora, siedmiokrotnie nagrodami Ministra Edukacji Narodowej oraz odznaczony m.in.: Złotą Odznaką ZSP, „Zasłużony dla Spółdzielczości Mleczarskiej”, a także Brązowym i Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim i Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Jest bezpartyjny. Ma żonę i zamężną córkę.

Wiceminister ENiS F.Potulski

**Będzie
dowcipniej**

Franciszek Potulski zastąpił na stanowisku wiceministra ENiS profesora Tomasz Gobana-Klasa powołanego do Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji.

Nowy wiceminister urodził się w 1943 r. w Gdańsku. Jest nauczycielem matema-

tyki, posłem na Sejm RP trzecią kadencję i działaczem politycznym. Od 2001 r. jest przewodniczącym sejmowej Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży.

Ukończył Technikum Łączności i Wydział Matematyki i Fizyki Uniwersytetu Warszawskiego. Był działaczem ZMW, ZSP, SZSP, ZNP, PZPR, a następnie SdRP.

W latach 1967-1973 asystent na Politechnice Gdańskiej, 1973-1983 etatowy pracownik PZPR. Pracę w oświacie rozpoczął w 1983 r. – m.in. jako nauczyciel, zastępca dyrektora liceum i dyrektor zespołu szkół w Gdańsku. W latach 1990-1994 pełnił funkcję członka prezydium w Zarządzie Oddziału, a w latach 1994-1998 w

Zarządzie Okręgu ZNP w Gdańsku. Wykładowca w Wyższej Szkole Międzynarodowych Stosunków Gospodarczych i Politycznych w Gdyni.

W latach 1990-1991 przewodniczący Rady Miejskiej SdRP w Gdańsku, 1991-1996 oraz od 1998 r. – wiceprzewodniczący, a w latach 1996-1997 – przewodniczący Rady Wojewódzkiej SdRP.

Franciszek Potulski jest współautorem zbiorów zadań z matematyki. Uczył także religioznawstwa.

Jego hobby to turystyka górską (ma tytuł Zdobywcy Korony Gór Polskich) i opowiadanie dowcipów.

Żonaty, ma dwóch synów.

*Prorektor ds. Badań Naukowych i Współpracy z Gospodarką
zaprasza do konkursu*

Uczelniany Konkurs Wynalazczy

1. Politechnika Wrocławska ogłasza cykliczny konkurs na rozwiązania innowacyjne zgłaszane do ochrony w Urzędzie Patentowym RP lub rozwiązania know-how – chronione tajemnicą.
2. Organizatorem konkursu jest Prorektor ds. Badań Naukowych i Współpracy z Gospodarką.
3. Cel konkursu:
 - stymulacja nowoczesności i rozwoju gospodarczego,
 - inspiracja pracowników Uczelni do tworzenia nowych rozwiązań innowacyjnych,
 - zachęcanie do pracy nad rozwiązaniami technicznymi nadającymi się do zastosowania we wszystkich branżach przemysłowych i resortowych,
 - wykorzystanie rozwiązań konkursowych do współpracy z przedsiębiorcami w regionie,
 - promowanie wynalazczości i twórców w PWr.
4. Zasady zgłaszania: w konkursie wezmą udział tylko rozwiązania mające zdolność patentową zgłoszone do ochrony w Urzędzie Patentowym RP przez Biuro ds. Wynalazczości i Ochrony Patentowej Politechniki Wrocławskiej lub zarejestrowane w ww. Biurze.
5. W konkursie będą uwzględniane nowe rozwiązania zgłoszone w trakcie trwania konkursu rozpoczynającego się etapem wstępnym od 30 czerwca 2003 do 1 listopada 2003 roku, a następnie w kolejnych półrocznych cyklach.
6. Projekty wynalazcze do konkursu mogą być zgłaszane zarówno indywidualnie, jak i zespołowo.
7. Projekty wynalazcze zgłaszane będą w formie opisu rozwiązania, który powinien zawierać: istotę rozwiązania i jego charakterystykę, dane techniczne, budowę, opis działania, przykłady zastosowania, rysunki (szkice, fotografie, ew. model), efektywność oraz ewentualnie korzyści techniczno-ekonomiczne.
8. Kryteria oceny prac konkursowych:
 - nowoczesność rozwiązania,
 - nieoczywistość rozwiązania,
 - możliwość zastosowania w praktyce,
 - korzyści dla gospodarki,
 - kompleksowość rozwiązania.
9. Nagrody:
 - dla laureatów konkursu przewiduje się minimum pięć nagród pieniężnych w formie dofinansowania do zleceń realizowanych przez nagrodzone zespoły lub twórcę,
 - doroczna nagroda główna będzie uzależniona od rozstrzygnięcia II etapu i ogłaszana będzie w dniu Święta Politechniki Wrocławskiej – 15 listopada każdego roku,
 - wysokość nagród będzie zależeć od poziomu wynalazczego i aktywności twórców mierzonej ilością i innowacyjnością dokonanych rozwiązań.
10. Zgłoszone do ochrony w Biurze ds. Wynalazczości i Ochrony Patentowej rozwiązania będą oceniane przez jury w składzie wyłonionym przez Prorektora ds. Badań Naukowych i Współpracy z Gospodarką.

NA WYDZIAŁACH

◀ • Dziekan przedstawił bilans wydziału za rok 2002 oraz preliminarz środków budżetowych na rok 2003.

• Poinformował, że Senat pozytywnie zaopiniował wnioski o mianowanie dra hab. inż. Władysława Twaroga i dra hab. inż. Franciszka Przystupy na stanowiska profesorów nadzwyczajnych PWr.

• Wymienił pracowników wydziału wybranych do Komitetów PAN na kadencję 2003-2006. Są to:

prof. dr hab. inż. Romuald Będziński – Komitet Mechaniki; Komitet Biocybernetyki i Inżynierii Biomedycznej oraz Komitet Rehabilitacji, Kultury Fizycznej i Adaptacji Społecznej

prof. dr inż. Henryk Żebrowski;
prof. dr hab. inż. Waclaw Kollek;
prof. dr hab. inż. Dionizy Dudek;
prof. dr hab. inż. Eugeniusz Rusiński;
prof. zw. dr hab. inż. Henryk Hawrylak – Komitet Budowy Maszyn

prof. zw. dr hab. inż. Jerzy Gronostajski – Komitet Metalurgii

dr hab. inż. Edward S. Dzikowski,
prof. nadzw. PWr;
dr hab. inż. Zbigniew Gronostajski;
dr hab. inż. Jacek Kaczmar,
prof. nadzw. PWr;
dr hab. inż. Andrzej Matuszak,
prof. nadzw. PWr – Sekcja Teorii Procesów Przeróbki Plastycznej komitetu Metalurgii

prof. zw. dr hab. inż. Jerzy Gronostajski (przewodniczący);
dr hab. inż. Andrzej Ambroziak,
prof. nadzw. PWr;
prof. dr hab. inż. Edward Chlebus;
dr hab. inż. Bronisław Choroszy;
dr hab. inż. Piotr Cichosz,
prof. nadzw. PWr;
dr hab. inż. Ryszard Czarny,
prof. nadzw. PWr;
dr hab. inż. Piotr Dudziński,
prof. nadzw. PWr;
dr hab. inż. Edward S. Dzikowski,
prof. nadzw. PWr;
dr hab. inż. Zbigniew Gronostajski,
dr hab. inż. Antoni Gronowicz,
prof. nadzw. PWr;
prof. zw. dr hab. inż. Henryk Hawrylak;
dr inż. Ludomir Jankowski;
dr hab. inż. Jacek Kaczmar,
prof. nadzw. PWr;
prof. dr hab. inż. Waclaw Kollek;
dr hab. inż. Czesław Koziarski,
prof. nadzw. PWr;
dr hab. inż. Stanisław Krawiec;
dr hab. inż. Józef Krzyżanowski,
prof. nadzw. PWr;
dr hab.

NA WYDZIAŁACH

◀ inż. Jan Kulczyk, prof. nadzw. PWr; dr hab. inż. Maciej Kulisiewicz, prof. nadzw. PWr; dr hab. inż. Andrzej Matuszak, prof. nadzw. PWr; dr hab. inż. Zbigniew Mirski; prof. dr hab. inż. Edward Palczak; dr hab. inż. Franciszek Przystupa, prof. nadzw. PWr; prof. dr hab. inż. Eugeniusz Rusiński; prof. zw. dr hab. inż. Zdzisław Samsonowicz; dr hab. inż. Tadeusz Smolnicki; dr hab. inż. Mieczysław Szata; dr hab. inż. Władysław Twaróg, prof. nadzw. PWr; dr hab. inż. Wojciech Wieleba; dr hab. inż. Piotr Wrzecionarz, prof. nadzw. PWr; dr hab. inż. Stanisław Zaborski, prof. nadzw. PWr; prof. dr inż. Henryk Żebrowski – Komisja Budownictwa i Mechaniki, Oddział Wrocław

9 lipca na posiedzeniu Rady Wydziału wszczęto postępowanie dotyczące otwarcia przewodu habilitacyjnego dra hab. inż. Andrzeja Kaźmierczaka z Zakładu Pojazdów Samochodowych i Silników Spalinowych i wyznaczono recenzentów rozprawy i dorobku naukowego kandydata.

- Powołano komisję ds. przewodu habilitacyjnego dra inż. Henryka Dąbrowskiego z Wydziałowego Zakładu Wytrzymałości Materiałów.

- Dopuszczono dra inż. Zdzisława Śloderbacha (z Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Gospodarki Remontowej Energetyki) do kolokwium habilitacyjnego i wybrano temat wykładu habilitacyjnego.

- Wszczęto postępowanie o nadanie tytułu naukowego profesora drowi hab. inż. Grzegorzowi Gasiakowi, prof. nadzw. PO i powołano recenzentów dorobku naukowego kandydata.

- Nadano mgrowi inż. Piotrowi Mieleckiemu stopień doktora nauk technicznych w dyscyplinie *mechanika*.

- Wyznaczono recenzentów rozprawy doktorskiej mgra inż. Krzysztofa Jamroziaka.

- Zatwierdzono wniosek o zatrudnienie dra inż. Grzegorza Chruścielskiego na stanowisku asystenta na okres dwóch lat w Wydziałowym Zakładzie Wytrzymałości Materiałów.

- Pozytywnie zaopiniowano wniosek o zatrudnienie mgra inż. Piotra Kotow-

MECZ CHEMIKÓW Z CHEMIKAMI

CZYLI STUDENCI CONTRA NAUCZYCIELE AKADEMICKY¹

Nad Odrą na Biskupinie odbył się 17 maja o godz. 10 tradycyjny mecz chemików. Nie po raz pierwszy korzystaliśmy z tamtejszego boiska DOSiR, bo za inne trzeba sporo płacić, a w dobie obecnej – sponsorzy są nieskorzy. Łza się w oku kręci, gdy wspominamy dawne dobre czasy, gdy grało się na stadionie AZS na Zaciszu. Tam odbywały się te szczerze sponsorowane przez dyrektorów instytutów Politechniki mecze „o beczkę piwa”. To się skończyło. Zapewne między innymi dlatego, że inicjator tych spotkań Mirek Soroka nie jest już dziekanem. Mimo wszystko tradycja trwa, choć to już nie to, co dawniej! Wtedy z meczu wracało się czasem nawet o poranku, po mile spędzonych godzinach przy ognisku pomocowym. I w tym miejscu pora na przypomnienie zasad tych sympatycznych imprez.

Nasze mecze to okazja do spotkania towarzyskiego. Traktowane z przyzwyczajeniem oka zawody sportowe są okazją do wesołej zabawy. Ich regulamin jest długi i w niektórych partiach rozumiały wyłącznie dla chemików, dlatego przedstawię tylko niektóre jego fragmenty.

1. REGULY OGÓLNE

1.2. Drużyny liczą od 9 do 15 czynnych zawodników. W drużynie studentów mogą grać w zasadzie studenci Wydziału Chemicznego z ważną legitymacją studencką, natomiast w drużynie nauczycieli akademickich powinni w zasadzie grać zawodnicy ze stopniem lub tytułem naukowym, ...niekoniecznie studenci (...). Gra się mniej więcej trzy równe połowy po około pół godziny każda, z przerwami po kwadransie.

1.3. Strzelec bramki jest zobowiązany do wypicia, natychmiast po zdobyciu bramki, kufła piwa o poj. nie mniejszej niż 0,4 litra, i to duszkiem. Odmowa wykonania tego punktu regulaminu powoduje natychmiastową dożywotnią dyskwalifikację. Do czasu egzekucji tego obowiązku ani zawodnik, ani jego drużyna nie mogą strzelić bramki.

1.4. Po regulaminowym czasie gry wynik meczu zostaje wpisany w annałach i **zresetowany**, a mecz uważa się za nierozstrzygnięty, wobec czego sędzia zarządza wykonanie rzutów karnych. Karne wykonują wszyscy zawodnicy obu stron, możliwie po równo.

1.5. Jeżeli rzuty karne nie rozstrzygną wyraźnie przewagi nauczycieli akademickich

nad studentami, sędzia jest zobowiązany do powtórzenia rzutów karnych, z tym, że studenci są zastąpieni przez studentki.

2. SĘDZIOWIE

2.1. Sędzia meczu jest wybierany zgodnie z tradycją akademicką przez Radę Zawodników obu stron (w skład której, zgodnie z duchem Ustawy, wchodzi wszyscy zawodnicy!), mniej więcej zgodnie z zasadami opisanymi w Statucie Politechniki Wrocławskiej i pragmatyką posiedzeń Rady Wydziału Chemicznego (W-3). Sędziowie liniowi są całkowicie zbyteczni, chyba, że główny zadecyduje inaczej, to sobie ich dobierze, jednak w liczbie nie większej niż liczba aktualnie urzędujących Prorektorów Politechniki Wrocławskiej. Spalonych nie ma, a sędziom nie przysługuje żadne wynagrodzenie, aczkolwiek nie tracą prawa do kolejnych podejść piwnych.

3. OBYCZAJE AKADEMICKIE I SPRAWY HONOROWE

3.1. Zgodnie z dobrymi obyczajami akademickimi zawartymi w Wielkiej Karcie Uniwersytetów Europejskich, Zasadami Etycznymi PAN i KBN, Ustawą, Statutem i Regulaminami Politechniki Wrocławskiej, kolejność picia piwa jest następująca:

3.1.0. Pierwszeństwo w czasie imprezy do wszystkiego, a zwłaszcza do beczki, mają zawodnicy,

3.1.1 Pierwszą beczkę otwiera się wyłącznie dla zawodników i sędziego,

3.1.2 Drugą beczkę otwiera się tuż przed pierwszą przerwą, (...) itd, aż do wyczerpania wszystkich beczek.

3.2 Honor Uczelni i Godność Chemika nakazuje wszystkim walkę do ostatniej kropli ...piwa.

4. SPORY I UREGULOWANIA

4.1. Wszelkie spory wynikłe w trakcie trwania imprezy oraz niektóre po imprezie, są rozstrzygane przez głosowanie statutową większością głosów i wymagają kontrasygnaty urzędującego Dziekana.

4.2. Jedynym interpretatorem postanowień niniejszego regulaminu i skutków prawnych (i cywilnych), z niego wynikających jest urzędujący Dziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej.

4.3. Pod nieobecność Dziekana prawo to przysługuje Jego Żonie.

4.4. Pod nieobecność Żony Dziekana prawo to wygasa i żadnych sporów być już nie może.

4.5. Zawodnik, który nie posiada koszulki wydziałowej może grać, ale tylko w samych trampkach.

5. NAGRODY, WYRÓŻNIE-NIA, KARY

5.1. Zwycięzcy (czyli Nauczyciele Akademicy) zyskują głęboką satysfakcję. Zwyciężeni (studenci) też!

5.2. Najlepszy Zawodnik drużyny studentów otrzymuje tradycyjnie Puchar Żony Dziekana Wydziału Chemicznego. Wybierając Laureata tej Nagrody, Żona Dziekana może zasięgać opinii u dowolnie wybranych przez siebie osób.

5.3. Najlepszy zawodnik drużyny Nauczycieli Akademickich jest wybierany przez Radę Cheer-Leaders, a następnie nagradzany buziakiem od najpiękniejszej Kibicki, wybranej przez Radę Starszych, czyli Senat Mecz, którą mianuje Dziekan..

5.4. Wszyscy zawodnicy są nagrodzeni umieszczeniem ich Imion i wspólnego zdjęcia w kolejnej edycji Departmental Academic Yearbook. Kibice też.

5.5. Zdobywca bramki samobójczej jest karany wypiciem szklanki lemoniady produkcji krajowej.

5.6. Pracownicy i studenci Wydziału Chemicznego, którzy nie przyjdą na mecz i nie przedstawią wcześniej wiarygodnego (jak zawsze!) zaświadczenia lekarskiego, są karani powszechną pogardą, trwającą przez tydzień i nie mogą w tym czasie załatwiać żadnych spraw w dziekanacie wydziału.

6. WYNIK MECZU

6.1. Sędzia jest zobowiązany przede wszystkim do zapamiętania wyniku meczu i złożenia sprawozdania Dziekanowi i Radzie Wydziału, z przesłaniem kopii środkom masowego rażenia, a w szczególności: TV 1 do 30, zwłaszcza 5, Pryzmatowi, Gazecie Robotniczej, Gazecie Wyborczej, NIE, Tygodnikowi Powszechnemu, PR Wrocław, Esce, RMFFM, Radiu Kolor, CNN International, PZPN, FIFA i UEFA.

6.2. Jeśli się zdarzy, że sędzia nie zapamięta wyniku, przypominają go sobie wspólnie kapitanowie drużyn, ich zastępcy i bramkarze, na posiedzeniu w A-0 (A-ZERO), zwołanym przez Dziekana na Jego koszt, w terminie nie późniejszym niż kolejny nów Księżyca.

6.3. W przypadku braków w pamięci i braku możliwości odtworzenia i ogłoszenia wyniku, mecz uważa się za nierozstrzygnięty. W każdym innym przypadku wygrywają Nauczyciele Akademicy.

7. KONIEC IMPREZY

7.1 Koniec imprezy ogłasza Beermaister po wyczerpaniu się zawodników lub, co gorsza, piwa!

Regulamin spisano z pamięci Wielebnego Dziekana Soroki dnia 13 maja 1996 roku w przytomności Ich Mości Panów Studentów Wydziału Chemicznego naszej Zacznej Alma Mater; tj. Szymona Kosińskiego (Graduate) i Tomasza Cierpickiego (Junior), jako Świadków.

Regulamin powstał w ciągu wielu lat rozgrywania meczów i był modyfikowany podczas poszczególnych spotkań. Kiedyś studenci mieli tak dobrego bramkarza, że „profesorowie” nie mogli strzelić mu gola. Studenci prowadzili chyba 7:0. Wobec tego w trzeciej tercji meczu ich bramkarz został zastąpiony trzema studentkami bramkarkami. I wtedy „profesorowie” uzyskali wielki ciąg na bramkę strzelając tyle goli, że doprowadzili do remisu.

Niepisany prawem są też pewne przywileje. Np. podczas wykonywania rzutów karnych dziekan miał przywilej dwukrotnego wykonywania rzutów karnych oraz dodatkowo wykonywanie rzutu karnego z zawiązanymi oczami (zawsze wtedy zdobywał gola!!!!). Prawo dwukrotnego wykonywania rzutów karnych przysługuje również niżej podpisanemu z racji renty i emerytury (na zdjęciu na następnej stronie przedstawione są wszystkie fazy wykonywania tego rzutu zakończonego zdobyciem gola).

Tegoroczny mecz odbył się przy przepięknej pogodzie, ale przyćmiony został rodzinnym pogrzebem Mirka Soroki, „duży” i animatora naszych rozgrywek. Musiał nas opuścić po drugiej tercji, by zdążyć na tę smutną uroczystość². Ta konieczność wpłynęła bez wątpienia na jego grę. To on zapewnił studentom – żółtym – prowadzenie 1:0 strzelając głową piękną samobójczą bramkę. Dopiero pod koniec pierwszej tercji „profesorom” – zielonym – udało się wyrównać.

Choć beczki piwa nie było wskutek skąpstwa sponsorów, to jednak studenci stanęli na wysokości zadania dostarczając piwo puszkowe. Nie trzeba było stosować sankcji regulaminu by zachęcić zdobywców goli do delektowania się tym trunkiem.

Zawodnicy zagrzewani do walki – zwłaszcza przez niżej podpisanego, który poza tym służył właściwie jako dekoracja zawodów – okazali tak wielką waleczność, że na rękach noszeni byli przez rozentuzjazzmowane studentki.

Po trzech tercjach zieloni wygrali z żółtymi 6:5. Na próżno żółci domagali się zagrania czwartej tercji. Zieloni nie mogli się 44 ▶

NA WYDZIAŁACH

skiego do końca października br. na stanowisku asystenta naukowo-dydaktycznego w Instytucie Materiałoznawstwa i Mechaniki Technicznej.

- Przychylnono się do prośby dra hab. inż. Marka Kozłowskiego z Instytutu Materiałoznawstwa i Mechaniki Technicznej o zmniejszenie pensum dydaktycznego.

- Przedłużono mianowanie dra hab. inż. Stanisława Dwidowskiego, prof. nzw. PWR, na stanowisko kierownika Wydziałowego Zakładu Wytrzymałości Materiałów.

- Ogłoszono konkursy na stanowiska adiunktów naukowych i adiunktów naukowo-dydaktycznych w I-16, I-19, I-24 oraz W10/Z1.

- Zapoznano się z zasadami funkcjonowania indywidualnego toku studiów.

- Zatwierdzono specjalności na kierunku *Mechanika i Budowa Maszyn*.

- Zatwierdzono plan zajęć studiów inżynierskich zaocznych na kierunku *Zarządzanie i Inżynieria Produkcji* oraz plan zajęć uzupełniających studiów magisterskich na kierunku *Zarządzanie i Inżynieria Produkcji* po studiach licencjackich.

- Przyjęto wydziałowy plan podziału środków budżetowych na rok 2003.

PPT

30 stycznia na posiedzeniu Rady Wydziału postanowiono utworzyć na studiach magisterskich specjalność *Fizyczne podstawy informatyki* oraz zatwierdzono program nauczania i plan studiów dla tej specjalności.

- Postanowiono też utworzyć w roku akademickim 2003/2004 zaoczne studia podyplomowe o specjalności *Fizyka informatyki: elementy informatyki kwantowej i kryptografii kwantowej* oraz *Podpis elektroniczny i infrastruktura klucza publicznego*. Zatwierdzono programy nauczania i plany tych studiów.

- Dopuszczono dra Zbigniewa Szkutnika z Wydziału Matematyki Stosowanej AGH w Krakowie do kolokwium habilitacyjnego i wybrano temat kolokwium habilitacyjnego.

- Wszczęto przewód habilitacyjny dra Piotra Sitki z Instytutu Fizyki i powołano recenzentów rozprawy habilitacyjnej.

- Postanowiono ogłosić konkursy na stanowiska: profesora zwyczajnego i ▶

NA WYDZIAŁACH

◀ starszego wykładowcy w Instytucie Matematyki.

- Przyznano stypendium habilitacyjne drowi Pawłowi Machnikowskiemu.
- Pozytywnie zaopiniowano wnioski o odznaczenia państwowe dla zasłużonych pracowników wydziału.

13 marca na posiedzeniu Rady Wydziału dopuszczono dra Piotra Kurzynowskiego (I-9) do kolokwium habilitacyjnego i wybrano temat wykładu habilitacyjnego.

- Przedłużono stypendia habilitacyjne dr Ewy Popki, dra Jana Szatkowskiego i dra Marka Zająca (I-9).
- Postanowiono ogłosić konkurs na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Instytucie Matematyki.
- Zatwierdzono limity przyjęć na I rok studiów.
- Powołano komisję ds. studiów doktoranckich.

• Poparto wniosek o powołanie (wspólnie z Wydz. Górniczym) Międzywydziałowego Studium Doktoranckiego.

10 kwietnia na posiedzeniu Rady Wydziału poparto wniosek o nadanie drowi hab. Jackowi Cichoniowi, prof. (I-18) tytułu naukowego profesora.

• Odbyło się kolokwium habilitacyjne i wykład habilitacyjny dra Piotra Kurzynowskiego (I-9). Kandydatowi nadano stopień naukowy doktora habilitowanego.

8 maja na posiedzeniu Rady Wydziału powołano komisję ds. wystąpienia o nadanie tytułu naukowego profesora drowi hab. Zbigniewowi Olszakowi, prof. (I-18) tytułu naukowego profesora.

• Powołano recenzentów dorobku naukowego, dydaktycznego i w kształceniu młodej kadry naukowej prof. dra hab. Bogdana Węglorza, kandydata na stanowisko profesora zwyczajnego w I-18 oraz dra hab. Krzysztofa Bogdana, kandydata na stanowisko profesora nadzwyczajnego w I-18.

• Zapoznano się z budżetem na 2003 rok.

• Poparto wnioski Instytutu Fizyki o przyznanie dotacji na inwestycję aparaturową w 2004 r. oraz o dofinansowanie zaplecza badawczego w ramach wspólnego dla I-9 i I-18 tematu *Fizyczne i matematyczne aspekty przetwarzania informacji*.

• Wybrano prof. dra hab. Lucjana Jacaka oraz prof. dra hab. Jana Misie-

◀⁴³ na to zgodzić, bo korzystny dla nich wynik uzyskany był w regulaminowym czasie. Poza tym doskonały bramkarz zielonych musiał opuścić zespół. Zamiast niego stanął na bramce Dziekana Wydziału Chemicznego prof. Paweł Kafarski. Oczywiście ta wysoka godność nie mogła zastąpić kwalifikacji bramkarza, ale interwencje jego były wspaniałe i zieloni w rzutach karnych wygrali 10:6.

Po meczu, w zastępstwie Dziekana (byłego) Mirosława Soroki. Nagrody rozdawały studentki.

Puchar ciągle tej samej Żony byłego Dziekana dla najlepszego zawodnika drużyny studentów otrzymał Wojciech Zajac.

Najlepszy zawodnik Profesorów Marcin Sieńczuk (doktorant) dostał w nagrodę książkę o „Najpiękniejszej molekułe” (fulerenie).

Puchary kobaltowe Dziekana (byłego) zdobyli:

Lucjan Achremowicz – dla najlepiej grającego do walki zawodnika „profesorów”,

Janusz Bendyk – dla zdobywcy najpiękniejszej bramki dla studentów,

Artur Mucha – dla zdobywcy najpiękniejszej bramki dla profesorów.

Ponadto rozdano liczne nagrody pamiątkowe ufundowane przez Żonę Dziekana.

Oczywiście wykonano wiele zdjęć pamiątkowych indywidualnych i grupowych. Być może na ich podstawie uda się ustalić

pełną listę uczestników spotkania. Na razie udało się potwierdzić obecność następujących osób:

Arkadiusz Bednarczyk, Artur Mucha, Artur Kluczyński, Bartek Wąsowicz, Bartosz Ura, Dariusz Bieniek, Grzegorz Grygo, Grzegorz Radoszewski, Janusz Bendyk, Krystian Krzyszkowicz, Lucjan Achremowicz, Łukasz Kowalczyk, Łukasz Łyska-

W tym czasie prof. Adam Zaleski rozglądał się po świecie za ciekawszym miejscem do rozegrania następnego meczu. Rekonesans, jak widać, udał się!

wa, Maciej Mielnik, Marcin Raczyński, Marcin Sieńczyk, Marek Chrapa, Marek Cichocki, Marek Daszkiewicz, Marek Doskocz, Marek Trusewicz, Mikołaj Feliks (brat Moniki Gawlik), Mirosław Płócienniak, Mirosław Soroka, Paweł Grycko, Paweł Kafarski, Paweł Popławski, Piotr Małysa, Piotr Miziak, Piotr Młynarz, Piotr Nowak, Maciej Nowak (gimnazjalista – syn Piotra), Piotr Wojciechowski, Radosław Barski, Radosław Sulikowski, Rafał Gawlik, Robert Kołodziejczyk, Szczepan Roszak, Tomasz Biernacik, Tomasz Juszcak,

Tomasz Kuzynowski, Waldemar Golde-
man, Wojciech Dryl, Wojciech Zając.

Niestety nieobecny był Senior drużyny Profesorów, prof. Adam Zaleski, który w tym czasie bawił w Kalifornii.

Do następnego spotkania!

Lucjan Achremowicz

Foto: Dorota Ruchniak (Fototechnika)

¹⁾ Tytuł „zapożyczony” ze sprawozdania „Pryzmatu” z dawnych lat

²⁾ Jednak wrócił na plac gry po zakończeniu „karnych”.

Zjazd absolwentów Wydziału Chemicznego

Absolwenci '73

Zgodnie z tradycją odbywających się co 5 lat spotkań, w umówiony ostatni weekend maja zjechali się absolwenci Wydziału Chemicznego PWr rocznika '73.

W tym roku mija 30 lat od ukończenia studiów, a oni są wciąż piękni i młodzi!

Część oficjalna zjazdu tradycyjnie odbyła się 30 maja w Sali Wałbrzyskiej z udziałem dziekana Wydziału Chemicznego prof. dr hab. inż. Pawła Kafarskiego oraz przedstawicielki Stowarzyszenia Absolwentów PWr dr Aleksandry Lewanowicz.

Po przywitaniu gości i absolwentów głos zabrał prof. Kafarski, który przedstawił sytuację i problemy Wydziału. Pani dr Lewanowicz omówiła rolę Stowarzyszenia w podtrzymywaniu więzi Uczelni z jej wychowankami.

Absolwenci '73 zostali następnie sprowokowani do refleksji przeprowadzonym

przez prof. Zdzisława Jurkiewicza wykładem „Amerykańskie fascynacje – malarstwo gestu”.

Kolejną atrakcją było wręczenie Tomkowi Chmielewskiemu Certyfikatu Honorowego Naczelnika Zjazdów Absolwentów '73 Wydziału Chemicznego. Szef Zjazdu dokonał nominacji w imieniu organizatorów oraz wszystkich obecnych.

Po sesji zdjęciowej, która pozwoliła uwiecznić naszych absolwentów na tle różnych miejsc Uczelni, i uroczystym obiedzie nastąpił wyjazd do Kudowy-Zdroju.

W unikalnym nastroju stworzonym przez Lidę i Mariana Klauzów – gospodarczy hotelu KOSMOS rozpoczęła się mniej oficjalna część zjazdu. Bankiet absolwentów '73 otworzył bowiem 40-godzinny „maraton przyjaciół”. Składały się nań dyskusje, wspomnienia, opowiadania, refleksje, śpiewy, tańce, śmiechy i przeróżne zabawy. Bardzo smaczne jadlo i ożywcze, kryształiczne górskie powietrze podnosiło kondycję „maratończyków”. Inspirująco działały też występy zespołu *Nasze Kobitki*. W

46▶

NA WYDZIAŁACH

wicza do Komitetu Fizyki PAN na kadencję 2003-2007.

- Ogłoszono konkurs na stanowiska adiunkta i starszego wykładowcy w I-18.

- Zatwierdzono tematy prac dyplomowych na rok akademicki 2003/2004.

- Przyjęto kryteria rekrutacji na zaoczne uzupełniające studia magisterskie na kierunku *Matematyka*.

- Pozytywnie zaopiniowano wniosek dziekana o powołanie Środowiskowego Studium Doktoranckiego i zatwierdzono program i zasady rekrutacji na te studia.

5 czerwca na posiedzeniu Rady Wydziału wszczęto postępowanie o nadanie tytułu naukowego profesora drowi hab. Zbigniewowi Olszakowi, prof. i powołano recenzentów do oceny dorobku naukowego, dydaktycznego, organizacyjnego i w kształceniu młodej kadry naukowej kandydata.

- Poparto wniosek o powołanie dra hab. Krzysztofa Bogdana (I-18) na stanowisko profesora nadzwyczajnego.

- Powołano dra hab. Wojciecha Kordeckiego na stanowisko kierownika Wydziałowego Zakładu Pomiarowej i Medycznej Aparatury Elektronicznej.

- Otwarto konkurs na stanowisko profesora nadzwyczajnego w I-18 i powołano komisję konkursową.

- Przyznano drowi hab. Tadeuszowi Kulczyckiemu stypendium habilitacyjne.

- Wysunięto kandydaturę dra hab. Tomasza Byczkowskiego do Nagrody Senatu.

- Poparto wniosek o zgłoszenie prac doktorskich dr Sylwii Bujkiewicz i dra Grzegorza Sęka do konkursu o Nagrodę im. Grzegorza Białkowskiego na najlepsze prace doktorskie.

- Określono sylwetkę absolwenta kierunku *Fizyka techniczna*.

- Uchwalono nowe programy studiów dla kierunków: *Matematyka* (dienne studia magisterskie), *Informatyka* (dienne studia magisterskie i inżynierskie) i *Fizyka* (dienne studia magisterskie).

- Ustalono zasady studiów wg indywidualnych planów studiów.

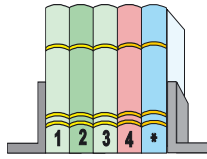
- Wyrażono zgodę na utworzenie kursów specjalistycznych: *Dynamika zrównoważonego rozwoju* oraz *Dynamic Balanced Scorecard* i zatwierdzono ich plany i programy nauczania. 🌀

KSIĄŻKI, które polecamy...

50 lat Wydziału Elektroniki Politechniki Wrocławskiej

Komitet redakcyjny: Leszek Koszałka (koordynator), Ryszarda Bieganowska, Maria Dąbrowska-Szata, Stefan Giżewski, Iwona Poźniak-Koszałka, Andrzej Stępień, Włodzimierz Wolski, Zbigniew Zajda, Ludwik Żebrowski.

Oficyna Wydawnicza PWr, Wrocław 2003

„W 1952 roku powołano Wydział Łączności Politechniki Wrocławskiej.” – czytamy w jubileuszowej publikacji. W 1966 roku przemianowano go na Wydział Elektroniki. Niedawno (w drodze podziału poprzedniego) uległ on rozmnożeniu na Wydział Elektroniki (W-4) i Wydział Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki (W-12, tzw. WEMiF). Uroczystości jubileuszu rodziły się prawie rok. Pojawiło się z tej okazji monumentalne dzieło: licząca 356 stron praca „50 lat Wydziału Elektroniki Politechniki Wrocławskiej”.

Wydano ją pod auspicjami dziekana W-4 prof. D.J.Bema. Formą zewnętrzną i objętością przypomina sławną i poszukiwaną pracę o 50-leciu PWr (pod red. dra hab. Ryszarda Czocha – także elektronika).

Wśród obszernego materiału faktograficznego, a zwłaszcza prezentacji pracowników, niełatwo, niestety, się poruszać – z braku indeksu nazwisk. To poważny problem, być może do nadrobienia w postaci aneksu. Książka zawiera natomiast wykaz absolwentów wydziału i zestawienie ich liczby w poszczególnych latach. Tu wpadamy na pierwszą zagadkę: już w roku 1951 wypromowano dwóch absolwentów wydziału, który powstał rok później! (Wywody na str. 19 tylko częściowo wyjaśniają tę sprzeczność.)

W publikacji przedstawiono życiorysy wielu interesujących, a nie zawsze znanych środowisku postaci. Wymieńmy tu dla przykładu (str. 218) postać nestorki polskiej teletechniki prof. Marii Miłkowskiej (1902-1996), która w 1931 r. ukończyła Wydział Elektryczny PW, pracowała w Państwowych Zakładach Tele- i Radiotechnicznych w Warszawie, a od 1934 r. była starszym asystentem w Katedrze Teletechniki PW. Po wojnie organizowała zakłady Radiotechniczne w Dzierżoniowie, a następnie objęła stanowisko zastępcy profesora w Katedrze Teletechniki PWr. Tu zainicjowała i rozwijała badania nad elektronizacją central telefonicznych.

Z zamieszczonych danych biograficznych można wyciągnąć wiele ciekawych wniosków dotyczących rozwoju kadry naukowej, zwłaszcza tam, gdzie podano daty urodzenia. Kto przeczyta, niech policzy, co muszą zrobić wydziały, by utrzymać swoje uprawnienia.

Można też oddać się zgłębianiu osobowości pracowników. Większość naszych naukowców prezentowana jest dość sztamowo. Ale są wyjątki, jak w przypadku prof. Krzysztofa Tchonina, który nie dość, że jest etyczny, to jeszcze i dowcipny. Opis swoich różnorodnych działań naukowych i hobbistycznych (str.132-123) miał odwagę zakończyć zdaniem: „Ponieważ młodsza córka Profesora zwraca się do niego słowami *ty skansenie*, to ostatnie osiągnięcie świadczy zapewne o zainteresowaniu pięknych kobiet dla archeologii.” (Mamy pytanie: skoro „profesor” napisano z dużej litery, to „skansen” należałoby chyba również?)

Swoboda wyrażania myśli na piśmie (czyżby i tu objawiło się *ukąszenie lemowskie?*) zaowocowała też lepszą formą całej prezentacji ICT. Przedstawione syntetycznie koncepcje rozwoju naukowego jednostek korzystnie kontrastują z pozostałymi, które przypominają czasem urzędowe sprawozdanie.

Struktura jubileuszowej publikacji to zawsze sprawa trudna. Jednakże autorzy przyjęli szczególnie skomplikowaną formułę

opisu jednostek organizacyjnych prezentując W-12 **pośród** jednostkami W-4 – w oparciu o dawną numerację instytutów. Stąd nowy wydział (dawnie I-25) znalazł się między Instytutem Cybernetyki Technicznej (I-6) i ITA (I-28). Potwierdzałoby to umieszczenie po I-6 zarysu dziejów I-17 i powstałej zeń Katedry (Wydziałowego Zakładu) Systemów i Sieci Komputerowych. Ale dlaczego w tej sytuacji dawny Instytut Metrologii Elektrycznej (I-21) znalazł się na końcu? Czy jednak o kolejności decydowały jakieś inne czynniki, np. siła przebiccia*?

Prezentację jednostek poprzedzono „Historią Wydziału” odnotowującą w nowatorskiej graficznie formie chronologię przemian organizacyjnych. Uff! Tych, którzy przebrną przez te schematy, czeka kolekcja zdjęć dziekanów: od prof. Z.Szparkowskiego i prof. Z.Żyszkowskiego po prof. D.J. Bema, a także „dziekanek” poczynając od pani Marii Wyzgowej.

Na końcowych stronach książki znajdujemy rozdział „Absolwenci poza wydziałem” w rozbiciu na osoby „w innych jednostkach organizacyjnych PWr” (18 osób), „w kraju” (35 osób) i „za granicą” (23 osoby). Są to liczby zadziwiająco małe wobec blisko 11 tysięcy absolwentów i świadczyłyby źle o wydziale, gdyby taka była prawda. Autorzy zastrzegają się, że uwzględnili tylko niektórych absolwentów, szczególnie tych, którzy utrzymywali kontakt z macierzystą uczelnią, ale prawie każdy pracownik Elektroniki mógłby dorzucić jakieś nazwiska do tej listy, choćby nawet ograniczono się do (preferowanych chyba przez autorów) osób z tytułem lub na stanowisku profesorskim.

Do kuriozów należy zaliczyć, że dr Bogdan Jankowski (WEMiF) zaliczony został do kategorii „w kraju” – jako alpinista (str. 352). A może umieścić go „za granicą (Himalaje)”?

To tylko część uwag do książki, która mimo to będzie z pewnością ceniona jako istotne źródło informacji o wydziale (wydziałach). Zdajemy sobie sprawę, ile trudu zajmuje ich zgromadzenie. Zatrąszczo- no się także o sponsorów, którym zapewne zawdzięcza się możliwość opublikowania tych materiałów w dość ekskluzywnej formie (sztywna, błyszcząca okładka, kredowy papier, kolorowe ilustracje).

Szkoda, że nie jest dostępna w otwartej sprzedaży. Z lektury stron internetowych Oficyny Wydawniczej PWr nie wynika, by można było ją zamówić. A może kupiliby ją absolwenci Wydziału Elektroniki naprawdę licznie rozrzucony po całym świecie? Czy wiadomo, ile by kosztowała, gdyby była dostępna?

*) Przebiccie – zachodząca w silnym polu elektrycznym utrata własności dielektrycznych dielektryka. W warunkach przebiccia przewodnictwo elektryczne dielektryka gwałtownie rośnie, tak że staje się on przewodnikiem.

Absolwenci '73...

◀ 45

maratonie nie było zwycięzców ani zwyciężonych. Nawiązując do tradycji rajdowej Wydziału Chemicznego absolwenci '73 ruszyli w pieszy rajd w czeskie góry.

Wieczór wspomnień przy grillu trwał do wczesnych godzin rannych. Po krótkiej drzemce i wspólnym śniadaniu nastąpił czas rozstań. Za pięć lat w tym samym umówionym terminie nikogo z obecnych na pewno nie zabraknie.

Dziękujemy wszystkim, którzy zainicjowali zjazd i przyczynili się do realizacji. Te trzy dni umożliwiły nam na chwilę powrót do lat naszej młodości i studiów na Wydziale Chemicznym PWr.

w imieniu Komitetu Organizacyjnego

Szef Zjazdu

Marek Kulażyński

e-mail: marek.kulazynski@pwr.wroc.pl

Zjazd absolwentów Wydziału Chemicznego '73

Chemicy znów grali!

Odsłona II – rzuty karne

Lucjan Achremowicz

Piotr Malysa

Team profesorów

Paweł Kafarski

Maciej Nowak

Team studentów

Mirosław Płoceniak

Piotr Nowak

Kragły przedmiot pożądania

Poziom kadry wzbudził entuzjazm studentek.